

ДЕЙВИД
ХОСП

БАНДАТА ОТ
ЧАРЛСТАУН

БРИЛЯНТЕН СЪДЕБНО-ПОЛИЦЕЙСКИ ТРИЛЪР



НСМ МЕДИА

ДЕЙВИД ХОСП БАНДАТА ОТ ЧАРЛСТАУН

Превод: Петър Нинов

chitanka.info

Сериен убиец хвърля в ужас Бостън. Скот Фин — приятел на седмата жертва и преуспяващ млад адвокат, също попада в полезрението на полицията.

За да се защити, той започва собствено разследване, но става така, че му помагат старите авери от престъпния свят, сред които е израснал. В тази история нищо не е такова, каквото изглежда на пръв поглед. Все едно сте в лабиринт с криви огледала. Кръгът на заподозрените се разраства, а лейтенант Линда Флеърти се изправя срещу политическия елит на Бостън, тъмните операции на ФБР и босовете на мафията.

Брилянтен съдебно-полицейски трилър, който се нарежда сред най-добрите образци в жанра.

Заплетената интрига на Джон Гришам и драматизъмът на Дейвид Балдачи — това е Дейвид Хосп, поредният американски адвокат, чиито трилъри завладяха милиони читатели.

ПРОЛОГ

Понеделник, 12 септември 2005 г.

Ед Танъри се отпусна на седалката и се загледа навън. Влакът вече набираше скорост за да напусне гарата.

— Как е малката? — попита го Хари Макин.

От три години двамата пътуваха редовно с този влак. Бяха идентични колелца в огромната икономическа машина на корпоративна Америка: бели мъже в началото на тридесетте, женени, със сини костюми, бели ризи и червени вратовръзки — двама мъже сред стотиците чиновници в сутрешния влак, който точно в този момент се виеше по линията в западните покрайнини на Бостън.

— Страхотна е! — отговори Танъри. — Само да не ме будеше толкова често нощем!

— Ще свикнеш, приятел! Ако някога си хранел илюзии, че през следващите три месеца ще можеш да си отспиш, по-добре забрави!

Влакът увеличи скоростта си, а двамата мъже останаха така, потънали в мълчание. Почтителната тишина като че ли беше най-подходящото начало за този ден. Бяха изминали точно четири години от онзи кошмарен миг, който преобърна totally съдбата на целия свят. И двамата имаха познати сред загиналите в Световния търговски център.

— Бях останал с впечатлението, че днес ще си вземеш почивен ден — обади се по едно време Хари, без да отваря очи.

Компанията на Танъри беше обявила 11 септември за почивен ден по избор — в памет на огромната трагедия. Но тъй като тази година единадесето число се беше паднало в неделя, предоставиха им възможността да си вземат понеделника, за да почетат мрачната годишнина.

— Така мислех, обаче си дадох сметка, че имам прекалено много работа, за да си го позволя — отговори Ед Танъри.

Това не беше съвсем вярно. Бебето беше само на две седмици, а той все още не си бе вземал годишния отпуск. Поне днешният ден

можеше да пропусне. Но котировките на борсата падаха, а Ед беше млад, амбициозен и въобще не възнамеряваше да отстъпва пред конкуренцията. Освен това Ейми като че ли се справяше отлично с бебето и сама, а и двамата обмисляха варианта за едноседмичен отпуск в началото на октомври — най-красивото време от годината в района на Нова Англия. „Върви! — каза му неговата съпруга. — А когато излезеш в отпуск, ще си починеш!“ И така, той бе потеглил на работа.

Сега Ед извади една снимка от вътрешния джоб на сакото си и я вдигна пред очите си. От нея го гледаше Ейми в родилната зала — потна и изтощена. В скута ѝ лежеше новороденото им дете. Танъри върна снимката обратно на мястото ѝ, притвори очи и по лицето му се разля усмивка. Мислеше си, че целият му живот е пред него и ще остане с тях.

* * *

Три редици пред него седеше Алхари Ал Садрия, приковал очи в прозореца. Погледът му следваше железопътните релси, които вървяха успоредно на магистралата.

Имаше къса, добре подстригана черна коса, тънък мустак и маслинен тен. Повечето хора го мислеха за испанец или грък. Въщност, Садрия бе роден и израснал по бреговете на Тунис, на няколко крачки от древния град Картаген. Като момче беше играл в тюркоазените води на Средиземно море и бе наблюдавал как варварите от Италия, Франция и Съединените щати превземат малката африканска държава улица след улица, сграда след сграда, семейство след семейство. Именно там попадна под влиянието на Нисар Бен Мохамад Намур — непримирим молла, който споделяше презрението на момчето към западняците.

През 1996 година Алхари пристигна в Съединените щати като двадесетгодишен колежанин, готов да изучава компютърни науки в Бостънския университет. Завърши сред първите в своята група и си спечели място в магистърската програма на Масачузетския технологичен институт. След като защити научната си степен, отказа всички предложения за докторантura и веднага бе нает от една мощна

консултантска компания, откъдето му уредиха визата и така той остана легално в Америка.

През двете години, изминали от онзи момент, той бе пътувал всяка сутрин с този влак. Но никога повече нямаше да има подобна възможност.

Получи сигнала за действие преди две седмици. Ако някой се бе опитвал да подслушва, щеше да чуе един напълно невинен разговор, който Садрия проведе със свой стар приятел от Тунис. Двамата си говориха за семейството на новоизлюпения американец, останало в Африка. Смяха се на спомени от детството си, както и на идеи за бъдещето. Разговорът бе толкова непринуден, че Садрия едва не изпусна най-важното — паролата.

— Организираме голямо тържество в чест на годишнината — отбеляза приятелят му.

— Така ли? — възклика Садрия и затаи дъх.

— Точно така. А твоето присъствие ще ни донесе голяма радост! Садрия не можа да повярва.

Толкова дълго бе чакал тези инструкции, че накрая просто бе престанал да вярва, че някога ще ги чуе. Измисленият му живот в Съединените щати се бе превърнал в единствената му реалност. Осъзна, че не е в състояние да реагира по какъвто и да било начин — паузата в разговора стана осезаема.

— Смяташ ли, че ще успееш да ни вместиш в програмата си? — обади се приятелят му със същия безгрижен тон.

Садрия безпогрешноолови настойчивата нотка във въпроса му, пое си дълбоко дъх и радостно възклика:

— Разбира се, братко! Вече започвам да броя минутите до нашата прегръдка край топлината на пустинния огън! Знам, че ще бъде съвсем скоро.

Тези думи предопределиха съдбата му.

А сега предстоеше кулминацията на един деветгодишен период на планиране и изчакване. Алхари Ал Садрия вдигна глава към предната част на вагона и насочи поглед към младия мъж в светлосинята униформа. Надали беше на повече от двадесетина години, следователно не представляваше никаква пречка. Беше член на новосформирания Охранителен отряд към Агенцията за транспортна безопасност на Масачузетс, организиран набързо, след като

американското федерално правителство панически започна да раздава милиони долари на отделните щати за създаването на вътрешни отбранителни стратегии във всички местни звена. Треперещи да не изгубят нито един подарен доллар, политиците се бяха стиснали за гушите кой първи ще сътвори най-добрата схема за „подобрана безопасност“. А младежите, назначени в Охранителния отряд на железнниците, не бяха нищо повече от красиво декорирана витрина. Всички го знаеха.

Знаеше го и Садрия.

За него беше детска игра да проникне в железопътното депо през нощта и да прикрепи експлозиви към всеки един от дванадесетте вагона на сутрешния влак за центъра. Знаеше, че по някое време някой все ще забележи дупката, която беше изрязал в обикновената телена ограда на депото, но тогава ще бъде вече прекалено късно.

Експлозивите бяха свързани в последователна верига през интервали от две секунди. Началото на веригата беше в най-задния вагон, а краят ѝ — в първия, където сега се намираше и самият той. В джоба си държеше детонатора, който щеше да положи началото на верижната реакция. Не можеше да повярва, че дланта му не е изпотена. Прие го като знак от Аллах, че каузата му е справедлива и на оня свят ще бъде щедро възнаграден.

Алхари Ал Садрия отново извърна поглед към прозореца. Влакът вече бе достигнал максималната си скорост и се насочваше към острия завой близо до Нютън Корнър. Ако изчисленията му бяха правилни, при избухването си всеки от вагоните ще се разцепи и на свой ред ще разцепи релсите, след което ще изхвърчи от тях. Следователно смъртта няма да се ограничи само до пътниците във влака. Отломките от дванадесетте вагона ще разширят обсега ѝ до всички пешеходци по тротоарите, колите по улиците и сградите край тях.

Божествен миг!

Влакът вече навлизаше в острия завой. Садрия си пое дълбоко дъх, каза наум една молитва и щракна превключвателя.

Първоначално си помисли, че системата не се е задействала. Обзе го ужас, че е предал своите братя. В душата му се заредиха отчаяни мисли: че ще загуби уважението на съратниците си, че мястото му в рая вече не е сигурно... Отчаянието го обгръщаше все повече и повече.

И точно тогава дочу експлозията.

Само след секунди долови и втората, после третата и четвъртата. Колкото по-оглушителен ставаше трясъкът, толкова повече сърцето му се изпъльваше с радост. Единадесетата експлозия разтърси вагона точно зад неговия. Вече нямаше смисъл да сдържа възбудата си.

— Аллах акбар! — изкрещя Алхари Ал Садрия с блеснали очи.

Три редици зад него Ед Танъри разполагаше само с частица от секундата, за да докосне гърдите си и за последен път да опипа ръбовете на снимката във вътрешния си джоб, от която му се усмихваха неговата млада съпруга и тяхната невръстна дъщеричка.

1.

Август 2006

Трупът ѝ беше открит в неделя вечерта. Тя беше седмата или поне така си помислиха в началото. От откриването на шестата жертва бяха изминали две седмици и хората, затаили дъх, очакваха следващата криминална сензация. От дните на Бостънския удушвач насам жителите на града бяха забравили що е подобен страх.

Беше открита от редовия полицай Пол Стоун, който едва не се спъна в нея — почти в буквния смисъл на думата. Като двадесет и двегодишен новак от Полицейската академия той патрулираше по доковете на Южен Бостън. Гадна задача, която даваха единствено на зайците. Пристанището на Южен Бостън бе разположено точно срещу канала Форт Пойнт и в края на седмицата не се отличаваше с особено оживление, а какво остава в края на август.

Бостънският Световен търговски център бе пуст. Същото се отнасяше и за новия Конгресен център, и за Федералния съд. С изключение на въпросните небостъргачи, в района преобладаваха работилниците, паркингите и складовете, които в неделя обикновено бяха затворени.

Докато крачеше нагоре-надолу из пустите улици, Стоун имаше чувството, че се намира в някаква постапокалиптична версия на своя град.

Към седем часа вечерта се запъти към моста на Северното авеню. Залязващото слънце хвърляше плоски отблясъци върху бреговата ивица и очертаваше с неестествена яркост купчините боклуци, които се носеха във водите на пристанището.

Погледът му бе привлечен от една конкретна купчина — на двадесетина метра източно от моста нещо стърчеше. Някакъв метален предмет в центъра на купчината се извисяваше неестествено високо. Незнайно как бе уловил точно последния слънчев лъч на залеза и сега го запращаше точно в очите на Пол Стоун. Полицаят зави наляво и се насочи към бреговата ивица.

Когато стигна до въпросната купчина, приклекна и се загледа в часовника, марка „Мовадо“. Изчистената сребърна повърхност, която му придаваше измамно евтин вид, все още отразяваше последните слънчеви лъчи от запад. В следващия миг той осъзна, че ръката, върху която беше часовникът, стърчеше над водата, сякаш молеше за помощ. И той инстинктивно се протегна, за да я хване. Действието му беше чисто импулсивно. Мъртвешката хладина на кожата бързо го върна към реалността и той рязко се изправи.

Докато пускаше ръката, часовникът се измъкна и цялата тъмна купчина се превъртя във водата. Полицай Стоун се вторачи в лицето на жената, потопено на сантиметри под водната повърхност. Очите й бяха все още отворени, като че ли жадни да погледнат небето за последен път. Беше облечена в черен кожен костюм, а около врата ѝ се виждаше червена панделка и голямо златно разпятие. Кристалносините очи сякаш го хипнотизираха.

Той отстъпи крачка назад и се присегна за радиостанцията си. Тъкмо се канеше да докладва в участъка, когато усети, че в стомаха му нещо се надига. Хвърли се към най-близките храсти и повърна.

След като се овладя, Стоун отново взе радиото.

— Диспечер, тук е патрул дванадесет. Имам мъртво тяло точно до моста на Северното авеню, от източната му страна. Край.

— Патрул дванадесет, тук е диспечерът. Би ли повторил какво каза?

— Имам един труп, който се носи в проклетото пристанище! Бяла жена! — Тук полицаят направи кратка пауза и попита: — Кейт, ти ли си? — Подобно на повечето ченгета в техния участък, двамата с Кейт също бяха израснали в Южен Бостън. Тя беше съученичка на по-големия му брат.

— Да, Пол, аз съм! Не пипай нищо, разбра ли?! Веднага ти пращам екип.

Другият край на линията замъкна. Тишината обаче продължи прекалено дълго и Стоун започна да се изнервя. Влагата беше толкова всепроникваща, че я усещаше как пълзи по тялото му. Незнайно откъде го връхлетя усещането, че някой го наблюдава. Озърна се.

Никакво движение.

— Кейт? — изрече той в радиостанцията. Никакъв отговор. — Кейт, там ли си?

— Да, Пол, изчакай секунда, ако обичаш! Екипът от район А-1 вече е на път! Предполагам, че до няколко минути ще бъдат при теб!

— Добре, ще ги чакам.

Настъпи нова пауза. А после, неспособна да сдържи любопитството си, Кейт изплю камъчето:

— Пак ли е той?

— Нямам представа. Червена панделка, златен кръст... Да, може би е той.

2

Полицейски детектив лейтенант Линда Флеърти си погледна часовника. Мразеше понеделниците. Винаги ги беше мразела. Понякога се учудваше, че омразата си беше все същата, въпреки че в нейната работа понеделниците не се отличаваха с нищо особено от останалите дни на седмицата.

Неумолимият цикъл на разследванията превръщаше и уикендите в обикновени работни дни. На „бойния пост“ петъците се преливаха в съботи, съботите — в недели, а те на свой ред — в понеделници, без никаква разлика помежду си. Въпреки това обаче тя ненавиждаше понеделниците, а сега, докато стоеше в залата на съдебния патолог в 8:45 сутринта, си даваше сметка, че конкретно този понеделник ще бъде от най-гадните.

Сигнализираха й за случая вчера, в неделя, в седем и половина вечерта. Открит е номер седем!

Точно в този момент тя седеше на бюрото си и за пореден път разглеждаше папките с досиетата на първите шест жертви, надявайки се да открие нещо, което да й донесе душевен покой. Защото именно това е необходимо, когато оглавяваш разследването на сериен убиец — търсиш душевен покой. И докато случаят не се разреши, и докато копелето не бъде хвърлено в затвора, ти си знаеш, че си некадърник и всяка нова жертва ще увисва на врата ти и ще те завлича все по-надолу и по-надолу.

Когато телефонът й иззвъня, все още не беше открила нищо.

Лейтенант Флеърти пристигна на местопрестъплението първа и веднага се насочи към младия полицай, приседнал на кея.

— Какво открихте? — извика тя, докато излизаше от колата си.

— Мъртва жена — отговори полицаят с притеснен глас. — Ето я там, точно до пристана!

Флеърти се приближи и надникна във водата. Подобни мрачни сцени вече не бяха в състояние да я разтърсят, но все пак, когато се загледа в носещия се по мръсните води на пристанището труп, усети

как сърцето ѝ неволно се свива. Приливът все още не беше настъпил, затова близостта на тялото до брега беше изненадваща.

— Така ли я открихте? — извиси грубо глас лейтенантът, за да прикрие изненадата си.

Стоун не отговори веднага.

— Как ви е името? — Гласът на Флеърти издаваше гняв, който и самата тя не можеше да си обясни. Нетърпелива да дочека отговора, тя се загледа в табелката на гърдите му, чиято липса на патина подсказваше, че си има работа с новак. — Стоун? Повтарям: така ли я откри?

Пристъпи напред, завря лице в неговото и буквално изляя последния въпрос. Опитът в полицията я беше научил, че като безспорно красива жена това е най-добрият начин да привлечеш нещие внимание сред управяваните от тестостерона редици. Освен това бе наясно, че ако предостави на новака време за размисъл, той ще ѝ каже онова, което тя иска да чуе, а не истината. Най-добре е да го подплаши и да не му позволи да използва и малкото си мозъчни клетки, с които разполага.

— Питам още веднъж! Така ли я намери?!

— Не точно — промърмори Стоун.

— Какво искаш да кажеш с това „не точно“?!

— Лежеше по-скоро обратно, с лице във водата. Ръката ѝ стърчеше нагоре, затова аз я хванах и тя се превъртя.

— И защо, по дяволите, си я хванал?!

— Ами... не знам. Помислих си, че мога да ѝ помогна. Реших, че се нуждае от помощ.

Стоун замълча, но продължи да гледа лейтенанта право в очите. Знаеше, че не е постъпил правилно, но отказваше да се засрами заради постъпката си.

Флеърти също не откъсваше поглед от неговия. Изливаше си гнева върху младия полицай, просто защото той се оказа под ръка. Но всъщност не беше бясна на него, а на другия — онзи, когото вестниците наричаха „Малкия Джак“. Прякорът бе хрумнал на някакъв нахакан репортер от „Хералд“, който бързо установи, че всички жертви са проститутки и убиецът ги е изкорумпил до една — точно както Джак Изкорумвача. А поради липса на оригинални идеи, останалите журналисти го възприеха с охота. И така — до ден-днешен.

Флеърти се зачуди откога не беше спала като хората. Май откакто бе постъпила на служба в полицията. Работата ѝ се съпровождаше от огромен политически натиск. А ето че днес Бостън бе попаднал в примката на жесток сериен убиец, така че политиците гледаха да се скрият кой където може и да избутат напред някой друг, който да опере пешкира, докато кладата на жертвите нарастваше.

Сега тя въздъхна и отбеляза:

— Виж какво, Стоун, не му мисли чак толкова! И без това надали ще научим кой знае колко от това местопрестъпление. Известно е, че той ги убива някъде другаде и едва тогава ги изхвърля. Пък и... да не би да си въобразяват, че ще изближем цялото пристанище в търсене на улики?!

— Не, мадам — кимна Стоун, но нито се усмихна, нито показва някакво облекчение. Лицето му беше абсолютно безизразно. Продължаваше да се взира в очите ѝ с обезпокоителна самонадеяност.

— Така — отсече накрая Флеърти. — Вече можеш да се оттеглиш и да оставиш момчетата от лабораторията да си свършат работата. Само гледай до шест сутринта докладът ти да е на бюрото ми!

* * *

Остана още известно време на местопрестъплението, наблюдавайки как криминолозите фотографират всичко и записват всяка подробност. Както и подозираше, усилията им се оказаха напълно безсмислени, но от друга страна човек никога не знаеше откъде щеше да изскочи уликата, която да разплете случая.

Минаваше полунощ, когато се прибра в миниатюрния си апартамент на петнадесет пресечки от Бостънското полицейско управление в центъра, където прекарваше по-голямата част от времето си. Все пак успя да подремне два часа, но стана рано, за да пристигне навреме в залата на съдебната патология и да наблюдава аутопсията. И сега отново погледна часовника си, отбелязвайки си наум, че минава девет и патологът отново се бави.

Най-сетне се появи и самият той — доктор Тим Фармалант, главният съдебен патолог. Линда знаеше, че нарочно я е оставил да го

чака. Не че беше нещо лично — постъпваше така с всекиго. Това беше неговият начин да напомни на всички за решаващата си роля в отдел „Съдебна патология“, както и че ако някой иска нещо от него, да е наясно, че трябва да разчита единствено на неговата милост.

— Линда! — възклика той с най-чаровния си глас. — Толкова се радвам да те видя, въпреки обстоятелствата!

Протегна ръка към нейната, вдигна я и положи леко устните си върху китката ѝ.

— Докторе, изборът ви на точен момент за ласкателства е изключително романтичен!

— Изборът ми би могъл да бъде и по-удачен, ако някога благоволиш да вечеряш с мен!

Флеърти посочи към трупа върху стоманената маса, все още покрит с чаршаф.

— Хайде да се разберем така — ти ми даваш нещо, което мога да използвам, за да хвана това мръсно копеле, а аз не само че ще изляза на вечеря с теб, но и ще бъде за моя сметка!

— Боже, как обичам предизвикателствата! — намигна ѝ патологът, след което вдигна хирургичния трион и се приведе над тялото на мъртвата жена.

3

Скот Т. Фин стоеше до прозореца на своя офис в центъра на града. Кабинетът му не беше нищо повече от една кутийка, подобна на кутийките на останалите редови адвокати в суперпрестижната адвокатска фирма „Хауъри, Блек и Лонгбодъм“, но пък огромният прозорец до бюрото му предлагаше прекрасна гледка към пристанището и Южен Бостън. Знаеше, че щом стане съдружник, ще получи и по-голям офис.

Прокара ръка по леко наболата брада по бузите си. Този уикенд се беше проточил повечко. Удивително е колко дълги могат да бъдат никакви си два дена. Беше погълнал умопомрачително количество алкохол за твърде малко време и сега се налагаше да си плаща. Да, крайно време беше да спре с пиенето. И да започне да се държи като адвокат със седемгодишен стаж във фирмата, какъвто си беше.

Спомените му го върнаха към лудостта на младостта му по улиците на Чарлстаун и Фин не можа да не се зачуди колко далече бе стигнал оттогава насам. Сякаш беше вчера, когато заедно с бандата си изпълняваше поръчки на местните криминални босове. А след онази съдбовна нощ той проумя, че е време да се измъква. И точно това бе направил.

Въпреки обстоятелствата, работещи срещу него, той се бори със зъби и нокти и завърши колеж — за четири години, през които работеше на две места, за да си плати обучението. След това постъпи в юридическото вечерно училище на университета в Съфък. Започна работа като обществен защитник за двадесет хиляди долара годишна заплата. И вероятно щеше да си остане такъв и до ден-днешен, ако не беше забелязан от един прокурор със стабилни връзки, който побърза да сподели с приятеля си Престън Холанд — съдружник и мениджър на „Хауъри, Блек и Лонгбодъм“, че накърно му се е наложило да се изправи в съдебната зала срещу един от най-добрите адвокати, които е срещал. А с подобни препоръки за Скот Фин нямаше нищо по-лесно от това да постъпи на работа в тузарската адвокатска кантора, където

заплатата му автоматично скочи на сто и тридесет хиляди долара годишно.

Днес, шест години по-късно, на Фин му оставаше само една година, за да стане и съдружник. Вече предвкусваше победата. Може би тогава най-сетне ще успее да се поотпусне — поне мъничко. Може би тогава ще успее да запълни дупката, която бе усещал в душата си през целия си живот. И най-сетне ще загърби миналото.

Но първо трябва да се обръсне.

И да се извини на Натали. В петък вечерта се държа като истински кретен, затова се налагаше да се увери, че уврежданията на тяхното приятелство, които бе нанесъл, не са непоправими. Натали Колдуел беше неговият най-близък съюзник във фирмата и му бе предлагала помощта си в десетки трудни моменти. Беше дошла в „Хауъри“ две години след него, но тъй като преди това бе работила две години в Министерството на правосъдието, я считаха за звезда от собствена величина.

Скот се увлече по нея още в мига, в който тя се появи при тях — за нея усещането беше почти същото, само че не толкова интензивно. За един кратък период в началото двамата бяха нещо повече от приятели. Заболя го, когато тя сложи край на интимната им връзка, ала въпреки че оттогава насам никога не го бе допускала толкова близо до себе си, все пак му остана добра приятелка — много по-добра от всеки друг.

Срещата им в петък се превърна в истински провал. Иначе започнаха добре — намериха си маса в „Интернешънъл“ и си поръчаха по един коктейл „Маргарита“.

— Това ми липсваше — отбеляза неопределено тя.

— Кое по-точно? — попита колебливо Скот.

— Това! Ти и аз насаме, говорейки си поверително. Кога беше последният път, когато си позволихме да се отпуснем?

— Не си спомням — изльга Скот Фин, макар да си спомняше много добре. Беше доста отдавна.

— Е, все пак се радвам, че отново го направихме.

След тези думи Натали вдигна чашата си и Скот усети как очите на всички мъже в бара проследяват движенията ѝ. Със сигурност се питаха няма ли и на тях да им излезе късмета с подобна жена.

Към третото питие той усети, че главата му се замайва. Стори му се, че се е върнал назад във времето, когато двамата с Натали имаха интимна връзка. Беше сигурен, че тя усеща абсолютно същото. Държеше се съвсем непринудено и не преставаше да му хвърля закачливи погледи. А в състоянието на алкохолно опиянение той си въобрази, че една от точките в дневния ѝ ред е сдобряването между тях двамата.

И реши да опита късмета си. И докато тя се смееше, затворила очи, той се приведе и я целуна по бузата — внимателно, но с безапелационна решителност. За негова изненада обаче този негов жест я стресна — отдръпна се рязко и го изгледа изумено.

— Какво има? — попита той.

— Нали вече ти казах, че сме само приятели! Виж какво, Фин, ти си страхотен, но аз продължих напред!

— Естествено, Нат! Просто се шегувах!

След кратко колебание тя добави:

— Вече се виждам с друг.

Той иззвърна глава, защото знаеше, че реакцията му няма да ѝ се понрави. Все пак събра сили и каза:

— Страхотно! Радвам се за теб! Наистина! И кой е щастливецът?

Веднага щом изрече въпроса, той съжалъти. Достатъчно лошо бе, че тя си има друго гадже — за какво му е да знае и подробностите?!

— И да искам, не мога да ти кажа — поклати глава тя. — Ситуацията е доста объркана. Все пак мога да споделя с теб, че той се държи изключително добре към мен и ме учи на много неща.

После продължи да бърбори, но Скот вече бе изключил. Алкохолът се бе съюзил с унижението и той усети, че леката му замаяност се превръща в отвратително гадене. Опита се да се фокусира върху екрана на телевизора в бара, но напразно. Налагаше се да се махне оттук. И докато тя все още говореше, той извади от джоба си две дадесет доларови банкноти и ги постави на масата.

— Но какво правиш? — изуми се Натали.

— Нат, съжалявам, обаче нещо не ми е добре. Текилата май ме удари — отвърна тихо той. — Надявам се, че тази сума ще покрие цялата ни сметка.

— Не говориш сериозно!

— Да, знам, обаче наистина се налага да се измъкна оттук! Сигурно вече не мога да пия така, както пиех, когато... когато бях по-млад.

— Но аз трябва да говоря с теб! — запротестира Натали. — Наистина се нуждая от помощта ти! Именно затова те поканих тази вечер!

Скот Фин се насили да се изсмее:

— Значи не е било само заради удоволствието от моята компания, така ли? — Усети слабостта и заядливостта в собствения си глас. Да, беше крайно време да се измита оттук, преди тя окончателно да е изгубила всякакво уважение към него. Лепна отработената усмивка върху лицето си и я потупа непохватно по рамото: — Съжалявам, обаче се чувствам като парцал! Хайде да го направим друг път? Какво ще кажеш още другата седмица, на обяд? — Тя не отговори нищо. Само вдигна към него поглед, изпълнен с много болка, от който му се прииска да я вземе в обятията си. Наистина беше крайно време да си тръгва. — Чao! Ще се видим в понеделник!

Докато вървеше към изхода, не се сдържа и се обърна към нея. Тя му хвърли ядовит поглед, който се запечата в съзнанието му, въпреки действието на алкохола. Знаеше, че няма да може да спи добре, докато не изглади нещата помежду им. И въобще не се съмняваше, че тя ще му прости. Нали Натали го разбираше?! Именно това бе спойката в техните отношения, колкото и напрегнати да бяха от време на време — взаимното им разбирателство. Той никога нямаше да получи достъп до потайните коридори на „Хауъри“, ако не беше Натали. Нямаше начин тя да не му прости!

Скот Фин тръсна глава, за да я прочисти от спомените за петъчната вечер, присегна се към телефона и набра вътрешния номер на Натали. Телефонът й иззвъня четири пъти, след което се включи гласовата поща. Фин затвори.

Нямаше смисъл да ѝ оставя съобщение. Ще я изчака да се появи. В крайна сметка извинението е най-ефективно, когато се каже очи в очи.

Отново се извърна към прозореца и се загледа в пристанището. Забеляза, че в началото на ръждясалия мост на Северното авеню, близо до Федералния съд, където прекарваше по-голяма част от времето си, е

опъната полицейска лента. „Това трябва да е мястото, където са открили последната жертва на Малкия Джак“ — каза си той.

Пое си дълбоко дъх и плъзна поглед към останалата част от пристанището — към островчетата на юг, прострели се чак до шикозните крайбрежни предградия от другата страна и даже отвъд Кейп Код. Да, от позицията си на четиридесет и четвъртия етаж Скот Фин си даде сметка, че по-добре от това нещата не могат и да бъдат. Просто ще трябва да издържи още приблизително година. Вдигна ръце, протегна се и по лицето му се разля усмивка.

После извади от чекмеджето самобръсначката и крема за бръснене и се запъти към мъжката тоалетна.

4

— Вкусът му очевидно се е подобрил — отбеляза доктор Фармалант.

Точно в този момент лейтенант Флеърти оглеждаше дрехите и личните вещи на жертвата, поставени върху масичка във въгъла на залата, и не го чу добре.

— Какво каза?

— Вкусът му към проститутките очевидно се е подобрил. Пъrvите шест бяха в доста окаяно състояние — недоохранени, с белези от игли по ръцете, синини. А тази тук е истинска красавица.

Флеърти не можеше да разбере дали Фармалант се шегува или говори сериозно, но все пак си отбеляза наум, че трябва да провери всички фирми за компаньонки в града.

— Даже и дрехите ѝ са скъпи — продължи докторът и кимна към масичката, до която стоеше Линда Флеърти.

Беше точно така, Флеърти вече го бе забелязала. Кожената пола беше от „Джордано“ — шикозен моден бутик на улица „Нюбъри“. Етикетът на коженото сако липсваше, но дизайнът бе на „Ферагамо“. Дори и бельото бе от най-високо качество: чорапите и коланът бяха на „Виктория Сикрет“, а сатененото бюстие — от „Сакс“.

— Да си намерил нещо друго, освен дрехите? — попита за всеки случай тя.

— Това е всичко — кимна патологът. — Никакъв портфейл, никакви кредитни карти, никаква дамска чанта. Само кибритът, който открихме в джобчето на сакото ѝ.

Флеърти го вдигна, беше изцяло черен, с изключение на яркочервеното изображение на устни в средата.

— Клуб „Кис“ — отбеляза тя.

— Какво? — извърна се докторът.

— Кибритът. От клуб „Кис“ е, свърталище за бързи запознанства, собственост на един тип от старата банда на Уайти Бългър. Долнопробна дупка с претенции за изисканост и

високоплатените проститутки, търсещи да забършат някой мъж в командировка с дебел портфейл. Местните отрепки му се лепят като мухи, но го предпочитат и някои юпита с вкус към разтърсващите преживявания.

— Звучи доста интересно. Изненадан съм, че не си му обърнала досега внимание, детектив!

— Не е в моята област — сви рамене Флеърти. — Аз се занимавам с убийства, а не с проститутки. Освен това имам усещането, че някои хора се страхуват кого ще открием там, ако решим да поразгледаме.

Фармалант кимна и се обърна отново към масата за аутопсия. Включи микрофона, който бе прикрепен пред устата му, и започна да записва наблюденията си:

— Починалата е бяла жена, на възраст между двадесет и осем и тридесет и пет години. Съдейки от степента на разложение и предвид климатичните условия по тези места, времето на смъртта може да се определи между един и четири часа сутринта в събота. Починалата има огромен разрез на гърдите, започващ от горната част на гръдената кост и достигащ на около четири сантиметра от пъпа. Очевидно е, че гръденят кош е бил отварян. Забелязват се значителни повърхностни наранявания и на двета бели дроба, както и на трахеята. Доколкото може да се прецени, нанесени са от прав, добре изострен предмет, вероятно хирургически скалпел.

Тук патологът изключи микрофона и вдигна очи към Флеърти:

— Започнал е да губи търпение.

— Какво искаш да кажеш?

— Не че някога е бил особено добър хирург. Но все пак показваше умения в тази област. Знаеше какво точно търси и как да го получи. При предишните случаи се забелязваха относително леки наранявания на останалите органи. В сравнение с тях това тук е касапска работа.

— Смяташ, че е бързал, така ли?

— Възможно е. И все пак все още не сме установили със сигурност, че убиецът и на тази жена е Малкия Джак! — Включи отново микрофона и продължи: — Разделям дробовете, за да достигна торакалната кухина. — Тук направи пауза, докато пръстите му

опипваха вътрешността на трупа, и заяви тихо: — Сърцето на починалата е било извадено.

— Малкия Джак — изрече почти без глас Флеърти.

— Малкия Джак — повтори патологът. Беше забравил, че микрофонът му е включен.

Половин час по-късно лейтенант Флеърти се бе отпуснала в един от двата елегантни кожени фотьойла в кабинета на главния съдебен патолог, отбелязвайки си наум, че докторът очевидно си ги е купил със собствени средства. Общинската управа не се ръсеше за подобни луксове.

— Когато забелязах пораженията на белите дробове, си помислих, че си имаме работа с някой, който е решил да подражава на нашия убиец — тъкмо казваше Фармалант. — Просто не се връзва с обичайното изпълнение на Малкия Джак. — Изрече го абсолютно безизразно, но Флеърти го усети като пробождане.

— До този момент не сме уведомявали пресата за липсващите сърца — отбеляза тя. — Как е възможно някой да е бил наясно какво точно да имитира?

— Да, знам, че не се връзва, но...

— Ако някой се е изпуснал пред някого, бъди сигурен, че досега целият Бостън щеше да знае! Информацията е строго поверителна! Как е възможно подобно сведение да изтече, щом като дори нашите момчета не са известени!

Флеърти се отпусна назад. Не ѝ се искаше да приеме, че сега се е пръкнал и имитатор. Това означаваше, че трябва да търсят не един, а двама убийци!

В този момент вратата на кабинета се отвори с тръсък. На прага ѝ застана детектив Том Козловски. Беше нисък и четвъртит, с яко телосложение. Изглеждаше така, сякаш раменете му няма да успеят да се проврат през прага. Както обикновено, прошарената му коса стърчеше във всички посоки, а яката на ризата му беше измачкана. От края на лявото му око през цялата му буза се спускаше грозен стар белег.

Всичко в него говореше, че е ченге от старата школа. Двамата с Линда Флеърти бяха партньори от три години. Професионалните му умения го правеха незаменим за полицията, но пък опакият му характер го правеше невъзможен за повишение. Откакто бяха

партньори, Флеърти бе повишавана вече два пъти, докато Козловски си оставаше и до ден-днешен сержант детектив.

— Имам нещо за теб — отбеляза задъхано той. — Накарах момчетата от лабораторията да се поразбързат с пръстовите отпечатъци на нашата непозната жертва.

— Да не би да сме извадили късмет този път?

— Може и така да се каже. Зависи от гледната точка.

— Е? — погледна го лейтенантът.

— Всъщност, жената беше в базата данни на ФБР.

— ФБР ли? — вдигна изумено глава патологът.

— Аха! Оказва се, че някога е била федерален прокурор. Освен ако системата ни не е сдала напълно багажа, жената, която лежи на онази маса оттатък, е бившият помощник-главен прокурор Натали Дж. Колдуел.

— Мамка му! — прехапа устни лейтенант Флеърти.

— Взе ми думите от устата — кимна мрачно Козловски.

5

Вече няколко часа Скот Фин четеше стенограмата на показанията под клетва за едно от делата му, когато телефонът на бюрото му иззвъня.

Той натисна бутона на интеркома и изрече:

— Какво има, Нанси?

— Тук има двама души, които искат да разговарят с вас — заяви секретарката му, след което добави шепнешком: — Имат полицейски значки!

— И какво искат?

— Да говорят с вас.

— Хубаво, покани ги. Но след пет минути ми звънни и се престори, че ми напомняш за някаква важна среща!

Полицейски значки значи. Като адвокат, той не би трябвало да се притеснява от среща с подобни хора. Докато работеше като обществен защитник често му се налагаше да се изправя очи в очи с представители на закона, така че досега би трябвало да е превъзмогнал страхът си от тях. Но истината бе, че полицейските значки все още му напомняха за някои от по-мрачните моменти в неговата младост — за времето, когато все още не бе успял да хване юздите на собствения си живот.

Пое си дълбоко дъх и оправи вратоворъзката си. Точно в този момент Нанси въведе двамата полициа.

Първата реакция на Фин беше искрено изумление. Жената, която вървеше след секретарката му, беше зашеметяваща. Имаше дълга до раменете тъмна коса, отметната назад простиично, но изключително стилно, а лицето и тялото ѝ бяха като на фотомодел. Ала веднага след това зърна неандерталец, който пристъпваше след нея. Беше по-нисък от него самия, но далеч по-набит и як. Цялото му излъчване подсказваше, че не е за препоръчване да го ядосваш.

— Господин Фин? — обръна се към него детектив Флеърти. Усмихваше се, обаче тонът ѝ съдържаше твърде странен оттенък,

който като че ли напомняше за съчувствие. Усещането притесни адвоката. — Аз съм лейтенант Линда Флеърти от Бостънското полицейско управление. А това е партньорът ми, детектив Том Козловски. Бихме искали да ни подарите няколко минути от своето време, ако нямаете нищо против!

— Разбира се! Заповядайте, седнете! — изрече Фин и посочи двата малки дървени стола, сбутани в тясното пространство срещу бюрото му, точно до стената. — Какво мога да направя за вас?

— Бихме искали да ви зададем няколко въпроса.

— Да, секретарката ми вече ме уведоми. Мога да ви уверя, че за каквото и да става въпрос, не съм го направил аз! Имам свидетели!

С тази шега Фин се надяваше да поразведри атмосферата. Не успя. Усмивката на лейтенант Флеърти можеше да се определи в най-добрая случай като угодническа, а Козловски продължаваше да се взира все така кръвнишки в него.

— Господин Фин — започна отново дамата.

— Моля ви, просто Фин. Никой не ме нарича „господин“.

— Господин Фин, бихме искали да ви зададем няколко въпроса за Натали Колдуел.

До този момент той се беше привел напред, опитвайки се да разтопи леда между себе си и полицайите, за да установи няколко опорни точки. Но след това изявление се отпусна автоматично назад. Самозащитата беше негова втора природа, а точно в този случай не желаеше да бъде разпитван от полицията за близка приятелка.

Промяната в отношението му вероятно стана очевидна и за полицайите, защото забеляза, че те си размениха погледи. Явно, че партията шах беше започнала.

— Какво искате да знаете за Нат?

Много отдавна бе разбрал, че е за предпочитане да задаваш въпросите, а не да им отговаряш. И затова, когато му се налагаше да се сблъска с подобни ситуации, си бе изработил навика автоматично да превключва и да минава в нападение. Зачуди се какво ли е сгафила Натали. Най-вероятно е взела мерника на някого от общината. Тя си беше агресивна, а повечето мъже ненавиждаха силните и налагащи се жени. Вследствие на тази своя черта Натали често си създаваше врагове. Сигурно този път е настъпила някого особено болезнено.

— Ами, като за начало, кога я видяхте за последен път?

Адвокат Фин огледа внимателно красивата брюнетка и мълчаливо преброи до пет. Това беше друга полезна техника, усвоена през годините — винаги контролирай ритъма на разпита, защото така хората губят самообладание. Нито изражението, нито позата му претърпяха никаква промяна. Просто не откъсна поглед от нея, докато не стигна до пет.

— И защо толкова искате да знаете кога съм я видял за последен път?

— Водим разследване, което е свързано с нея. Вашият шеф господин Холанд ни подсказа, че от всички колеги във фирмата вие сте най-близък с нея, така че решихме да започнем с вас.

— Разследване, свързано с нея?! Не бихте ли могли да бъдете по-конкретни? Може пък това да помогне! — Да, вече бе започнал да си играе с нея и това му доставяше удоволствие. Наистина беше красавица!

— Нека да започнем с уточнението кога я видяхте за последен път.

Точно в този момент телефонът иззвъня. Точно навреме!

— Да, Нанси? — изрече спокойно Фин. После направи пауза, сякаш получаваше особено важна информация. — Да, наистина! Благодаря ти, че ми напомни! — Затвори, обърна се към полицайта и заяви: — Налага се да тръгвам за важна среща. Вижте какво, ако става въпрос за разследване, свързано с Натали, може би е най-добре да разговаряте със самата нея? Офисът ѝ е точно зад ъгъла. Отбихте ли се да видите дали не е там?

— Не сме. Но сме напълно сигурни, че тя не е там.

— И как бихте могли да сте сигурни, щом като не сте се отбили? — заяви Фин и ги дари с най-добрата си покровителствена адвокатска усмивка, на която беше способен „Това би трявало да свърши работа“ — отбеляза си наум.

Този път отговори Козловски.

— Защото снощи открихме трупа ѝ във водите на Бостънското пристанище.

Изрече го толкова спокойно, безчувствено и безстрастно, че Скот първоначално помисли, че не го е чул правилно. Това бе единственото логично обяснение. Но дори и да се държеше като гадняр, което си беше точно така, полицайтe не биха си позволили да се пошегуват с

подобна новина, особено пред адвокат. Щяха да си навлекат едно хубавичко дело.

Обърна се към лейтенант Флеърти. Изражението ѝ изльчваше същото съчувствие, което бе забелязал още при влизането им. И в този момент Фин осъзна, че съвсем правилно е чул казаното от Козловски.

— Какви ги говорите, за бога?! — извика той.

— Съжалявам, господин Фин — изрече лейтенант Флеърти. — Смятаме, че намереното снощи във водите на пристанището мъртво тяло е на госпожица Колдуел. И сега разследваме обстоятелствата около смъртта ѝ.

— Смятате или сте сигурни?

Тук отново се намеси Козловски:

— Пръстовите отпечатъци на трупа съвпадат напълно с базата данни на ФБР, където госпожица Колдуел има досие. Както вероятно знаете, тя няма нито родители, нито близки роднини, така че все още не сме успели да открием никой, който да идентифицира трупа, но сме деветдесет и девет процента сигурни, че е тя.

Флеърти прекъсна колегата си:

— Отново ви молим да приемете нашите съболезнования, господин Фин, но все пак бихме желали да ви зададем няколко въпроса.

Фин усети как кръвта нахлува в ушите му. Красивата лейтенантка продължаваше да говори нещо, но той не я чуваше. Светът около него сякаш изведнъж се сви и мозъкът му блокира върху изречението, което се повтаряше отново и отново: разследваме обстоятелствата около смъртта ѝ.

Изправи се и се насочи към прозореца. Загледа се към хоризонта и зърна жълтата полицейска лента, която все още ограждаше района в близост до моста. Вече беше останал само един полицай. Раздвижването от сутринта беше заглъхнало.

— Била е Натали, нали? — попита той, без да се обръща.

— Моля? — не го разбра лейтенантът.

— Вестниците днес говорят за Натали, нали? Номер седем. Била е тя. Малкия Джак отново се е развихрил, нали?

— На този етап все още не можем да бъдем сигурни.

— Сутрешните вестници ми се сториха доста сигурни.

— Да — въздъхна Флеърти. — Подобни събития се продават по-добре, ако са свързани със сериен убиец. От друга страна, възможно е човекът действително да е същият. Една от версийте, по които работим, е точно тази...

Скот Фин продължаваше да се взира към местопрестъплението от другата страна на канала. И внезапно осъзна — никога повече няма да има възможността да се извини на Натали за поведението си в петък вечерта. И тя никога няма да може да му прости. И никога нищо няма да бъде наред.

— Точно затова се нуждаем от вашата помощ — обади се Флеърти.

Той си пое дълбоко дъх, сложи си най-добрата покерджийска маска и се обърна.

— С какво мога да ви бъда полезен?

6

— В петък вечерта — Скот Фин седна зад бюрото си, вече напълно овладян. — Излязохме да пийнем по няколко.

— Искате да кажете с колеги от офиса?

— Не, бяхме само Нат и аз.

— Това нормално ли е? Само двамата да се черпите след работа?

— Този път беше Козловски. Във въпроса му се усети определена провокация.

— Ние сме адвокати — отговори Скот Фин. — Всички пием.

— Колко време мина, преди да се приберете вкъщи?

— Няколко часа, но с Натали прекарах около час. Всеки от нас си имаше самостоятелен личен живот, така че просто се отбихме в бара да пийнем по нещо.

Козловски изгрухтя. Фин не успя да определи дали това е знак за разбиране или за осъждане. Не че му пукаше какво мисли този неандерталец.

— По кое време я видяхте за последно? — Флеръти поне притежаваше известна доза чувствителност.

— Излязох от бара около седем часа вечерта. Бяхме отсреща, в „Интернешънъл“.

— Тя сподели ли с вас плановете си за остатъка от вечерта или за уикенда?

Фин се замисли и отговори:

— Почти съм сигурен, че имаше някаква среща, но не ми е давала отчет за плановете си.

— Спомена ли с кого е срещата ѝ?

— Не. Доколкото си спомням, спомена, че има нов приятел, но тъй като бил доста по-стар от нея, а и аз не успях да сдържа неодобрението си, тя предпочете да не навлиза в подробности.

— И нямате никаква представа кой е този тип, така ли?

Фин се опита да си спомни разговора с Натали. Тя разказваше за новия си мъж доста завоалирано, но въпреки това той я беше изключил

от съзнанието си. Беше прекалено зает със собствените си чувства. Спомените му съдържаха единствено гласа ѝ като фон на собствените му мисли, но конкретните ѝ думи тънха в мъгла.

— Както вече споменах, останах с впечатлението, че е доста повъзрастен от нея, това е всичко — изрече накрая адвокатът.

— А какви бяха отношенията ви с госпожица Колдуел? — Отново Козловски, и отново онази особена жълч в гласа му, която вбесяваше Фин.

— Просто бяхме колеги — отговори с равен тон той.

— Само това? — настоя сержантът.

— Не, не е само това — отговори той след кратка пауза. — Бяхме много добри приятели. — После се обърна към Флеърти и добави: — Свършихме ли вече? Денят се оказа твърде гаден, не мислите ли?!

Флеърти кимна:

— Смятам, че засега това е напълно достатъчно, но все пак се налага да ви помоля за една услуга.

— Целият съм в слух!

— Както вече отбелязах, засега не успяхме да открием никого, който да потвърди със сигурност самоличността на трупа...

— Сигурно се майтапите! Да не би да искате от мен да я идентифицирам?!

— Знам, че гледката не е приятна, но за да продължим с разследването, се налага да приключим с този въпрос, колкото е възможно по-скоро. Останах с впечатлението, че не бихте имали нищо против да сторите подобно нещо за вашата приятелка!

Фин се слиса.

Не можеше да си представи, че ще му се наложи да разглежда трупа на Натали. Би предпочел да я запомни такава, каквато си беше — жизнена, енергична и красива. Но нещо в думите на лейтенанта го накара да се замисли. Не разследването я притесняваше толкова, а фактът, че Натали няма никакви близки. Тя беше единствено дете, а родителите ѝ бяха починали, когато е била твърде млада. Самият Фин също беше сирак и никога не беше познавал родителите си. Отсъствието на близки и роднини бе едно от няколкото общи неща между тях — връзка, която останалите надали биха могли да проумеят, но която ги държеше заедно дори и в миговете на най-силни търкания помежду им. Скот не можеше да позволи смъртта ѝ да мине

нелегитимирана от единствения човек, който истински се тревожеше за нея. Подобен отказ би бил равносителен на предателство.

— Добре тогава, да тръгваме — отсече той, изправи се и взе сакото си.

На няколко крачки от вратата го озари странна мисъл и се обрна към Флеърти. Тя беше на по-малко от една ръка разстояние от него и той долавяше парфюма ѝ.

— Бях останал с впечатлението, че Малкия Джак убива само проститутки. От къде на къде ще убива Натали?

Флеърти се поколеба, опитвайки се да измисли по-деликатен начин за изразяване.

— Беше облечена доста провокативно — изрече накрая. — Вероятно я е взел за нещо друго.

Фин притвори очи и замълча, опитвайки се да пребори мощната вълна от спомени, която го заля. Знаеше, че за да успее да преживее подобно изпитание, трябва да ги остави настрани. Можеше да го направи — правил го е и преди. Това беше част от уменията за оцеляване, които бе усвоил още в най-ранна възраст. Психиатрите го наричаха „преграждане на зоните“ — способността да отреждаш отделни места за чувствата, спомените и задачите си.

Изключително полезно умение за справяне с трудни проблеми, което Фин бе довел до съвършенство.

* * *

Двадесет минути по-късно тримата вече се намираха в съдебната патология на полицията. Докато вървяха по коридора, Флеърти осъзна, че изпитва съжаление към Скот Фин — нещо изключително рядко при нея. Когато прекараш целия си живот, заровен до колене в човешката трагедия, ставаш безчувствен към болката на хората около теб. Не можеш да си позволиш да не го направиш, защото иначе няма как да оцелееш. На опечалените вдовици казваш каквото трябва да се каже, слагаш си подходящото изражение, когато се налага да се изправиш срещу семействата на жертвите, предлагаш им искрените си съболезнования, но всъщност никога не ги допускаш до сърцето си.

Този случай беше по-различен и тя не можеше да разбере защо. Може би беше зърнала в очите на убитата жена нещо по-особено. Имаше усещането, че е успяла да надзърне в характера на Натали Колдуел — силна, самоуверена, безкомпромисна. За лейтенанта това бе типичен образ на жена, принудена да оцелява в брутално безпощадния свят на преобладаващо мъжките професии.

И сега, докато наблюдаваше изражението на Скот Фин, тя осъзна, че интуицията ѝ не я е подвела. В памет на безспорната сила на Колдуел той нито си позволи да изкрещи, нито да се разплаче, както правеха повечето хора, принудени да идентифицират трупове. Нито пък се отдръпна, когато вдигнаха чаршафа. Изражението му регистрира завиден стоизъм — единствените признания на вътрешна борба бяха лекото потрепване на едното му око и стиснатите устни.

— Да, това е тя — изрече той. Протегна ръка и погали косата ѝ. Очите му се насълзиха, но успя да сдържи сълзите си и пророни: — Много съжалявам, Нат!

Лейтенант Флеърти кимна на младия патолог, който веднага дръпна чаршафа върху лицето на Натали Колдуел и внимателно напъха трупа ѝ обратно в хладнината камера, превърнала се в неин дом.

— Благодаря ви, че се отзовахте! — изрече тя, като постави ръка на рамото му. — Знам, че не е лесно.

— Това ли е всичко? — обади се Фин, продължавайки да съзерцава вратичката, която бе погълнала приятелката му.

— Нали ще останете в града, ако решим да ви зададем още някои въпроси? — намеси се Козловски.

Флеърти го изгледа кръвнишки — партньорът ѝ имаше чувствителността на питбул.

Втораченият поглед на Фин се плъзна от вратичката на камерата към Козловски, очите му се присвиха и се забиха право в главата на детектива. Флеърти не пропусна да забележи автоматичната промяна в него. Мъката, която доскоро се четеше там, бе заменена от нещо съвсем друго — ярост.

По лицето на Скот Фин бе изобразена такава неподправена ярост, че Флеърти се уплаши адвокатът да не скочи срещу Козловски. И което беше още по-лошо, яростта беше примесена с хладнокръвна решителност. Която изобщо не се хареса на лейтенанта.

Застана между двамата мъже и се обърна към Фин:

— Ако се наложи, ще се свържем с вас.

Той насочи очите си към нея и погледът му омекна. Тъгата се върна.

— Ако има нещо, с което мога да помогна на разследването, аз съм на ваше разположение!

Когато адвокатът си замина, детективът презрително изсумтя:

— Ама че задник!

— Аха! — кимна Флеърти. — Двамата с него сте си лика-прилика!

— Че какво сбърках? — запротестира Козловски. — Именно той беше човекът, който още от самото начало се опитваше да ни мотае! Ще ми придава на мен адвокатските си номера, ха! Казвам ти, нещо в този тип не ми харесва! Крие нещо, да знаеш! Налага се да му поначука малко канчето!

— Е, ако трябва да търся експерт по начукване на хорските канчета, непременно ще бъдеш ты!

— Хей, партньоре, какво си се разнежила напоследък? Не забеляза ли изражението му, преди да си тръгне? Жестокост в най-чист вид! Да ти кажа честно, ако не беше нашият миличък Малък Джак, щях да избера точно този тип за извършител на убийството!

Да, Флеърти действително бе видяла въпросното изражение и не смяташе да го отрича. Но бе видяла и нещо друго. Нещо далеч по-неясно, таящо се дълбоко в душата на Скот Фин. Все още не можеше да го разгадае, но знаеше, че докато не го конкретизира, усещането няма да я остави на мира.

Адвокат Фин се прибра в офиса си около шест и половина, макар да имаше чувството, че е много по-късно. Беше уморен, с опънати нерви, объркан. Онзи тип Козловски бе изкаран на повърхността най-лошото у него, а той самият не трябваше да си позволява да реагира по този начин. Очевидно бе, че независимо колко се отдалечаваше от живота на улицата, нещо от него отказваше да го напусне. Не бе в състояние да промени нищо — особено, когато е предизвикан.

Фин влезе в своя офис и затвори вратата.

Не би трябвало да се опитва точно тук да се бори с мъката си. Ако си позволеше да допусне до себе си болката за Натали, знаеше, че ще изгуби контрол — недопустим грех за който и да е адвокат. Адвокатите се сблъскват ежедневно с трагедиите на другите хора и от тях се очаква да останат невъзмутими. А Фин се славеше като особено добър в тази област.

Вероятно заради трудното му детство нищо не бе в състояние да докосне душата му: нито ищеща срещу тютюневата компания, който бе принуден да дава показания от болничното си легло през компютризиран гласов генератор, тъй като по-голямата част от гърлото му липсваше; нито вдовицата на строителя, който бе паднал от шестдесетия етаж и по пътя надолу се нанизал върху щестметров стоманен прът — оцелял цели тридесет минути, през които пожарниари и общинари обсъждали кой е най-добрият начин да срежат пръта; нито тригодишното момиченце, което пълзеше весело върху двете чуканчета, стърчащи от бедрата му, все още несъзнаващо, че тоталното безразличие на застрахователната компания го е лишило завинаги от нормален живот.

Нито една от тези трагедии не успяваше да пробие бронята на Фин и именно поради тази причина той бе един от най-добрите защитници на обвинените във въпросните чудовищни несправедливости. И точно това му помогаше да се открои сред огромната глутница.

Като че ли се налагаше да излезе веднага от офиса. Започна да подрежда някакви материали в куфарчето си, когато на вратата му се почука. Той прочисти гърло, стегна се и извика:

— Влез!

— Как си? — попита го Престън Холанд.

Върху иначе стоическото му лице се четеше дълбока загриженост. Гъстата му бяла коса беше както винаги изрядно пригладена назад, а задължителната му папийонка — както винаги безупречно пърхаща върху перфектно изгладената му яка, но в изражението на очите му Фин забеляза искреното съчувствие на своя покровител.

Ако в тази фирма въобще имаше някой, с когото можеше да си позволи да бъде искрен, то това бе само Престън. Именно той беше човекът, който го измъкна от службата на обществените защитници и му предложи работа във фирмата, заради което му се наложи да извие ръцете на доста голям брой съдружници, отнасящи се с тотално пренебрежение към всеки, който не притежава поне една диплома от Бръшлянената лига[1]. Оттогава насам не пропускаше да се изпъчи гордо при следващите един след друг успехи на Фин.

Престън бе за него нещо много повече от покровител — той се бе превърнал в негов приятел и защитник, като му възлагаше все по-големи и трудни случаи и умело му помагаше да заобикаля пречките, които обикновено препъваха младите адвокати.

— Ами... като че ли съм добре... Предполагам... — отвърна колебливо Фин. — Не че не съм имал и по-добри дни. Но в крайна сметка ще се оправя, сигурен съм!

— Разбира се, че ще се оправиш! — кимна Холанд — Всички ще се оправим... в крайна сметка. Но от тази мисъл надали точно сега ти става по-топло. Искам да кажа... така де, само преди броени дни, в петък, разговарях с Натали по един случай! Просто не мога да повярвам, че е истина! Непрекъснато си мисля, че има някаква грешка.

— Няма грешка — отбеляза тъжно по-младият адвокат. — Видях я с очите си в мортата.

— Да, знам. Току-що разбрах. — В тона му се усещаше вина. — Никога не бих дал на онези полицаи името ти, ако въобще ми беше хрумнало, че ще те накарат да сториш подобно нещо! Ако знаех, самият аз не бих имал нищо против да я идентифицирам, но...

— Не се притеснявай! Може би така стана по-добре. Поне вече няма да се съмнявам. Ще се чувствам по-добре, като знам, че няма никаква грешка. Точно поради тази причина днес смятам да си тръгна по-рано.

— Прибери се вкъщи и се наспи добре. И не забравяй, че всички ние сме тук, за да си помагаме!

Холанд направи крачка, за да излезе от офиса, но на прага се обърна и каза:

— Между другото, когато утре пристигнеш на работа, отбий се в моя офис! Искам да те помоля за една услуга.

— По-добре ми кажи още сега.

— Сигурен ли си? Наистина може да почака до утре!

— Давай! Изплюй камъчето!

— Отнася се за делото „Танъри срещу Хюрън Сикюрит“.

Фин усети как адреналинът му скача до небесата. В момента делото „Танъри“ беше най-голямото в офиса. Ед Танъри беше една от жертвите на трагедията, станала печално известна с името „Взривът на годишнината“, и сега вдовицата му съдеше компанията, отговаряща за сигурността по онази железопътна линия. Без да изневеряват на традицията си, „Хауъри“ защитаваха „черната овца“ в Делото — охранителната компания „Хюрън Сикюрити“.

Когато преди шест месеца фирмата бе наета да защитава компанията, Скот положи максимални усилия, за да бъде включен като старши помощник-адвокат по делото, но тогава Холанд избра Натали. „Тя е жена, ищата — също, при това вдовица. Следователно има много по-голяма вероятност съдебните заседатели да чуят и нашата версия, ако я представи също толкова привлекателна млада жена. Така шансовете ще се поизправнят.“

— Доколкото ми е известно, ти си запознат добре със случая — отбеляза Холанд, който отлично помнеше колко разочарован бе Фин, когато му съобщиха, че избират Натали. — Както вече знаеш — продължи той, — Ед Танъри е една от осемстотинте жертви на терористичната атака от миналата година. Танъри обаче е не само жертва. Той е единствената жертва, чието семейство отказва да приеме компенсацията, която им се полага от Закона за компенсациите на жертвите, приет от Конгреса малко след атаката.

— И колко би получила като компенсация?

— Около два милиона долара, ако се беше съгласила.

— Но това са много пари! — подсвирна Фин. — Защо ги е отказала?

— Кой да ти каже? Продължава да настоява, че държи на задълбочено разследване на системите за вътрешна безопасност и още никакви подобни глупости, но ако питаш мен, всичко е заради парите. Представлява я Фред Барнълк.

Фред Барнълк бе прочут адвокат на ищци, чийто медийни изяви далеч надвишаваха по качество ораторските му умения в съдебната зала.

— Ама тя не знае ли, че жалбата й е процесуално недопустима?!

— Няма защо да ми го обясняваш на мен! Изглежда Барнълк като че ли е решил да заложи на медийна пропаганда — въздъхна Холанд.

— Всеки специалист по охрана ще ти каже, че е абсолютно невъзможно да спреш добре обучен терорист, който няма нищо против да пожертва живота си. Аз го знам. Ти също го знаеш. И нейните адвокати би трябвало да го знаят. От юридическа гледна точка вдовицата няма никакви основания. Обаче тя не се предава и единствено съдия с топки от стомана би имал кураж да прекрати съдопроизводството и да не го прехвърли на гледане пред съдебни заседатели! Можеш ли да си представиш да бъдеш на мястото на съдията, който отказва на една вдовица от „Взрива на годишнината“ нейните петнадесет минути слава в съда?!

— Кой е съдията?

— Почитаемият Ф. Клейтън Тейлър IV.

— На този топките му май са доста здравички!

— Още по-лошо — той е истински кръстоносец! Преди политическите му приятелчета да го изберат за съдия, се бе специализирал като адвокат на жалбоподателите. И до днес е убеден, че най-важният дълг на всеки съдия е да защитава малкия човек, независимо от това какво казва по въпроса законът.

— Страхотно!

— Да, битката няма да е от най-лесните, макар да съм убеден, че в крайна сметка би трябвало да победим. И точно в тази връзка е и моята молба към теб. Следваща седмица ни предстои да изслушваме показания и се нуждая от някого, който дотогава да навлезе в същността на делото. Мисля, че този някой си ти.

Скот Фин добре знаеше, че делото „Танъри“ е шанс, който се пада веднъж в живота на всеки адвокат и не може да бъде подминато с лека ръка. И все пак му се струваше твърде странно, че е на път да се облагодетелства толкова директно от смъртта на Натали. Е, нали все някой трябва да го поеме? Защо тогава да не е той? Натали би го разбрала — винаги бе вярвала, че всеки трябва да поставя на първо място собствените си интереси.

— Ще поема случая! — изрече накрая той.

8

Почитаемият Уилям Х. Кларк, губернатор на щата Масачузетс, седеше на кухненската маса в своето имение на Бийкън Хил по бельо и раздърпана тениска. Отгоре си беше метнал халат за баня, но не си бе направил труда да го завързва.

Косата му стърчеше във всички посоки, а в едва наболата му брада се забелязваха бели нишки. Беше малко след пет сутринта и моментът надали беше сред най-добрите в рекламно отношение за застаряващия политик.

Пред губернатора, почти в поза мирно, стоеше Уенди Шор. Даже и в този нечовешки час от денонощието Шор бе облечен в изрядно изгладени памучни панталони цвят каки, син блейзър и вратовръзка от „Брукс Брадърс“. Приличаше на странна кръстоска между застаряващ колежанин, хорист в „а капела“ ансамбъл и сержант от военноморските сили. Но въпреки всичките си чудатости, Уенди Шор бе най-добрият началник на канцеларията, за когото Кларк можеше да си мечтае. Да, той притежаваше достатъчно информация, за да го срине, ако поиска. Но за добро или лошо, губернаторът му бе доверил всичките си дела.

— Чак толкова ли е зле? — попита губернаторът.

— Можеше и да е по-добре — отговори Уенди. — Все пак би могло и да се пооправи, ако полицията открие убиеца, наричан „Малкия Джак“. Така поне броженията ще престанат.

— Имаме си хора, които работят по въпроса — увери го Кларк.
— Комисарят е назначил една жена-детектив, която да оглавява разследването, което със сигурност ще се хареса на пресата. И доколкото ме осведомиха, лейтенант Флеърти е не само самоуверена, привлекателна и достойна за показване, но и притежава превъзходни умения.

Уенди сви рамене. Този жест бе максималният израз на неподчинение, който можеше да си позволи.

— Щом така казвате, сър! Но все пак съм на мнение, че трябва да демонстрираме по-голяма активност.

Кларк въздъхна и го погледна.

— Какво предлагаш?

— Дайте ми два часа, за да помисля.

— Хубаво — кимна уморено губернаторът. — Ти помисли, а аз ще се пригответя за работа. — Изправи се и се запъти към вратата, но на прага се обърна и попита: — Нали след половин час ще бъдеш в офиса, ако ми трябваш?

— Както винаги — отвърна Уендил.

— Разбира се. Както винаги — промърмори на себе си Кларк и пое нагоре по стълбите.

От портретите на стената го сподириха погледите на пет поколения представители на фамилията Кларк.

9

Фин пристигна в офиса в осем и петнадесет на следващата сутрин — доста късно по неговите стандарти. Обикновено още в седем часа той вече седеше на бюрото си и работеше. Докато изслуша всички съобщения от гласовата си поща, мина още половин час. Не си спомняше кога за последен път си беше легнал, без да провери работните си съобщения. Този пропуск го накара да се почувства така, сякаш всичко бе започнало да му се изпльзва от контрол.

Тъкмо прослушващо последното съобщение, когато на прага на офиса му се появи Ник Уилямс. Фин му махна с ръка и го приканси с жест да седне. Надраска си няколко неща в отговор на дългото съобщение, а после изключи гласовата си поща. Обърна се към Уилямс и каза:

— Извинявай!

— Няма проблеми — кимна Ник. — Престън Холанд ме помоли да се отбия при теб. Иначе как си?

— Ами, точно сега ми се е събрала доста работа — сви рамене Фин, — но нали знаеш как е при нас?

— Нямам предвид работата, Фин! Говоря за Натали! Сигурен ли си, че не искаш малко почивка, преди да скочиш и с двата крака в това дело?

— Истината е, че точно то ще ми помогне да се справя с останалото!

Уилямс сви рамене и изрече:

— Е, щом така смяташ, ще ти обясня докъде сме стигнали. Двете основни слабости в защитата на госпожа Танъри са престъпното нехайство и причинно-следствената връзка. Първо, тя трябва да докаже, че нашият клиент, „Хюрън Сикюрити“, е проявил нехайство — тоест че е сторил нещо погрешно. Адвокатите ѝ ще пледират, че „Хюрън“ не са охранявали добре железопътното депо.

— И аз бих започнал така — съгласи се Фин.

— Разбира се — кимна Уилямс. — Обаче „Хюрън“ са следвали указанията на Националната комисия за транспортна безопасност. И докато тези указания предоставят достатъчно изчерпателни насоки как да се борави с пасажерите и заплахите в движещите се влакове, то те не съдържат нищичко по повод охраната на същите тези влакове, когато не са в движение! Следователно, дори и да има някаква грешка, то тя е недоглеждане на правителствено ниво!

— Струва ми се логично!

— Да се надяваме, че и съдебните заседатели ще го видят по този начин — смръщи се леко Уилямс. — Но за да успеем да продадем тази версия на обикновени хора като тях, трябва да си подсигурим всички необходими експерти, които биха подкрепили нашата позиция! — Той се облегна обратно на стола си и продължи: — Втората точка, която сме длъжни да атакуваме, е въпросът с причинността. Дори и адвокатите на госпожа Танъри да убедят съдебните заседатели, че от „Хюрън“ действително са проявили престъпно нехайство при охраната на влаковете, все още ще им остане да доказват, че ако не е било точно това нехайство, терористичната атака никога е нямало да се случи. И за да подкопаем аргументацията им, ние трябва да се постараем да влезем в мозъка на терориста и да докажем, че и най-строгата охрана не би го накарала да прекрати изпълнението на зловещия си план!

— Значи ние пледираме, че терористът никога не би могъл да бъде спрян, с което съмъкваме цялата отговорност от плещите на „Хюрън“.

— Именно! Основният ни аргумент ще гласи, че каквото и да бяха сторили от „Хюрън“, с нищо не биха могли да спрат този тип! Можел е да овърже бомбите около тялото си или да се снабди с ръчен гранатомет — и всяко едно от тези действия би довело до абсолютно същия резултат.

— Наистина ли е толкова просто, колкото звучи?

— Въсъщност не — поклати тъжно глава Уилямс. — За да направим версията си достоверна пред съдебните заседатели, ще ни се наложи да докажем колко отدادени на каузата си са тези копелета! Освен това се налага да предоставим за разглеждане стотици документи, които доказват колко прецизно подхождат към охранителната си дейност от компания „Хюрън“, за да стигнем до

извода, че дори ЦРУ и ФБР не биха успели да спрат терористичното нападение!

Фин, който до този момент си водеше бележки, спря и вдигна очи.

— Така, както гледам, работата е доста!

— Делото наистина е огромно, но пък е прекрасна възможност да покажеш на съдружниците какво можеш! Готов ли си?

Скот Фин си пое дълбоко дъх и отговори:

— Да, готов съм!

— Надявам се да е така — отбеляза Уилямс, без да откъсва поглед от него. — Не знам дали ти е известно, но ние с теб имаме нещо общо!

— И какво е то?

— Ами, подобно на теб, аз също не съм галеник на съдбата и никога не съм завършвал който и да било от университетите в Бръшлянената лига^[1]. Завърших държавен колеж, като през цялото време работех. По същия начин преминах и през юридическото училище. Налагаше ми се да бъда много по-добър от всички наоколо, при това само и само да бъда третиран наравно с тях! Ето как станах съдружник!

Той спря да се върти притеснено на стола си и се приведе напред:

— На такива като нас, Фин, големите възможности кацат само веднъж на рамото! И искрено се надявам, че ти ще съумееш да извлечеш най-доброто от тази, защото ще ми бъде много приятно, като се събираме горе, около мен да има още един, който се е издигнал по трудния начин!

Фин погледна колегата си в очите. Много добре го разбираше какво има предвид. Самият той се бе борил със зъби и нокти за всяка трохичка похвала в „Хауъри, Блек и Лонгбодъм“ — дори и в случаите, когато значително изпреварваше равните си. И точно това правеше голямата мечта за съдружието още по-примамлива. След пауза, продължила доста повече от обичайното, той изрече:

— Ще се постараю да не предам никого от вас!

— Ти за останалите не бери грижа! — поправи го Ник Уилямс.

— Гледай да не предадеш себе си!

[1] Бършлянената лига — група утвърдени университети по Източното крайбрежие на САЩ, в която влизат Харвард, Йейл, Принстън, Корнуел, Колумбия, Дартмът, Браун и университета на Пенсилвания. — Б.пр. ↑

10

Вратата към офиса на капитан Уийдъл беше затворена, а наоколо се мотаеха официално облечени хора, които Флеърти не познаваше. Изкуши се първо да провери съобщенията си, преди да се яви на доклад при капитана, но Уийдъл беше повече от ясен, когато ѝ се обади тази сутрин — веднага, щом се появи в управлението, да се отбие при него. Хубавото бе, че бюрото на Козловски ѝ беше на път — ще си го повлече за компания и морална подкрепа. Когато се закова пред него, той вдигна очи и я изгледа изненадано.

— Какво става в офиса на капитана? — попита Флеърти.

— Така, като гледам, ми прилича на конгрес на лешоядите, но тъй като не съм в списъка на поканените, не мога да бъда сигурен за какво става въпрос.

— Е, вече можеш да се усмихнеш, защото аз ще те вкарам! Каня те да ми бъдеш гадже за купона!

— Мамка му! И точно днес да не си нося гримовете!

— Още по-добре! Да не би да си мислиш, че ще ти позволя да изглеждаш по-красив от мен?!

След тези думи тя го хвани за ръка и го поведе към вратата.

— Влизай! — дочу Флеърти рева на Уийдъл, когато почука. Отвори вратата и двамата с Козловски се намърдаха в стаята.

Първото нещо, който лейтенантът забеляза, бе, че канцеларията на капитана приличаше на представителна извадка от книгата „Кой кой е в бостънската политика и полицията“. До шкафа в ъгъла се бе облегнал Бил Мойър — окръжният прокурор на Съфък. До него бе кръстосал ръце полицейският комисар Ранди Бактън. На дивана срещу бюрото на капитана се бе отпуснал Джими Трибинио — нас скоро избралият кмет на Бостън. До него се кипреше Рич Лоринг — главен прокурор на щата Масачузетс, а на стола точно срещу Уийдъл седеше самият Уилям Кларк — губернаторът на щата.

Флеърти се почувства като в капан.

— Лейтенант! — удостои я с внимание капитанът. — Мисля, че познаваш всички присъстващи тук!

Мъжете, насьбрали се в стаята, я изгледаха от висотата на положението си с погледи, които не съдържаха нищо друго, освен скептицизъм и чувство за превъзходство. Единственият, който се изправи, за да я поздрави, бе губернатор Кларк.

— Лейтенант Флеърти, за мен е огромно удоволствие най-сетне да се запознаем лично! — заяви той и й стисна ръката.

Усещането бе не толкова за ръкостискане, колкото за притискане — меката му дясна длан пое нейната, след което я покри с лявата, привлече я по-близо към себе си и се приведе дружески към нея. Изльчваше топлота, разбиране и доверие — комбинация, която накара Флеърти автоматично да застане нащрек.

— Честно да ви кажа, когато започна тази неприятност с Малкия Джак, ми се наложи да разговарям с присъстващия тук полицейски комисар Бактън. Заявих му, че за случая се нуждаем от най-добрния детектив, с който разполагаме. Той от своя страна говори с капитан Уийдъл и двамата единодушно стигнаха до заключението, че никой друг не притежава по-голям опит и по-добри постижения от вас! Просто нямам думи да изразя всеобщото ни задоволство, че именно вие поехте този случай!

След като завърши речта си, губернаторът огледа всички присъстващи, кимна и така предизвика неохотното им съгласие.

Флеърти нямаше представа какво се полага да каже сега. Политическите игри й бяха абсолютно непонятни. За щастие се обади Козловски и на неговия фон тя се почувства като дипломат от ООН.

— Благодарим ви, губернаторе! Всички тук определено си съдираме задниците от работа, за да сложим край на въпросната „неприятност“!

Че какво му пукаше на него?! Нали вече си беше направил двадесетте години, пък и без това си знаеше, че никога няма да го повишат в лейтенант!

Кларк отправи въпросителен поглед към Уийдъл, който на свой ред впи отровен поглед в Козловски и изрече през зъби:

— Губернаторе, това е детектив Том Козловски. Той помага на лейтенант Флеърти в разследването. Засега. — Последната дума бе изречена със заплашително натъртане.

Кларк се обърна отново към Козловски и измърка любезно:

— Вие също имате цялото ни доверие, детектив!

Козловски само сви рамене.

Губернаторът кимна, като че ли току-що бе подписал тържествено споразумение с всички присъстващи, и се отпусна обратно на стола си като крал на сред царедворците си. Пълзна тържествено поглед сред тях и продължи:

— Както вече е ясно, случаят става все по-болезнен и драматичен. Загубата на всеки живот си е по принцип трагедия, независимо от факта как първите шест жени са си изкарвали прехраната. Но по мое мнение още повече ни разтърси безсмисленото убийство на една млада жена с блестяща кариера, която е работила рамо до рамо с мнозина от присъстващите тук представители на силите на реда. Лично аз никога не съм имал честта да познавам госпожица Колдуел, но както разбрах, била е превъзходен адвокат и безкомпромисен защитник на правдата.

Флеърти бе шокирана. Извърна се към Уайдъл и изрече с обвинителен тон:

— Но нали все още не сме обявявали публично самоличността на последната жертва?!

Капитанът се изчерви и смотолеви:

— Не сме я обявявали пред пресата, лейтенант, но не можем да държим губернатора в неведение относно най-пресния развой на събитията!

— Развоят е повече от пресен, капитане! Потвърждаването на самоличността на жертвата стана едва снощи и доколкото си спомням, не съм докладвала дори и на вас! — Флеърти не успя да сдържи обвинението в гласа си. Като полицай, отговорен за разследването, тя би трябвало да бъде уведомявана за изтичането на всяка възможна информация, даже и към губернатора.

Главният прокурор Лоринг се изправи:

— Вижте какво, детектив, когато бях във ФБР, съм работил две години с госпожица Колдуел, докато тя беше в Министерството на правосъдието. Да не би да намеквате, че хората в тази стая не би трябвало да бъдат уведомявани за развоя на събитията?! Защото аз си мислех, че всички сме от един и същи отбор. Или съм бил погрешно информиран?

— Аз пък си мислех, че отговарям за разследването! — не му остана дължна Флеърти. — Или съм била погрешно информирана!

— Само защото сме във вашата юрисдикция, не означава, че ние не трябва да знаем какво става тук! Или нашето право е само да бъдем държани на тъмно, така ли?!

Рич Лоринг повишаваше все повече глас и очевидно се стремеше да използва разследването в своя полза. Флеърти бе сигурна, че той се вълнува много повече от политическите си позиции, отколкото от въпроса дали ще открият убиеца на някаква негова колежка, която я познава, я не. И това я вбеси.

— Може би! Особено ако имаме предвид отзивчивостта на федералните, когато им се наложи да работят с местната полиция! Още не мога да се нарадвам на превъзходното ви сътрудничество по случая с Уайти Бългър!

Стрелата на Флеърти попадна право в целта и ушите на Лоринг пламнаха. Само преди няколко години ФБР и Министерството на правосъдието бе разпънало чадър над свои информатори — видни представители на най-горните етажи от ирландската мафия в Бостън, които продължиха да си убиват безнаказано. Най-прочутият от тях беше Джеймс Бългър, по прякор „Уайти“ — главата на бандата „Уинтър Хил“. А местните ченгета бяха оставени да си гонят опашките, докато се опитваха да разчистят след тях.

В крайна сметка Бългър бе обвинен в редица престъпления, в това число осемнадесет убийства, обаче успя да избяга, тъй като неговите хора във ФБР го предупредиха да се покрие, преди щатската полиция и наркоотдела да го докопат. Един от тях бе обвинен, че е помогал на Бългър и бе изпратен в затвора. Прахът, отложен след изbuchването на тази бомба, все още бе радиоактивен и макар Лоринг да не беше пряко замесен в аферата, точно той бе специалният агент, отговарящ за Бостънския клон на ФБР от онова време — именно той бе разпоредил отлагането на операцията срещу Бългър. Инцидентът не бе нанесъл особени щети на кариерата му, но все още, станеше ли дума за него, той се чувстваше длъжен да премине в отбранителна позиция.

— Това си е истински удар под кръста срещу човек, който току-що е изгубил своя бивша колежка, не мислите ли, лейтенант? — обади се язвително комисар Бактън.

— Приемете моите съболезнования! — обърна се Флеърти към Рич Лоринг, а искреността в думите ѝ свари абсолютно всички в стаята неподгответни. Точно тя като че ли разми напрежението, което бе започнало да се акумулира: — Нямам нищо против хората да бъдат осведомени. Но всички вие сте водили или водите разследвания и сте наясно, че контролът над информацията е от решаващо значение за успеха на всяко разследване! Затова държа всичко да минава през мен!

— Тя се обърна към капитан Уийдъл и добави: — Или просто прехвърлете случая на някой друг!

— Хей, ако си въобразяваш, че си в позиция да диктуваш условията, значи много се лъжеш! — започна Уийдъл, но губернаторът го прекъсна.

— Не, капитане, лейтенантът е напълно права. Разследването си е нейно. — Той се обърна към Флеърти с недвусмислена усмивка. Посланието беше ясно — случаят си е неин, така че, ако нещо се провали, само тя ще си го отнесе. — По мое мнение лейтенант Флеърти е наясно колко е важно то за целия град. Сигурен съм, че тя ще използва всички налични средства, за да изправи престъпника пред правосъдието! Между другото, лейтенант, на какъв етап се намира разследването в момента?

Флеърти замълча. Насоката, която разговорът внезапно взе, я свари неподгответна. Защото в дадената ситуация не би било зле да имаш нечия политическа подкрепа зад гърба си. И без друго разследването буксуваше — не разполагаха с никакви улики и идеи.

Присъстващите в стаята се вторачиха в нея, очаквайки отговора ѝ. А тя не знаеше какво да им каже. И те отлично го знаеха.

— Преди да бъда в състояние да ви дам нещо конкретно, трябва да се запозная с доклада от аутопсията, който все още не е пристигнал.

Огледа се и ѝ стана ясно, че е напълно прозрачна. За всички.

— Все пак разполагате ли поне с едно нещо, което да ни кажете? — настоя губернатор Кларк.

— Естествено. Съдейки от раните, ние сме на мнение, че Малкия Джак очевидно притежава известни медицински познания. И тъй като всичките му жертвии са бели, налага се заключението, че той също е бял — всеизвестен факт е, че преобладаващата част от серийните убийци насочват яростта си срещу собствената си раса.

Чудничко! На фона на Бостън, където имаше десетки водещи болници, медицински училища и клиники, подобен извод стесняваше обсега на заподозрените до петдесетина хиляди души! Флеърти усети, че ѝ призлява. Все пак се овладя и продължи:

— Освен това имаме причини да вярваме, че той вероятно е срецнал последната си жертва, госпожица Колдуел, в един бар близо до Китайския квартал, известен като клуб „Кис“. Останалата информация ще ни даде докладът от аутопсията.

— Нещо друго? — продължи да настоява Кларк.

— Това е всичко, с което разполагаме на този етап.

Губернаторът се загледа внимателно в нея. За няколко секунди Флеърти усети как стените на стаята сякаш започнат да се движат и да я притискат. Накрая той заговори:

— Господа — бавно изрече губернаторът и се надигна, — хайде да се омитаме оттук и да оставим хората да си гледат работата! Надявам се, лейтенант, че ще ни държите информирани по случая!

След тези думи целият висш ешелон на бостънския политически и полицейски елит се изправи и започна да се изнизва от офиса на капитан Уийдъл. Нито един от тях не се обрна, за да си вземе довиждане с Флеърти, нито дори да я погледне. Накрая вратата се затвори и тя остана насаме с Козловски и началника си.

По едно време капитанът измънка:

— Да се надяваме, че от доклада на патолога ще изскочи нещо. Ако трябва да бъда честен, въобще нямам желание да изгоря на този кръст заедно с вас!

— Май нещо бъркate историческите метафори, капитане — промърмори Козловски.

— Какво?!

— Човек или изгаря на кладата, или увисва на кръста. Не е възможно хем да сте на кръста, хем да изгорите! — Детективът издекламира думите си с абсолютно невъзмутима физиономия.

— Виж какво, Козловски — избухна капитанът, — нямам представа как си успял да се задържиш в това управление, без да те изхвърлят! Обаче на мене тия не ми минават, да знаеш! А ти — обрна се той към Флеърти, — хич не се надявай, че ще ги докараши и до двадесет, ако не откриеш този тип! При това скоро! Гарантирам ти го!

И след тези думи Уийдъл напусна с гръм и трясък собствената си канцелария, като затръшна вратата зад гърба си.

— Добре мина — отбеляза спокойно Козловски.

— Аха! Не можеш да отречеш, че те водя на най-готините купони?! Е, извинявай, че те вкарах под светлината на моя прожектор, но предполагам си наясно, че вече си в този кюп заедно с мен!

— Не бих си и мечтал да бъда на друго място!

11

Алилуя!

Спасение, слава и сила принадлежат на нашия Бог, защото са истинни и праведни Неговите съдби! Понеже Той осъди великата блудница, която е разтляла земята с блудството си, и даде върху нея възмездие за кръвта на Своите слуги!^[1]

Повтаряще думите отново и отново, с пълен глас. От доста време бе престанал да осъзнава, че го прави. Това бе един от най-любимите му пасажи, но имаше още много други със същата сила, които бе в състояние да рецитира по същия начин, без да се замисля.

Именно те бяха опората на неговото съществуване, а самото му съществуване на свой ред щеше да доведе до унищожението на всички грешници, с изключение на избраните. А че той е сред избраните, му бе изяснено преди много години, когато бе призван да прочисти пътя за чумата, огнения потоп и дъждът от камъни и жулел. Това го превръщаше в изключително важен за Божия промисъл.

Никой не го подозираше. И как биха могли да се досетят?! Около него нямаше абсолютно нищо, което да издаде истината. А дори и да имаше, можеха да го съзрат единствено праведните — и единствено праведните ще го разберат и ще се възрадват заедно с него.

Къщата беше съвсем обикновено и незабележима — малка дървена постройка в края на търговския район, който се простираше между центъра на града и Южен Бостън. Беше наследство от родителите му. Ударът от тяхната кончина бе невероятно болезнен, но с течение на времето събитието като че ли избистри погледа му, защото знаеше, че те го наблюдават с гордост и очакват Деня на страшния съд, за да се въздигнат заедно с него.

Обстановката в къщата беше осъдна, но иначе всичко беше чисто. Единствените украшения, разпръснати по стаите, бяха няколко религиозни предмета — не чак толкова много, че да привличат ненужно внимание, но все пак достатъчно, за да подскажат здравословния му респект към религията и неговия Бог. В това

отношение той беше изключително прецизен — знаеше, че на първите два етажа не трябва да има абсолютно нищо, което би насочило някого към истината.

Мазето беше съвсем друга работа. Подът беше от бетон, стените — боядисани в бяло, а яркото осветление превръщаше пространството в своеобразен медицински бункер. Рафтовете от неръждаема стомана съдържаха богат набор медицински инструменти, консумативи и бутилки. В центъра, точно под халогенната лампа, се виждаше метална болнична количка, прикована за пода с болтове. Не беше особено удобно, но пък се почистваше лесно, а опитът го беше научил, че второто е далеч по-важно от първото.

Вече бе тук, в своята светая светих, застанал пред стъкления шкаф в далечния край на избата. Този шкаф бе неговият олтар. Шест стъклени буркана, подредени прецизно един до друг, всеки от тях пълен с формалдехид. Именно това помещение му вдъхваше нови сили и му помагаше да продължи святото си дело. А когато приключи с мисията си, щеше отново да се събере със своите родители. И всички ще се възправят сред ангелските тромпети в бели роби, докато останалите изгарят сред океана от сяра и киселина.

*Колкото е прославила себе си
и е живяла разкошно,
толкоз мъки и печал ѝ дайте.
Защото казва в сърцето си:
„Седя като царица, не съм вдовица,
и печал никак няма да видя!“
Затова в един ден ще дойдат язвите ѝ:
мор, печал и глад,
и тя ще изгори на огън.*

Още един любим пасаж.

Повтаря си го в продължение на половин час, преди да успее да се отлепи от стъкления шкаф.

[1] Преводът на този и останалите религиозни цитати, ръководещи серийния убиец, е от Библия, „Откровението на Йоана“.

Изд. на Библейското дружество, 1990 г. — Б.пр. ↑

12

— Едно нещо е абсолютно сигурно — отбеляза доктор Фармалант. — Когато сърцето на Натали Колдуел е било извадено, тя вече е била мъртва. Първо е била удушена, а доста по-късно се е разделила със сърцето си.

— Заключението ти за първите шест жертви бе, че сърцата им са извадени броени минути след смъртта им — уточни Флеърти.

— Точно така. Но сега решихме да се върнем към тях и да направим още няколко теста на кръвта. Оказва се, че е възможно да съм събркал. Донякъде.

— Какво означава „донякъде“?

— Може би изобщо не са били мъртви. Или поне не всичките. А онези, които са били, са убити само секунда-две преди изваждането на сърцата им.

— Как е възможно?

— Както сочат резултатите от последните ни изследвания, във всяка от предишните жертви се регистрира смес от мускулни релаксанти и локални анестетици. Сместа е направена доста умело, от което става ясно, че Малкия Джак е можел да ги оперира, докато все още са били живи. Вследствие на тази процедура смъртта всъщност е настъпила при срязването на аортата.

— И защо ще го прави?!

— Той става все по-добър в дозировката на компонентите в своите смеси. При последните три-четири жертви преди убийството на Колдуел сместа е била изпипана толкова професионално, че жертвите вероятно са били в пълно съзнание, докато той ги е рязал. Извратена работа, ако питаш мен. Очевидно е, че някои от онези жени са били принудени да наблюдават как психарят бърка в гърдите им и изважда сърцата им!

— Нещо друго? — попита Флеърти.

— Да, в тялото намерихме семенна течност.

— Била е изнасилена?

— Е, не мога да бъда сигурен! Може просто да е правила доброволен секс, преди да бъде убита — или със самия убиец, или с някой друг.

— А останалите шест не бяха изнасилени, нали така?

— Нито една от тях — потвърди патологът. — Доколкото мога да преценя, нещата сочат все повече и повече към различен тип. Моето мнение е, че в случая си имаме работа с двама съвсем различни убийци.

Лейтенант Флеърти кимна, обърна се и излезе.

13

Скот Фин насочи поглед към Антонио Патрик Макгуайър, президентът на „Хюрън Сикюрити“, който седеше от другата страна на масата. Приличаше по-скоро на Антонио, отколкото на Макгуайър, но пък в град като Бостън примесът между италианска и ирландска кръв никога не се е считал за недостатък.

Фин се вълнуваше от предоставената му възможност да защитава Макгуайър по време на снемането на показания. Работата бе достойна по-скоро за някой от съдружниците, които участваха в защитата, но Престън имаше друго дело в съда, а Ник Уилямс бе потънал в анализа на документите, така че отговорността падна върху неговите плещи.

— Друг път случвало ли ви се е да давате показания?

След дълга пауза Макгуайър отговори:

— Два пъти. Първият беше по време на развода ми, който се пообърка, когато се намесихаисканията за издръжка. А после срещу мен беше заведено дело от един от наемателите в моя сграда, така че пак се наложи да давам показания.

— За какво точно беше жалбата на въпросния наемател?

— Нищо, за което си струва да говорим. Убедих човека да се откаже от нея.

Последните думи на Антонио Макгуайър бяха изречени с тон, който напълно изключваше по-нататъшни въпроси. В крайна сметка той бе клиент на тяхната фирма. Като президент на „Хюрън Сикюрити“ той ръководеше една от най-бързо разрастващите се компании в щата Масачузетс, което се дължеше най-вече на държавните поръчки, които получаваха. Слушовете говореха, че Макгуайър е особено гъст с губернатора и че именно тази връзка му е осигурила договора за охрана, сключен с Комисията за транспортна безопасност.

Неизвестно защо, но Фин някак си не можеше да повярва в подобни слухове. Клиентът му изобщо не приличаше на човек, който ще си гука любезно с аристократичните стълбове на масачузетското

общество. Изглеждаше по-скоро като тип, който би се чувствал по-удобно в някоя кръчма в Китайския квартал или из бордейте в Южен Бостън.

— Да разбирам ли, че правилата са ви познати? Изслушването ще се проведе в конферентна зала в офиса на защитата на ищците. Ще присъстват съдебен репортер и вероятно няколко адвоката на жалбоподателката, които ще ви задават въпроси. Вие ще се намирате под клетва, така че е желателно да говорите истината. Все пак съм длъжен да ви напомня, че между говоренето на истината и полезното говорене има значителна разлика. Вашата цел е с показанията си да не помогнете с нищо на другата страна.

Макгуайър завъртя запалката си по гладката дъбова повърхност на конферентната маса и изрече:

— Нещо не мога да схвани какво точно имате предвид. Да не би да възнамерявате да ме инструктирате какво точно трябва да говоря? Така де, не че искам да объркам цялата работа! Но ако решите, че трябва да ме насочите какво точно да кажа, ще го запомня и ще го кажа.

— Аз не мога да ви кажа какво да говорите — просто кажете истината. Единственото, което бих желал да ви подскажа, е, че си има начини да говорите истината и пак да не помагате на другата страна.

— Как така?

— Слушайте внимателно въпроса и не говорете нищо, което не са ви питали. Ако ви попитат например какво работите, вие кажете само позицията си в управата на „Хюрън“ — не е необходимо да правите пълно описание на всичко, което правите на този свой пост. Ако ви попитат дали имате прям началник, вие трябва да отговорите с едно простишко „да“, като така ги принудите да ви зададат следващ въпрос относно името му. Запомнете, че колкото по-малко говорите, толкова по-добре е за компанията ви!

Макгуайър се ухили заговорнически:

— Мисля, че ще се справя!

Не че този отговор изненада Фин. Клиентът му въобще не приличаше на човек, който обича да раздава информация наляво-надясно, нито пък на такъв, който желае да сътрудничи на противника.

— И още нещо — не се опитвайте да правите догадки! Ако ви зададат въпрос, в чийто отговор не сте напълно сигури, просто

кажете, че не знаете. Най-лошото от всичко при даване на показания е да се опитвате да правите догадки! Ако толкова държат да си получат отговорите, винаги можем да им предоставим необходимите документи, щом веднъж ги изясним.

Макгуайър отново се ухили, този път още по-широко.

— Да знаете, че има много неща, за които изобщо не съм сигурен!

— Толкова по-добре! Следователно можем да се надяваме, че ще успеем да се измъкнем от това изслушване относително бързо, без да им предоставяме нищо полезно. Просто не забравяйте, че колкото по-малко информация им дадете, толкова по-добре за нас!

Макгуайър кимна. После се облегна назад в стола си, кръстоса ръце и ги подложи под главата си. Фин забеляза, че кокалчетата на ръцете му са огромни. От онези кокалчета, които се образуват от груба физическа работа по доковете, складовете или строежите.

— Нека ви питам нещо, адвокате — изрече бавно той, като се постара да вложи достатъчна доза презрение в последната дума. — Какво точно търсят онези ваши колеги, дето защитават ищците? Федералните вече представиха заключението си, че нищо допълнително в охраната не би могло да спре проклетия чалмалия! И дори действително да бяхме сгафили някъде в процедурата, атаката пак щеше да е факт! Това не означава ли, че жалбата на онези отсреща не подлежи на съдебно производство?

— Би трябало, и вероятно в крайна сметка точно по тази причина ние ще спечелим. Но не трябва да забравяте, че делото има изключително голям политически и медиен отзук, така че нищо чудно съдията да реши все пак да го прати за разглеждане пред съдебен състав. А стигне ли се дотам, съдебните заседатели ще разполагат с опасно много гледни точки, от които да отсъдят. Към кого, според вас, ще проявят по-голямо съчувствие — към вдовицата на една от жертвите на терористичната атака или към мощната охранителна компания, наета от държавата?

— Значи сме я загазили здравата.

— Ако не бяхте загазили поне мъничко, вашата компания никога не би си направила труда да ни плаща таксите, които тук вземаме!

14

Лейтенант Флеърти седеше пред бюрото си и се взираше невиждащо в монитора на своя компютър. И последните й надежди бяха рухнали. Беше прекарала по-голямата част от сутринта в дискусия с целия отдел — повече от двадесет полицейски служители.

Хората обменяха информация и я анализираха. За съжаление тя не беше много. Не разполагаха с никакви улики, с нищо, което да извърши пробив в разследването.

Внезапно вдигна глава от екрана и забеляза, че пред нея е застанал Козловски. Типично в негов стил — да се материализира, без да го усетят. Крайно неприятен навик от негова страна. Но в детективската работа — незаменимо умение.

— Какво има? — попита тя.

— Нищо — отговори той, но я изгледа така, сякаш бе намислил нещо. — Отново прегледах резултатите от токсикологията. Нищо. Пратих няколко от униформените ченгета да обикалят от врата на врата в района, където е бил изхвърлен трупът на Колдуел — просто за всеки случай, да не би някой да е забелязал нещо. Нищо. А през последните два часа се занимавах със съпоставка на данните, опитвайки се да открия каквото и да било, свързващо тези седем момичета — имам предвид нещо, различно от факта, че през последните четири месеца всички са транжирали. Нищичко!

Козловски бе достатъчно изчерпателен, но предприетите от него мерки бяха отдавна известни на Флеърти. Познаваше го добре, за да знае, че сержантът не би си губил времето с ненужни подробности, ако няма нещо друго предвид. Колегата й подхождаше към комуникацията прекалено пестеливо, за да си позволи подобен лукс. Ясно бе, че причината за сегашното му посещение е съвсем друга.

— Козловски, не ми губи времето! Казвай веднага какво ти се върти в главата!

— Намери ли нещо в магическия си компютър? — кимна той към монитора.

— Ако бях намерила нещо полезно, отдавна щях да ти го кажа!
— сряза го тя. — А ако ти имаш нещо да казваш, защо най-сетне не вземеш да изплюеш камъчето?!

Не успя да прикрие безсилието, стаено в гласа ѝ. Беше изминал повече от седмица, откакто сложи главите и на двама им върху гилотината, при това пред началниците на всички нива от силите на реда в щата, а ето че оттогава насам не бяха направили и крачка напред. Ако изобщо имаше някаква промяна, то тя бе появата на още повече неизвестни в уравнението.

Козловски запристъпва от крак на крак, като че ли се опитваше да вземе решение. Странно бе да наблюдаваш тази канара в пристъп на нерешителност. Същински абсурд.

— Какво, по дяволите, ти става днес, Козловски? — повиши глас лейтенантът и неколцина от колегите им в офиса се обърнаха към тях. Не че ѝ пушкаше — вече бе свикнала да я наблюдават под лупа, откакто пое този случай.

— Шефе, мисля, че трябва да се пораздвишим малко повечко.

— Че колко още можем да се пораздвишим?! — възклика тя. — Имам двадесет и две ченгета, които проверяват различни улики, сравняват данни, търсят модели. Всички тук си съдират задниците от работа, в това число и аз. Кое е онова, което пропускаме?

Козловски я погледна в очите. Беше повече от ясно, че все още се чуди дали е уместно да направи още една стъпка напред в разговора. Той никога не се бе съмнявал в решимостта на екипа да разреши случая, а и Флеърти знаеше, че колегата ѝ никога не би поставил под въпрос личната ѝ ангажираност по случая — даже точно обратното, бе си поставил главата на гилотината заедно с нея.

— Би трябвало да сме там, навън — изрече накрая сержантът и кимна по посока на прозореца, от който се откриваше гледка към улица „Конгресна“ в центъра на Бостън.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че е крайно време да оставим тези компютърни игрички и да излезем на улицата. — Говореше тихо, натъртено и незнайно защо накара началничката си да се почувства неадекватна.

— Какво, за бога, говориш?! Изпратили сме униформени ченгета да чукат на всяка врата из целия център и дори в Южен Бостън!

Козловски само сви рамене.

— Ако имаш някакви други предложения, с радост ще ги изслушам! — Линда беше бясна, но и отчаяна. Сержантът не се отличаваше с дипломатични умения, но в областта на полицейските разследвания нямаше равен на себе си.

— Нека да потърсим помощта на хората — отговори простиочно той.

— На кого по-точно?

— На местните отрепки. На барманите. На продавачите в универсалните магазини. На всеки, който би могъл да зърне нещо или случайно да чуе нещо. Крайно време е да си поизмърсим ръцете!

— На местните отрепки ли?! Да не би да си стигнал до заключението, че случаят има връзка с мафията? Не виждам нищо, което да предполага...

Козловски безцеремонно я прекъсна:

— Тези убийства не са дело на нашите умници. Обаче се нуждаем от техните очи и уши там долу, на улицата! И дори все още никой да не е видял нищо, в бъдеще, когато онзи задник отново убие, вече ще видят! Налага се да извършим нещата така, че дори и последният просяк да вземе на сериозно това разследване!

Флеърти се замисли. Не можеше да се каже, че се помайват, но все пак в думите на Козловски имаше голяма доза истина. И до днес Бостън продължаваше да диша благодарение на подземните си връзки, а специално южният му квартал бе дом на една от най-старите и най-добре организираните престъпни мрежи в страната. Защо да не окажат известен натиск върху определени хора? Може би си заслужава!

— Хубаво — съгласи се тя. — Хвърляме царевицата и чакаме да видим колко пуканки ще изскочат от тенджерата! Нещо друго?

— Добре е да изпратим наш човек в клуб „Кис“, само че в нормални дрехи.

— И какъв е смисълът?! Или си забравил, че двамата с теб обикаляхме из онези вертепи и бутахме снимката на Колдуел под носа на всеки, когото открихме? Дори и да приемем, че Малкия Джак я е спипал точно там, в което изобщо не сме сигурни, пак не разполагаме с основания да вярваме, че той ще се върне отново. И как, между другото, ще обосновем подобна операция под прикритие?

Колегата ѝ действително прекаляваше. Бяха изчерпали докрай тази следа, така че оттам нищо не можеше да се очаква.

— Някакви по-добри идеи?

Двамата се вторачиха един в друг. Измина сякаш цяла вечност. Тя не бе в състояние да предложи нищо друго — и той го знаеше. Вярно е, че Линда можеше лесно да се позове на по-високия си чин и автоматично да откаже, без да е длъжна да дава никакви обяснения. Но ако го направеше, все едно признаваше поражението си. В положението, в което се бе озовала, не можеше да си позволи да загърби нито едно предложение. А инстинктите на Козловски като детектив бяха пословично известни в управлението.

— Добре де, само гледай да е човек, когото никой няма да разпознае като наш!

15

Фин седеше в конферентната зала и напрегнато следеше напредващите със скоростта на охлюв показания на Антонио Макгуайър. Работата бе единственото, което му помагаше да съхрани разсъдъка си след убийството на Натали. При новите обстоятелства тя бе изгубила стойността си на основна житейска страст и се бе превърнала по-скоро в средство за разсейване от тормозещите го мисли, но пък той приветстваше това разсейване с отчаянието на удавник, хващащ се и за сламка. Сега Натали му липсваше още повече отпреди — много повече, отколкото бе очаквал. Въпреки известните различия помежду им, тя бе играла ролята на негова основна житейска опора.

И до ден-днешен продължаваше да се улавя, че по навик вдига телефона, за да ѝ се обади — случваше му се през няколко часа. А когато в работата имаше нещо смешно, странно или възмутително, той инстинктивно се отправяше към нейния офис, без да си дава сметка, че тя вече не е там. Обикновено обаче продължаваше напред и минаваше покрай стаята ѝ, която наскоро бе превърната в складово помещение — до есента, когато редиците на фирмата щяха да набъбнат с нова реколта безименни и безлични абсолвенти от университетите. Табелката с името ѝ продължаваше да виси на вратата. Някак си не му се струваше редно, че не се бяха сетили да я свалят.

Добре че беше делото „Танъри“, което се оказа истинско чудовище. Никога досега адвокатите на „Хауъри“ не бяха заливани от подобни купища документи от държавната агенция, която следеше за изпълнението на програмата по вътрешната безопасност, и от самата компания „Хюрън Сикюрити“: от най-обикновени поръчки за доставка на стоки и формуляри за получаването им, до сложни планове, подготвяни за случаи от рода на ядрена или биологична атака. Делото беше на светлинни години от относително прости честички престъпления с ценни книжа и корупционни практики, с които Фин бе свикнал да работи.

Работата по тях обикновено предполагаше по-малко документи и позоваването на много по-незначителни алинеи от закона, а спечелването им по традиция зависеше от откриването на конкретната стръв, на която кълве съответният състав от съдебни заседатели.

За разлика от тях случаят „Танъри“ налагаше внимание към всяка подробност, дори и най-незначителната. Фин доста бързо си даде сметка, че за да спечели и това дело, се налага да се превърне в истинска енциклопедия на фактите по него. Четеше и анализираше всеки документ, преглеждаше отново всяко свидетелско показание, дори си направи труда да посети още два пъти офисите на охранителната компания „Хюрън“. Но все още не беше сигурен, че усилията му се отплащат. Знаеше, че мозъкът му се справя далеч по-добре с обобщаващи теми, отколкото с подробности. И точно това бе втората причина, поради която Престън се бе спрял първоначално на Натали вместо на него.

„Тя е превъзходен анализатор и организатор на факти! Ти също си превъзходен пледиращ адвокат, но пък мениджърските ти умения в справянето с подробностите се равняват почти на нула!“ От тези думи Фин го заболя — още повече, защото знаеше, че шефът му е прав. А сега, когато вече нагази лично в това дело, усещаше, че с всеки изминал ден възхищението му пред уменията на Натали се увеличава все повече и повече.

Непрекъснато попадаше на някакви бележки, изпращани до нея. И точно когато си въобразяваше, че се е потопил напълно в материала и е забравил за мъката си, внезапно откриваше нещо, която тя бе надраскала в полето. И спомените пак го връхлитаха.

Клиентите също не улесняваха неща. По негово мнение това бе най-упоритата и най-объркваща група хора, които бе срещал. Възможно е това да е напълно нормално за охранителния бизнес, който по презумпция се крепи на потайността и дискретността, но пък създаваше редица затруднения. От две седмици не си беше вдигал главата от купчината с документи и въпреки това имаше усещането, че изобщо няма представа за какво е цялата суматоха.

Сред най-трудно управляемите беше самият Макгуайър. Оказа се хитро копеленце — много по-интелигентно, отколкото Фин го мислеше, а това прибавяше нова доза трудности към защитата на неговите показания. И сега, докато седеше на масата в залата, където

се провеждаше предварителното изслушване по делото, адвокат Фин си даваше сметка, че битката, която му предстои, ще бъде ожесточена.

— Не си спомням — повтаряше отново Антонио Макгуайър. Очевидно бе научил урока на Фин перфектно — това беше най-малко двадесетият път, при който той демонстрираше невежество дори и по най-основни въпроси.

— Какво искате да кажете с това, че не си спомняте?

— Искам да кажа, че не си спомням — отговори преспокойно Макгуайър.

— Искате да кажете, че не си спомняте колко човека работят за вас, така ли?!

— Точно това искам да кажа.

— Добре де, ама не можете ли да ми дадете някаква поне груба цифра?

Тук вече се намеси Фин:

— Възразявам, господин Барнълк! Свидетелят не е дошъл, за да прави догадки. Единственото, което може да каже, е само онova, което му е лично известно! — После се обърна към клиента си и добави: — Ако знаете отговора на този въпрос, можете да отговорите!

Макгуайър вдигна очи към адвоката на ищците и заяви:

— Както вече изтъкнах, наистина не съм сигурен какъв е точният брой на хората, които работят за мен, а не бих желал да правя догадки!

Лицето на Барнълк придоби яркочервен цвят, който се открояваше приятно на фона на тъмносинята му риза.

— Господин Фин, позволете ми само да кажа, че това е най-отвратителното поведение за даване на свидетелски показания, с което съм се сблъсквал през двадесетгодишната си практика! Може би си въобразявате, че най-добрият начин да се справите с това дело е като ни изправите до стената, но ви предупреждавам, че се лъжете! При това жестоко! Моята клиентка и нейното семейство са жертви на американската война срещу тероризма и следователно имат право на отговори!

— Внимавайте какво говорите, господин Барнълк! — прекъсна го Фин. — Както изглежда, вие започвате да обвинявате терористите, които взривиха влака, а не моите клиенти, които сте дали под съд!

— Моята клиентка и семейството ѝ са жертви на алчността на корпорациите, участващи във воденето на войната срещу тероризма —

поправи се Барнълк, без дори да му мигне окото. — И следователно са герои! И бъдете сигурни, че те ще имат възможността да се насладят на своите петнадесет минути слава в съда, независимо от тактиките на измъкване, които се опитвате да ни прилагате!

— Господин Барнълк, не може да не сте забелязали, че в тази зала няма съдебни заседатели. Няма и журналисти, така че ви съветвам да запазите трогателното си слово за заключителната пледоария! А що се отнася до поведението на свидетеля по време на днешното снемане на показания, то е образцово! Той отговори на абсолютно всички ваши въпроси честно, без да се замисля и без да прави догадки! И още, конкретната информация, за която преди малко питахте, се съдържа в документите, които сме ви предоставили в отговор на вашите запитвания!

— Та вие ни предадохте цели две стаи с документи! Да не би да си мислите, че разполагаме с времето и ресурсите да ги четем всичките?! Ние не сме лъскава тузарска фирма като „Хауъри, Блек и Лонгбодъм“!

— В такъв случай не трябваше да изисквате от нашия клиент да ви предоставя толкова много документи! Освен това съвсем случайно ми е известно, че с таксите от обезщетението по случая с тютюневата компания, които получихте миналата година, съдружниците във вашата фирма са направили много повече пари, отколкото съдружниците в нашата, така че номерът „Давид срещу Голиат“ е неуместен, не мислите ли?!

Фред Барнълк го изгледа свирепо, обърна се към Макгуайър и продължи:

— Господин Макгуайър, каква на брой бе охраната на влаковете на 12 септември миналата година?

— Не съм напълно сигурен какъв точно бе броят им през въпросния ден. Но пък съм сигурен, че бих могъл да проверя. Трябва да е в някой от онези документи, които нашите адвокати предадоха на вашите хора.

Барнълк се опули срещу Макгуайър с такава злоба, която би била твърде обезпокоителна, ако не беше комична. Накрая се овладя и изрече:

— За днес изслушването на показанията приключи. Но държа да бъде вписано, че в най-добрия случай господин Фин не е успял да

подготви добре свидетеля си, а в най-лошия — че го е подготвил да се държи така нарочно, за да възпрепятства разкриването на информация и да прикрие важна част от нея. И в двата случая обаче съм убеден, че той нарушава етичните норми на правосъдната система, поради което ние възнамеряваме да доведем поведението му на вниманието на съда!

— Господин Барнълк, можете да довеждате до вниманието на съда каквото си искате, разбира се — отвърна невъзмутимо Фин. — Но по мое мнение всеки съд ще отсъди, че единствената причина, поради която вие сте толкова разочарован, е фактът, че сте дошли тук неподготвен! Грешката, безспорно, не е нито моя, нито на моя клиент, но предполагам, че няма да е трудно да я обсъдим и със съдията. Във всеки случай ние повече няма да предоставим този свидетел на ваше разположение, освен ако съдът не се разпореди изрично за това. Вие разполагахте с пълната възможност да го разпитате и ние в никакъв случай няма да позволим безопасността на другите пътници да бъде застрашена, докато вие губите времето на хората, които са се нагърбили с изключително огромната отговорност по обществената охрана и безопасност!

Двамата с Макгуайър се изправиха, избутаха назад столовете си и се насочиха към вратата. Докато минаваше покрай Барнълк, президентът на „Хюрън Сикюрити“ се усмихна. Приведе се над превзетия адвокат и мечешката му дяснa ръка се насочи към него. В един миг Фин си помисли, че клиентът му ще стовари юмрука си върху защитника. А подобно нещо би било доста трудно за обяснение — пред който и да е съдия, при каквито и да било обстоятелства. Барнълк очевидно се опасяваше от същото, защото се наклони, при което събори листовете с бележките си от масата и едва не падна.

Една тогава Фин проумя, че длантa на Макгуайър въщност е разтворена и той възнамерява да стисне ръка на противниковия адвокат.

Като продължаваше да държи ръката си протегната, той се засмя и изрече:

— За мен беше истинско удоволствие да се запознаем!

Барнълк го погледна, постепенно идвайки на себе си. А след това колебливо протегна ръка и Макгуайър я стисна.

Докато все още си стискаха ръцете, Макгуайър се приведе и прошепна нещо в ухото му. А когато се изправи и се обърна към

вратата, вече не се смееше — беше ухилен до уши. Фин надникна над рамото му и забеляза, че лицето на Фред Барнълк е пребледняло като платно.

Когато излязоха на улицата, Макгуайър вдигна ръка и спря такси. После се обърна към Фин.

— Благодаря ви от все сърце, адвокате! Мисля, че мина доста добре. Направо им скрихте шапката с тези документи!

Фин сведе поглед към ръката на клиента си, сякаш хипнотизиран от сцената, на която преди секунди беше станал свидетел горе в залата. Поколеба се за секунди, но все пак реши да попита:

- Какво беше онова между вас и Барнълк?
- Кое по-точно?
- Видях, че му прошепнахте нещо.
- Виж какво, адвокате, я не му мисли много!
- Не че му мисля, просто бих искал да знам!

Макгуайър се усмихна:

— Казах му, че вие, адвокатите, сте най-тъпите хора, с които някога съм се сблъсквал. — Тук вече се заля от смях: — Абе, я не се коси! Ти се справи страхотно! И ти обещавам, че Холанд съвсем скоро ще научи колко велик си бил!

После кимна на таксиджията и затвори вратата.

Докато таксито се отдалечаваше надолу по улицата, Фин сведе поглед и се загледа в ръката си. Все още го преследваше чувството, че горе е станал свидетел на някакъв важен момент. Нещо от онази размяна на реплики и жестове го караше да се чувства неадекватно, сякаш се бе случило нещо значимо, а той го е пропуснал. Мразеше това чувство. То го караше да се пита дали наистина контролира ситуацията. А несигурността му се засилваше още повече, защото я нямаше Натали, за да му помогне да се ориентира. Тя със сигурност щеше да намери начин да обясни нещата.

Фин тръсна глава и се запъти обратно към офиса си. Августовската жега беше толкова потискаща, че го накара да разхлаби вратовръзката си и да разкопчее най-горното копче на ризата си. Повече от седмица не бе близвал алкохол. Значи беше крайно време да поправи нещата.

16

Тай Макклуън седеше върху купчината щайги в един склад в покрайнините на Южен Бостън. Старецът срещу него очевидно не бързаше и внимателно четеше всеки ред от тефтера на Тай, като събираще наум цифрите с прецизност и лекота, на която би завидял дори и възпитаник на Харвард.

— Както виждам, все още носиш няколко камъка на врата си — въздъхна старецът.

— Дългосрочни клиенти — ухили се Тай и намигна. Въпреки че живееше в Съединените щати повече от две десетилетия, ирландският му акцент се усещаше. — Ще си платят, не се притеснявай! А междувременно това ми предоставя предимството да ги използвам колкото си искам!

— Че за какво би могъл да ги използваш?

Тай посочи към едно име някъде по средата на страницата:

— Например този тип тук. Доктор в болница „Масачузетс Дженеръл“. Помниш ли инцидента с Джони и Вайлс от миналия месец?

— Имаш предвид онзи от старата банда на Франки?

— Същият. Та кракът на Джони хапна малко желязо. Нищо сериозно, разбира се, щото пропуснало артерията, но се нуждаеше от грижи. И добрият доктор беше така любезен да ни направи домашно посещение — извън протокола. Ако го бяхме завели в болницата, щеше да последва полицейски доклад, а ти знаеш какво означава това.

Плъзна пръсти надолу към друго име, записано в червено, и продължи:

— А този тук е сервитьор!

— И каква ни е ползата от него?

— Работи в „Оливс“ — обясни Тай, — любимият ресторант на кмета. Предложих на почитаемия да търси Шон, когато отиде там. Шон извърта нещата така, че кметът не плаща почти нищо, а кметът от своя страна проявява голяма отзивчивост към нашите нужди!

— Ами този тук? — позаинтересува се старецът и посочи името в дъното на страницата. — Били Зерн?

— Тук вече става въпрос за съвсем друга работа — ухили се Тай. И когато забеляза погледа на стареца, добави: — Падам си по сестра мум.

Старецът се разсмя от сърце:

— Кълна се в шибания господ, че ако не ни носеше толкова много пари, отдавна щях да заповядам да ти свестят масълцето заради мръсния ти език! Имаш голям късмет, че страхотно си вършиш работата!

Тай се разтресе от смях.

— Точно това ми каза онази нощ и сестрата на Били Зерн. Вие двамата да не би да си гукате нещо, а?!

— Момче, ти да не би да си въобразяваш, че този твой шибан чар ще ти помага винаги и навсякъде?

— Е, засега ми е помогал. Когато преди години стъпих на този бряг, бях само на дванадесет и имах единствено дрехите на гърба си. Нямах нито един близък, на когото да му пука за мен. А виж ме сега къде съм! — обгърна с жест склада, който вонеше на мухъл и мишки, проблягващи покрай стените. — Истински рай!

— Добре се справяш — съгласи се старецът. — Не чак толкова, колкото в доброто старо време, но пак е добре. Когато аз бях млад, единственото, което ни трябваше, бяха яки мускули и яки топки. Днешните игри са по-големи и затова ни трябват повече неща. Трябва ни мозък! Типовете като теб и мен вече са отмираща порода.

Тай се почеса по главата:

— Както ти сам каза, правя се добре. — Кимна към тефтера и допълни: — Как смяташ, всичко ли е наред там?

— Да, не бери грижа! Само гледай да не отпускаш много въжето на онези камъни. Има и още нещо. Тази сутрин ми съобщиха, че се нуждаем от твоята помощ. Нали се сещаш за Малкия Джак, дето трепе наред нашите момичета? Организацията иска той да бъде спрян! Катеричките не са онзи сладък бизнес, който бяха някога, ама все пак ни осигуряват редовен доход! Та сега се нуждаем от помощта ти да сложиш край на тази ебавка!

— С какво мога да помогна?

— Никой не познава улиците по-добре от теб! Хей, че ти направо ги притежаваше, когато беше по-млад! Затова излез и го намери!

— Ако ставаше въпрос за някой от местните, да. Ама тук вилнене никакъв си идиотски психар! Даже не знам откъде точно да започна!

— От клуб „Кис“ например. Нашите приятели от управлението ни съобщават, че точно там е заковал последното момиче.

— Добре де, ама това може да позабави събирането на дълговете.

— Мамка му, Тай! — смиръщи се старецът. — Ако не носеше толкова много дължници на гърба си, нямаше да имаш никакъв проблем! Не ме интересува! Измисли как да съчетаеш и двете задачи! А когато откриеш копеленцето, да знаеш, че ние не държим да го оставим да си бъбri сладко с ченгетата?! Ако толкова държи да се обяснява, да се обяснява пред Свети Петър, ясно ли е?

— Няма проблеми, Вини. А били ми посочил някаква конкретна причина?

Старецът поклати глава:

— Психар като него не заслужава нито адвокат, нито справедливо съдебно дело!

Тай изгледа внимателно стареца, след което попита:

— Има ли нещо друго, което трябва да знам по този въпрос, Вини?

— Просто изпълнявам онова, което ми е наредено.

17

Полицай Пол Стоун седеше на една ъглова масичка в клуб „Кис“. Беше облечен в най-готините си дрехи за излизане: черни памучни панталони и впита по тялото блуза с цип и поло яка. Разклати газираната вода в чашата пред себе си и се усмихна. Това бе къде-къде по-добре от обикалянето по улиците на Южен Бостън в униформа.

Вярно е, че нямаше представа какво точно търси. В нощта преди смъртта си Натали Колдуел — или номер седем, както я знаеха повечето хора, беше идвала тук. Барманът благоволи да потвърди поне този факт. Човекът не си спомняше дали е била сама или не, но все пак не можеха да подминат вероятността Малкия Джак да се е запознал с нея точно тук. И какво от това? Даже и да беше я срещнал именно в този бар, каква е вероятността да се върне, за да търси нова жертва? И даже да го направи, как би могъл Стоун да различи серийния убиец, водещ някоя проститутка към сигурна смърт, от перверзника, отвеждащ евтино парче към допнапробен хотел?!

Но точно така гласяха инструкциите, които бе получил: да виси всяка вечер в клуб „Кис“, за да види „дали няма да изскочи нещо“.

От удобната си позиция полицай Пол Стоун наблюдаваше отблизо обичайната клиентела, без да привлича внимание. Клуб „Кис“ бе допнапробен бар за бързи запознанства, в който мъжете и жените се плъзгаха леко от един неангажиращ разговор в друг, както се плъзгаха и от стол на стол. Мнозина от мъжете бяха пристигнали направо от работните си места, за да разпуснат. Ако се съдеше по оборота на алкохола, следващият работен ден май щеше да протече с доста побавно темпо от обикновеното, но това беше част от уловката. Останалите мъже се числяха към съвсем различна категория — местни мафиоти и мошеници, превърнали бара в свой офис.

Стоун извърна глава и огледа Саландро, който седеше на неговата маса. Лу беше дребен играч от бандата на Ангило, която на свой ред бе клон на най-мощния мафиотски клан на Източното крайбрежие, и сега се бореше за разширяване на територията си към

центъра и Китайския квартал. Престъпността като че ли вече не беше толкова организирана, както някога. От основното ѝ ядро се бяха отцепили прекалено много фракции, обърнали се една срещу друга, благодарение на което ФБР успя да се сдобие с толкова добри информатори, че да нанесе тежки поражения на цялата Коза Ностра.

Преди няколко години Саландро бе окошарен от Козловски заради продажба на хероин, след което се превърна в информатор на Бостънското полицейско управление. Иначе продължаваше да изпълнява по-маловажни поръчки за фамилията, но пък се стараеше да стои далече от всичко, което полицията смяташе за „сериозно“ престъпление, и бъвшше пред детектив Козловски непресъхващ поток от полезна информация.

Именно Козловски бе уредил тази среща между полицай Стоун и Лу Саландро, така че колегата му да се впише по-лесно в обстановката.

* * *

Скот Фин не можа да повярва, че откри клуб „Кис“. Повече от две години не беше стъпвал тук, а преди това се бе отбивал само веднъж — с Натали. Беше в онези вълнуващи дни, когато двамата ходеха. Интензивността на връзката им го бе изненадала, но си даваше сметка, че голяма част от нея се върти около общата им работа. Натали беше пълна с въпроси за фирмата и вътрешната ѝ политика, и минаха няколко седмици, докато осъзнае, че в крайна сметка Фин не е бил могъл да ѝ бъде полезен за кариерата.

Скоро след това сложи край на любовната им авантюра, а той остана да си ближе раните. Но не за дълго. Беше прекарал целия си живот съвсем сам и знаеше, че оцеляването е в кръвта му.

Тогава тя го бе изненадала, като го заведе в клуб „Кис“, но такава си беше Натали — пълна с изненади. Спомни си, че през онази вечер бе облечена в тясната кожена пола и коженото сако, под които имаше само бельо — същият тоалет, в който трупът ѝ беше открит. Сега Фин осъзна, че приятелката му се е отдавала на потайните си страсти много по-често, отколкото човек би допуснал.

Спомените бяха тези, които го доведоха тук. Вече пиеше четвърти джин с тоник и барът пред очите му започна да се размива.

На няколко пъти му се стори, че я зърва. Вероятно никога нямаше да може да бъде напълно честен дори към себе си по отношение на чувствата си към Натали. Започваше да си дава сметка, че тогава, преди убийството ѝ, независимо от волята си той е продължавал да храни надежди, че в крайна сметка отново ще се съберат. Но тя беше прекалено самостоятелна, за да издържи на каквато и да е продължителна любовна връзка, какъвто беше и той. Ала това не му пречеше да страда.

Когато жената се приближи до него и поискава огънче, той всъщност се зарадва. Сякаш тя бе хвърлила спасително въже в ямата на спомените, в която той бе пропаднал, и сега го извличаше оттам. Тя се приведе над него, положи гърди върху ръката му, а когато той я погледна изненадано, се засмя кокетно. Смееше се дори на нелепите му вицове, а по някое време намекна, че ако иска да продължат по-спокойно разговора, той би могъл да ѝ купи едно питие. Да, проститутките са напълно предсказуеми.

Когато осъзна, че тя е професионалистка, Фин се почувства обиден. Подобно на повечето мъже, и на него му се искаше да вярва, че жената си е паднала по него заради това, което е. Той продължи да се къпе в тази илюзия до мига, в който тя не го попита какво работи.

— Адвокат съм.

— Охooo! — изглука тя. — Обожавам адвокатите! Много са секси!

В този момент той окончателно проумя, че тя го разработва. Защото през осемте години, откакто работеше като адвокат, нито веднъж не бе срещал жена, която да намира нещо сексапилно в професията му.

Въпреки всичко ѝ беше благодарен за компанията. Най-важното, което му трябваше в момента, бе човешкият контакт. От друга страна бе наясно, че тя ще се ядоса, когато разбере, че той изобщо не търсиекс. Не можеше да не забележи, че момичето прилича страхотно на Натали. Имаше същата руса коса и дори в очите ѝ проблясваше нещо, което му се струваше познато. А в алкохолното опиянение това му беше напълно достатъчно. Така че ѝ купи питие, а после още едно, и още едно, и остави интригата между тях да се развива от само себе си.

* * *

Беше един и половина през нощта. Пол Стоун не беше помръднал от масата си вече три часа и търпението му към Лу Саландро определено се изчерпваше. Докато полицаят продължаваше да си промива стомаха с газирана вода, Саландро превключваше от джин на водка и с напредването на вечерта постепенно започна да завалва думите. Вече беше достатъчно наквасен, за да сподели мнението си за Бостънското полицейско управление.

— Виж сега, проблемът на цялата система се състои в това, че за да оправдаят парите, които държавата пръска по силите на реда, полицайите се нуждаят от престъпниците! Колкото по-висок е процентът на престъпността в съответния град, толкова повече пари пръска управата му за своята полиция.

Стоун изгледа сътрапезника си на кръв. Не само, че се чувстваше унижен от теориите му, а и се опасяваше, че пиянската тирада ще развали прикритието му. Барът се беше поопразнил и близо до тях вече не седеше никой, но това изобщо не извиняваше несъобразителното поведение на Саландро. И ако не се страхуваше да не предизвика сцена, Стоун отдавна би го изхвърлил оттук. Но за съжаление в момента нямаше друг избор.

— Вземи за пример това ваше разследванище. Някакъв тип убива седем катерички, а община започва да налива потоци мангизи в касичките на ченгетата, белким ги хванат! Какво им пука на тях, че проституцията била нелegalна и че човекът просто намалява броя на престъпниците?! — Той снижи глас и се приведе към Стоун: — Мамка му, че нали полицейското управление току-що пръсна стотина долара за моите питиета, при това само тази вечер!

Саландро се изкиска на собствената си шега и плесна Стоун през гърба. Очите на полицая засвяткаха от ярост.

— И какво става накрая? Нищо! Разследването е навряно в кучи гъз! И не полицейското управление ще хване онзи тип — ние ще го хванем!

— Саландро, какви ги говориш, за бога?! — просъска Стоун в ухото му. — Тук няма „ние“. Ти и аз не правим „ние“!

— Че кой ти е казал, че ние сме ти и аз? — изхили се Саландро.
— Искам да кажа ние, организацията!

Стоун го изгледа озадачено.

— Организацията! — повтори дребният мафиот. — Нани се сещаш, фамилията. Иначе казано обикновените хорица, които си живеем тук! — Пак се приведе и прошепна: — Онези от нас, които, независимо дали ти харесва или не, всъщност ръководят този град!

— Хайде бе! — присмя се Стоун. — И как именно фамилията ще хване онзи тип?

— Всичко вече е измислено, приятелю! И планът действа! Необходимият слух бе пуснат още миналата седмица — петдесет бона в брой на всеки, който закове психясалото копеле! И допълнителни десет, ако бъде докаран мъртъв, така че никакъв напудрен адвокат да не може да го измъкне от затвора! Казвам ти, човече, подобен стимул няма да остави и камък непреобрънат в този град!

Стоун го изгледа скептично:

— И защо мафията ще си мърси ръцете с полицейска работа?

— Нямам представа, но така стоят нещата. От друга страна, погледни ситуацията от този ъгъл — отговори си на въпроса кой прави пари от проститутките! Намаляването на броя им е твърде лошо за бизнеса! Освен това организацията е на мнение, че този перверзник няма никакъв морал! Когато ние убиваме, правим го или за пари, или за влияние, или за територия — и винаги по правилата! А онзи шибаняк убива заради самото удоволствие от убиването! И на хората по тези места хич не им харесва да е така! Затова решиха, че трябва да запретнем ръкави и да направим нещо по въпроса!

Стоун не можеше да повярва на ушите си, че отрепка като Лу Саландро му изнася лекция на тема морал. Догади му се. Тъкмо се канеше да заяви на мафиота да му се омита от очите, когато забеляза тревожното раздвижване на бара.

* * *

В продължение на час-два всичко вървеше гладко. Фин продължаваше да купува на младата дама питие след питие, а тя се привеждаше все по-близо и по-близо към него. Напитките бяха

нищожна цена за удоволствието от временната илюзия, че не е сам. Това го поободри малко.

Но тогава тя пъхна ръка между краката му и започна да пълзга пръсти все по-нагоре и по-нагоре, разтривайки го с длан и нокти. Лицето й вече беше само на няколко сантиметра от неговото и от парфюма ѝ му се догади.

После тя прошепна:

— Хайде да се махаме оттук и да отидем у вас!

В продължение на няколко секунди той действително обмисляше възможността да го направи. Но не можеше да си го позволи. Ако приемеше предложението ѝ, щеше да извърши предателство спрямо искрената си болка.

Тъжно усмихнат, той сграбчи ръката ѝ и я издърпа.

— Съжалявам, не мога!

— Защо? — изуми се тя. — Да не би да си женен?

— Не — поклати глава той и почти се засмя.

— Защото на мен въобще не ми пушка! — не го изчака тя. — И без това няма да кажа на никого. Ще си остане нашата малка тайна!

Дори на сред пиянството си Фин осъзна, че половината от привлекателността на тази жена се дължи на приликата ѝ с Натали. Изкушението отново му налетя, но той се хвана в ръце и му устоя.

— Не, съжалявам, но не мога! — Знаеше, че тя никога не би успяла да го разбере, така че не си и направи труда да ѝ обяснява.

— Какво, за бога, искаш да кажеш?! — изкрештя високо тя и Фин се почувства крайно неудобно. — Седиш си тук до мен вече повече от час и половина, купуваш ми питиета, изпращаш ми сигнали, а сега заявяваш, че не можеш! Как става така?!

Докато се пенеше, очите ѝ набързо обходиха бара за нови жертвии, но поради късния час помещението бе почти празно. Осъзна, че тази вечер ще бъде на пълна загуба и побесня. Приведе се обратно към него, сграбчи здраво тестисите му и безмилостно ги завъртя.

Цялото му тяло бе пронизано от неописуема болка. В следващия миг той замахна и я защлели с опакото на дланта си. Ударът му беше толкова силен, че я запрати на земята. С периферното си зрение забеляза обаче, че към него се насочват двама едрички мъже с явното намерение да му видят сметката.

— Мръсен педал! — разпища се курвата. — Ще ти изтръгна проклетите топки, да знаеш!

Когато първото борче стигна до него, той все още беше приведен на две. Великанът го сграбчи за яката и го издърпа до изправено положение, сви яростно юмрук и го насочи към брадичката му. Фин изобщо не бе в състояние да се защити — единственото, което можеше да стори, бе да затвори очи в очакване на неизбежното.

— Хей, я задръж! — прокънтя нечий глас. — Почакайте малко! Аз познавам този човек! Той е от нашите!

Последва бърза размяна на реплики, но Фин се чувстваше толкова зле, че предпочете да не отваря очи. После усети, че нечия силна ръка премята неговата през рамо, хваща го здраво и го измъква далеч от мелето.

* * *

Цялата сцена се разви за не повече от две минути. И само след секунди бе забравена.

Единствено момичето до бара продължаваше да напомня за станалото. Барманът й беше подал торбичка с лед за синината под окото ѝ и сега тя я държеше върху бузата си и псуваше. Един от великаните я оглеждаше внимателно, очевидно преценявайки степента на пораженията. Накрая компетентно заключи:

— Малко повечко грим и до събота вечер отново ще си на работа!

— Да не би да си мислиш, че ще се върна тук, като те знам какви копелета пускаш?!

— Ще се върнеш! — засмя се мъжът.

— Да ти го научукам!

— За колко?

— За много повече, отколкото можеш да си позволиш, шибаняко!

Да, момичето си го биваше. Току-що бе претърпяла огромна загуба, но въпреки всичко отказваше да си затвори устата. Докато я наблюдаваше, Стоун не пропусна да забележи, че под привидната сила на характера се крие и нещо друго — нещо тъжно и отчайващо познато.

Да, познато. В нея имаше нещо, което не му даваше мира — подобно на неуловим призрак. Дългата ѝ руса коса беше поразрошена от боя, но сякаш продължаваше да изльчва някаква неуловима енергия. А Стоун вече беше зървал подобна енергия.

Внезапно тя вдигна очи, обърна се и се вторачи право в него. Очите ѝ бяха бледосини и напрегнати. Около врата ѝ проблесна пътно колие. И тогава всичко си дойде на мястото.

Пол Стоун хвърли няколко банкноти на масата и побягна навън, без да дава обяснения на Саландро. На всяка цена трябваше да хване онзи костюмар, който нападна момичето! Беше го огледал достатъчно добре, за да го познае, но му трябваха и други данни: име, адрес, регистрационен номер на колата — въобще каквото и да е, само и само да го закове!

Навън обаче нямаше жива душа. Мъжът беше изчезнал.

Трябваше да му обърне внимание по-рано — на него и на момичето. И да ги следи изкъсо. Ако го беше сторил, със сигурност щеше да има готовност за подобно развитие на нещата, което като нищо щеше да се окаже така необходимият пробив в разследването на случая.

Трябваше да забележи и приликата много по-навреме, само че не бе успял да зърне очите на проститутката.

Зашпото тя се оказа пълно копие на Натали Колдуел.

18

— Какво, за бога, правиш по тези места, Скоти?

Седяха на пластмасова масичка в „Династия“, в покрайнините на Китайския квартал, и чакаха за късната си вечеря от пържен ориз със скариди и зеленчуци.

Фин вдигна очи и погледна към Тай Макклуън. Приятелят му въобще не се беше променил през последните осем години. Не, чакай, като че ли бяха по-скоро двадесет.

Беше си все така огромен, както и в дните на тяхната младост. Висок сто и деветдесет и два сантиметра, с широки като корабни платна рамене и здрави, массивни като стълбове крака, той си оставаше все същият човек-канара.

Вече никой не ме нарича Скоти — поправи го Фин.

Май вече сме прекалено изтупани, за да слизаме в низините, а? — не му остана дълъжен Макклуън. Никога не се бе връзвал на „превземките“ му, както се изразяваше самият той — нито в детството, когато улиците на Чарлстаун ги бяха събрали: един сирақ и един имигрант, проправящи си път в живота из най-долнопробните свърталища на Източния бряг, нито преди няколко години, когато Фин, вече адвокат, го бе защитавал по дело за непредумишлено убийство и го беше спасил. — Скоти, не забравяй откъде си тръгнал, иначе ще си изгубиш душата! Цената на костюмите ти няма никакво значение!

— Извинявай — измънка примирено Фин. — Благодаря ти, че ме измъкна от онази дупка! Щях да загазя яко, ако не беше ти!

Макклуън се усмихна:

— Е, не е както едно време, нали? Пък и не може да се каже, че не си го заслужаваше, де! Да удряш по такъв гаден начин приятната дама! Ако беше някой друг, да знаеш, че лично щях да му нашаря задника! Даже не ти е жена, пък да я биеш! Срамота!

— Ама нали ти казах! Тя ме сграбчи за топките и се опита да ги откъсне! А аз просто се опитах да я махна от себе си! Сигурно съм приличал на истински идиот!

Макклуън се разтресе толкова силно от смях, че привлече погледите на неколцината късни клиенти в „Династия“.

— Така, като те гледам, май не си се променил много. И защо, по дяволите, ще се опитва да ти направи топките на пюре?

— Защото разбра, че няма да й се отвори парашутът!

— Ясно! — отбеляза все още през смях Тай, докато оглеждаше тъмните кръгове под очите му и бледото му лице. — Май нещо друго те е сграбчило за топките? Приличаш ми на деветдесет килограмова торба кравешки лайна! Какво става с теб, Скоти?

— Не е нещо, за което можеш да ми помогнеш — въздъхна Фин.

— Просто преди няколко седмици убиха моя добра приятелка. И все още не мога да свикна с тази мисъл. Това е. Май точно заради това отидох и в онзи бар. Преди време тя ме заведе там, та сигурно съм си казал, че като вляза вътре, ще се почувства по-добре. Но се оказа, че не съм прав.

— Жена? И те е завела в клуб „Кис“?! — Макклуън го изгледа скептично. — В този вертеп никога не са се навъртали почтени дами. Да не би да те е разработвала?

— Нищо подобно — отговори Фин, но тъй като забеляза, че Тай не му се връзва особено, добави: — Светът отдавна се е променил, изостанал ирландски, католически динозавър такъв! Съвременните жени могат да ходят и на други места, освен на църковни сбирки!

— За едно нещо си прав — светът наистина се е променил, само че не към добро. Дори и свещениците вече взеха да се наслаждават прекалено много на свободата си!

— Опасявам се, че мнозина от тях се наслаждават и на редица други неща!

— И тук си напълно прав — откачени копелета! — съгласи се Макклуън и отново огледа приятеля си. — Виж какво, Скоти, щом е била твоя приятелка, съжалявам, че си е отишла от този свят. Мога ли да направя нещо за теб?

— Не, но все пак ти благодаря!

— Виж, аз не забравям приятелите си, особено старите! Ако не беше ти, и до днес щях да гния по затворите заради онова обвинение в непредумишлено убийство. И което е още по-важно, познаваме се още от деня, в който кракът ми стъпи на този бряг! Така че, ако все пак мога да направя нещо за теб...

— Наистина няма нищо! Но ако се появи, бъди сигурен, че веднага ще те потърся!

Макклуън продължи да оглежда Фин още няколко секунди, след което извади от джоба си лист хартия, написа нещо на него и го подаде на приятеля си:

— Това е номерът на мобилния ми телефон. Не го давам на кой знае колко хора, така че те моля да го запазиш за себе си. Телефонът ми е винаги включен за теб!

Фин пое листа смяръщено и попита:

— С какво точно се занимаваш напоследък, че държиш телефона си непрекъснато включен?

— От къде на къде един приятен и почтен адвокат като теб ще иска да знае отговора на този въпрос?

— Прав си. Забрави, че съм питал.

Поседяха още няколко минути така, потънали в мълчание — двама стари приятели от опасен квартал, които бяха наясно, че невинаги е необходимо да се говори. После Тай вдигна бирата си и изрече нещо неразбираемо.

— Бива си го! — усмихна се Фин — Какво беше.

— Стара ирландска поговорка.

— Прозвучва доста приятно. И какво означава?

— „Не виждай онova, което виждаш; не чувай онova, което чуваш! И ако те питат, казвай, че не знаеш!“

— Напътствия от родината значи!

— При това абсолютно приложими не само за стария свят, но и за новия, Скоти! И ако ме питаш — с още по-голяма сила!

19

Лейтенант Флеърти никога не беше виждала капитан Уийдъл толкова бесен.

— Повтори какво каза — бавно изрече капитанът, целият зачервен като бик.

— Казах, че убийството на Колдуел може би няма връзка с останалите. Може и да не става въпрос за Малкия Джак.

— Ще бъдеш ли така добра да ми обясниш какви ги приказваш, лейтенант? И знай, че се обръщам така към теб само за момента! — В гласа на Уийдъл се усетиха първите нотки на яростта в най-чист вид.
— Нали ѝ е извадил сърцето?! Нали е имала около врата си златно разпятие?! Нали е била облечена като проститутка?! Е, обясни ми тогава как така няма връзка с останалите!

— Дори и да има, тя би могла да бъде само в смисъла, че става въпрос за имитатор.

— Нека ти кажа едно нещо, лейтенант! Ако чуя, че разпространяваш подобни глупости извън този офис, ще ти отнема значката! На ръцете ни лежи цял град, пълен с хора, които се страхуват да си покажат носовете навън, защото още не сме хванали онова куку. И не възнамеряват да се покажат, докато не го хванем, а ти искаш да им съобщим, че трябва да се страхуват не от един, а от двама убийци, така ли?!

— Просто ви съобщавам, че въз основа на резултатите от аутопсията Фармалант смята, че става въпрос за друг тип.

— Предай на добрия доктор, че ако разпространи подобен слух, ще го арестувам за намеса в полицейско разследване, възпрепятстване на правосъдието, нарушаване на общественото спокойствие и всичко останало, което може да ти хрумне!

— Капитане, не забравяйте, че Колдуел е била убита, много преди сърцето ѝ да бъде извадено! Очевидно първо е била удушена, после преместена някъде и едва тогава — нарязана!

— Е, и?!

— Всички останали момичета са били държани живи до окончателното изваждане на сърцата им! В кръвта им е вкарана изключително сложна смес от упояващи вещества. А в трупа на Колдуел не е открито нищо подобно!

— Е, може пък този път да е бързал. Може би тя се е съпротивлявала и той е трябвало първо да я убие, докато се приготви! Може би тя се е разпищяла и той е бил принуден да ѝ затвори по-бързо устата. Съществуват хиляди различни „може би“, които да обяснят различията в метода! Ама не, ти предпочиташ да подплашиш хората с някаква си нова теория за групичка серийни убийци!

— Освен това е била изнасилена. А никоя от другите не е!

Гневът, бушуващ под кожата на капитана, като че ли щеше да избухне всеки момент. Обаче той не каза нищо — само я изгледа на кръв.

— Появявайте ми! — осмели се да продължи Линда. — Въобще не възнамерявам да правя публично изявление по въпроса. Просто ми се ще да обмисля и други възможности, и то паралелно с основното ни разследване! Натали Колдуел е имала приятел в адвокатската фирма, който спомена нещо за някакъв доста по-възрастен мъж, с когото тя се е срещала напоследък. Този факт безспорно ни предоставя нови възможности, които си струва да бъдат огледани!

— Откажи се, лейтенант! И ти гарантирам, че така ще останеш по-дълго в това управление!

— Смятам, че трябва да обмислим и този вариант!

— Добре, прави, каквото си знаеш! Обмисляй, колкото си искаш, но запомни едно: не желая да чувам нищо по този въпрос от когото и да било, ясно?! Не забравяй, че когато завали, първото, което се стича по склона, са мръсотиите и калта! И ако някой се опита да ги прехвърли в моя двор, ти първа ще затънеш до гуша в тях!

— Благодаря ви за разбирането и подкрепата, сър! — кимна Флеърти и кръстоса предизвикателно ръце.

— А сега се измитай от офиса ми! — изръмжа началникът ѝ, след което завъртя стола си и ѝ обърна демонстративно гръб.

Флеърти излезе и притвори тихо вратата след себе си.

Може би не трябваше да поставя този въпрос.

Знаеше, че преследването на един сериен убиец си е достатъчно трудно и без допълнителни неизвестни в уравнението, ала нещо по

случая на Натали Колдуел не ѝ даваше мира. Подробностите някак си не се връзваха. Затова не можеше да остави нещата така.

На стола срещу бюрото ѝ седеше Том Козловски, излъчващ обичайното си търпение и спокойствие.

Де да можеше и тя да е толкова спокойна!

Веднъж го беше попитала как успява да се съхрани от грозните моменти, а той ѝ отговори: „Благодарение на двадесет и петте години служба и тридесетте години вярно приятелство с една кехлибареножълта течност“. Точно сега на Линда ѝ се струваше, че надали ще може да изкара толкова дълго.

— Някакви вести от улицата? — попита тя сержанта.

— Засега нищо. Но продължаваме да клатим дърветата, та дано нещо падне! Иначе уверите от мафията демонстрират пълна готовност да ни помагат и са обявили награда за главата на нашия човек! — отбеляза гордо Козловски. Флеърти го изгледа невярващо. — Доколкото чух, става въпрос за петдесет хиляди долара. И още малко, ако не доживее до съдебния процес.

— Жестоко! А ще ни връчат ли наградата, ако го хванем ние?

— Не мисля, че отговаряме на основните изисквания. Налага се да бъдеш отрепка от най-низше ниво, за да бъдеш възнаграден!

— Е, ти поне може и да се вредиш!

— Много смешно!

— Някакви вести от Стоун?

— Именно той докладва за въпросното възнаграждение. С изключение на това засега не се е добрал до нищо, което би могло да ни бъде от полза. Онази вечер в клуба имало някаква дребна разправия. Някакъв тип размазал физиономията на едно от работещите момичета, обаче забележи — момичето приличало много на Натали Колдуел! Стоун обаче не успял да научи нищичко за него.

Флеърти изгледа Козловски напрегнато, след което сведе глава.

— Какво става, шефе? — попита той.

— Кажи ми какво ти е истинското мнение за случая „Колдуел“?

— Виж какво, не ти трябва да знаеш какво мисля! И освен това не е честно! Защото ти знаеш какво си мисля, но не ти стиска да го чуеш!

— Не си пасва, нали?

— Да, има известна вероятност да става въпрос за същия човек. Ако искаме да обясним различията в метода на действие, винаги можем да го направим! Едновременно с това между убийството на Колдуел и останалите момичета има доста прилики, които биха били трудни за обяснение, ако не е същият човек! Но интуицията ми подсказва, че в случая става въпрос за друг субект!

— Моята също — кимна лейтенантът.

— Е, и какво ще правим сега? — полюбопитства Козловски. — Ако разделим случаите, ще настъпи объркване. Без да броим няколкото инфаркта сред висшите политически кръгове на града. И то точно сред онези, които само си търсят причина да ни размажат!

— Да, знам. Точно поради тази причина ние няма да предприемем нищо по този въпрос! Просто си мислех, че аз бих могла да поогледам по-добре случая „Колдуел“. лично!

— Смяташ ли да звъннеш на онзи зашеметяващ млад адвокат, по когото си падна преди няколко седмици?

— Какви ги приказваш, за бога?! Та той е единственият ни шанс да разплетем този случай! — възклика Линда и усети, че се изчервява. — И освен това не съм си паднала по него! Просто го съжалих!

— Напротив, падна си, и то как! — измърка Козловски, като продължаваше да се хили. — Познавам те от достатъчно дълго, за да направя разликата!

— Хубаво, вярвай си в каквото щеш! Къпи се в перверзните си илюзии! Само не казвай на никого! Защото, ако шефовете разберат, ще ни заковат и двамата!

Сержантът размаха предупредително пръст и с престорено възмущение възклика:

— Направо не мога да повярвам, че не се съобразяваш с официалната политика на отдела! Лейтенант, ако продължаваш да се мъкнеш с мен, нищо чудно накрая и ти да се превърнеш във вечно нарушаващ правилата недоволник, без никакви шансове за напредване в кариерата!

— Надявам се, че подобна вероятност не включва необходимостта и аз да започна да нося намачкани костюмчета за по петдесет долара като твоите? — изгледа го весело Флеърти и вдигна телефона.

— Що бе, че това си е истинска класика! — извика Козловски и се потупа гордо по реверите. След това се изправи и тактично напусна офиса ѝ.

Щом сержантът затвори вратата зад гърба си, Флеърти отвори папката, която я чакаше на бюрото, и набра номера, който беше записала там.

20

Фин седеше на масата в конферентната зала точно срещу Престън Холанд. До него се бе настанил Ник Уилямс. Освен тях на заседанието присъстваха и шестима младши адвокати, както и трима секретари — екипът по делото „Танъри“, готови да планират стратегии и да обсъждат тактики. По цялата махагонова маса бяха разпръснати документи и свидетелски показания.

— В крайна сметка всичко по делото се свежда до експертите — продължаваше лекцията си Холанд. — Фактите са неоспорими. Агенцията за транспортна безопасност на Масачузетс е наела компанията „Хюрън Сикюрити“, за да извършва охранителна дейност по влаковете. Нито самата агенция, нито компанията са фокусирали вниманието си върху охраната на железопътното депо — и причината за това е, че нито един от федералните експерти не им е препоръчал да го направят! Следователно същинските въпроси, с които ще трябва да се борим по време на съдебното разглеждане, са: първо, дали агенцията или „Хюрън“ са получили някаква информация или съвет относно охраната на железопътното депо от страна на федералното правителство, но са предпочели да я пренебрегнат? И второ, можели ли са агенцията или „Хюрън“ да сторят нещо, което да попречи на самоубийствено настроени терористи да постъпят така, както стана? Отговорите и на двета въпроса са еднозначни: категорично не!

— Остава ни само да убедим и съдебните заседатели — добави кисело Ник Уилямс.

— Точно така — кимна Холанд. — И точно тук се появяват нашите експерти! Те с готовност ще подкрепят всеки наш аргумент. Десетимата най-големи специалисти в областта на тероризма са готови да се закълнат пред всеки съд, че за която и да е агенция на практика е невъзможно да предотврати какъвто и да било самоубийствен терористичен акт!

— Кои са експертите ни? — обади се един от младшите адвокати с явен скептицизъм в гласа.

Холанд се извърна по посока на старшите си адвокати, за да им подаде топката за отговор. Посланието му беше недвусмислено. Всички участници в съответния адвокатски екип са длъжни да познават всяка подробност по делото си. Онова, което за повечето им колеги изглеждаше като напълно невинен въпрос, за работещите в кантората „Хауъри, Блек и Лонгбодъм“ бе равносилно на признание, че някой не си е свърши работата.

Погледът на Престън подсказваше и на Уилямс, и на Фин, че държи съответният млад колега да бъде автоматично поставен на място. Ник и Скот се спогледаха, за да решат кой ще излезе напред, за да разчлени нищо не подозиращата жертва. И когато Уилямс повдигна предизвикателно вежди, Фин разбра, че този път честта се пада на него.

— Все още не сте се запознали с доклада на експертите, така ли?! — започна Фин.

— Ами, не — смотолеви Спърлър. — Бях зает с анализа на документите, които предадохме на другата страна, като се опитвах да идентифицирам най-важните. Мога ли да го прочета сега?

Уилямс се изхили и поклати глава — младият им колега пак сгафи. После изрече тихо:

— Грешен отговор, момче!

Фин се облегна на стола си и впи очи в провинилия се:

— Нека ви попитам следното: щом ключът към разплитането на нашия случай са експертите, а вие дори нямате престава кои са те, а още по-малко — какво се гласят да кажат пред съда, как тогава ще определите кои от документите са най-важните? — С периферното си зрение забеляза, че Престън Холанд очевидно се наслаждава на шоуто.

— Много съжалявам — промърмори Спърлър. — Никой не ме предупреди, че трябва да се запозная и с докладите!

— Колега, това не ви е юридическият колеж, нито пък сладката работа във Върховния съд! Не си въобразявайте, че тук някой ще ви държи ръката и ще ви казва какво да правите! Очаквах по-голяма инициативност от човек, завършил в Йейл и работил на такова престижно място! Но очевидно съм ви надценил!

Альн Спърлър кимна, признавайки поражението си. Мълчанието в залата продължи още известно време. Престън Холанд отново взе думата:

— И за да отговоря на въпроса на господин Спърлър, трябва да ви уведомя, че основният ни експерт е самият Лийланд Слафски — бившият държавен секретар по въпросите на вътрешната сигурност!

— Младите адвокати ахнаха. — Предвид безспорната му репутация и забележителните му успехи в предотвратяването на редица местни опити за терористични атаки, смятаме, че неговите свидетелски показания ще бъдат онзи куршум, който ще пробие окончателно защитата на ищците! Освен това на наше разположение са изпълнителните директори на двете най-големи охранителни компании в страната, които с готовност ще ни помогнат. Те също имат интерес обвинението в небрежност срещу която и да е охранителна компания да не се превърне в прецедент. Заедно с това съдебните заседатели ще имат удоволствието да видят и чуят как шефовете на двете най-мощни конкурентни на „Хюрън“ фирми свидетелстват, че колегите им не са допуснали никаква грешка. Това би трябало да бъде достатъчно убедително!

— А къде идват свидетелите по фактите? — обади се друг от младшите адвокати.

Фин погледна към Престън, за да провери дали не трябва да даде още един урок, но по-възрастният адвокат не реагира.

— В момента на терористичната атака служителите на „Хюрън“, работещи по различни железопътни линии, са били повече от хиляда — отговори той. — Затова съдията се разпореди от тях да подберем само десет, които да свидетелстват по време на самото дело. Вече сме подготвили предварителен списък...

— Точно затова исках да разговарям с теб, Престън — прекъсна го Фин. — Във файла открих няколко допълнителни имена. — Разлисти документите пред себе си и добави: — Става въпрос за Мартинсън, Филип и Картър. Не ги бях срещал досега, но имам усещането, че си струва да бъдат проверени.

— Фин, вече сме избрали нашите десетима свидетели. Не ми се ще да губим време в доказване на едно и също нещо по два пъти.

— Да, знам, но във файла на Натали тези имена бяха специално повдигнати! А тя умееше перфектно да напасва свидетелите към съответния екип съдебни заседатели. — Произнасянето на името й все още го затрудняваше, но като че ли нещата бяха започнали да се пооправят.

— Хубаво, провери ги, но не си губи времето с тази работа!

* * *

Фин вдигна телефона и първо набра номера на Дарил Картър, но дочу познатият безличен запис от телефонната централа: „Набраният от вас номер е изключен. За съжаление не разполагаме с други данни за абоната“.

Фин затвори. Погледна номера, записан в бележките, и отново набра. И още веднъж записът от централата го уведоми, че телефонът е изключен. „Странна работа!“ — помисли си адвокатът. А от „Хюрън“ продължаваха да представят този номер в досието на Картър. От друга страна повечето хора, които се хващаха някъде като охрана, при първата предоставила им се възможност напускаха, така че бе напълно възможно и Картър да е постъпил така. Фин си отбеляза да прехвърли работата на един от своите частни детективи.

След това взе досието на Мануел Филип. Информацията на „Хюрън“ го представяше като четиридесет и двегодишен, женен, с две деца. Набра номера. Този път на записа се чу мъжки глас: „Номерът, който сте набрали, е непълен. Моля, проверете отново и наберете!“.

Фин затвори и пак набра записания номер. Резултатът беше абсолютно същият. Не му се струваше особено логично човек в четиридесетте, с жена и деца, ей така да си вдигне чукалата и да напусне работата си. Но когато се прехвърли на досието на Мартинсън, озадачението му бе заменено от раздразнение. Човекът бе записан като двадесет и двегодишен, насъкло завършил местния колеж. Фин набра записания номер, почти очаквайки отново да чуе поредния безличен запис, но този път отговори жена с нисък, дрезгав глас.

— Ало, може ли да се обади Джон Мартинсън?

— Набрали сте грешен номер, господине!

Фин отново провери номера от досието. Може пък наистина да го беше набрал погрешно. Повтори опита си.

— Ало? — Беше същата жена.

— Опитвам се да се свържа с Джон Мартинсън!

— Казах ви, че сте събрали номера! — извика ядосано жената.

— Извинете, но това не е ли номер 555-1209?

— Точно това е, обаче тук няма никакъв Джон Мартинсън!

— Още веднъж ви моля да ме извините, но бихте ли ми казали откога имате този номер? Наскоро ли сте го получили?

— Е, ако двадесет години за вас е скоро...

— И никога не сте чуvalи за Джон Мартинсън?

— Нямам представа кой е!

Фин се извини и затвори. Така и не успя да разбуди мистерията защо Натали се е фокусирала точно върху тези трима служители в охранителната фирма. Предполагаше се, че е разговаряла с тях и е преценила, че са превъзходни свидетели. И нищо чудно да е точно така, обаче защо бяха изчезнали така изведнъж?! Знаеше, че Престън не би имал нищо против да предаде задачата на някой от частните детективи, които работеха с фирмата — да направят бърза проверка на адресите. Реши да използва Бостик. Двамата с него бяха достатъчно близки, за да не се налага да минава през Престън за разрешение — ще му каже, само ако излезе нещо.

Все още бе потънал в мислите си, когато телефонът иззвъня. Протегна ръка и вдигна слушалката, а когато чу гласа от другата страна на линията, по лицето му се разля усмивка.

— Здравейте, лейтенант Флеърти! Радвам се да ви чуя!

21

Флеърти заяви, че трява да му зададе няколко допълнителни въпроса и го помоли да се видят. Фин прие с радост, но й обясни, че работният му ден е прекалено претоварен и предложи да вечерят заедно.

От другата страна на линията настъпи мълчание.

— Не съм особено убедена, че е уместно.

— Можем да си поделим сметката, ако така ще се почувствуваш по-спокойна!

Този път мълчанието от другата страна бе по-продължително.

— Добре, да се видим на вечеря. Обаче аз няма да ям!

— Както желаеш. Какво ще кажеш за седем и половина в Къщата на пържолите в „Плаза“?

Пристигна в ресторант още в седем и петнадесет. Тъкмо сядаше, когато чу гласа й зад гърба си.

— Господин Фин, оценявам готовността ви да се срещнете с мен!

Изцяло делова. Да, Фин като че ли го очакваше — нали в крайна сметка тя провежда разследване за убийство!

— Ако наистина оценяваш готовността ми, то тогава те моля да изоставиш официалностите и да ме наричаш просто Фин!

— Добре, Фин — предаде се тя. — Имам към теб няколко въпроса за госпожица Колдуел. Няма да ти отнема много време.

— Няма проблеми, обаче съм умрял от глад и ще трябва да говорим, докато се храня! — Той кимна на салонната управителка, която на свой ред помаха на един сервитъор, който ги поведе към масата им.

— Аз наистина не възнамерявам да ям — отсече Флеърти, когато се настаниха.

— Да, вече ме предупреди — отвърна Фин. — Поне едно питие!

— Не, благодаря. И така съм си добре.

— Смяtam, че разговорът би бил по-продуктивен, ако изоставим формалностите.

— Добре — кимна тя след кратък размисъл. — Ще пия едно шардоне.

Фин направи знак на сервитъра, за да поръча виното, и се обърна към нея:

— Е, лейтенант, за какво искаше да ме питаш?

— Първия път, когато разговаряхме, ти спомена, че госпожица Колдуел се е срещала с някого. Доколкото си спомням, ставаше въпрос за по-възрастен мъж. Искам повече информация за него.

— Казах ти всичко, което знам. Освен това разбрах за тази връзка едва в онзи съдбоносен петък, пък и разговорът ми с нея не продължи дълго.

— А защо е повдигната пред теб този въпрос точно онази вечер?

Фин усети, че се изчервява като домат. Да, въпросът бе повдигнат в отговор на опита му за сваляне, за да се отърве от него. Преживяването беше толкова унизително, че нямаше намерение да се връща към него, особено пред тази красива детективка.

— Не съм много сигурен — изльга той.

— Разговорът ли тръгна натам? — продължаваше тя.

— Може би — сви отбранително рамене той. — Просто не си спомням.

— Били сте любовници, нали?

Твърдението ѝ дойде толкова бързо и неочеквано, че го свари неподготвен. Нямаше смисъл да отрича.

— Да, някога ходехме заедно, но за кратко. — Веднагаолови напрежение в другия край на масата. — Въщност, беше преди две години, не беше особено сериозно.

— Имаш предвид няколко бързи спортни срещи, така ли?

— Не точно — рече тихо Фин. — Тя значеше много за мен, вероятно много повече, отколкото която и да е друга жена преди нея.

— И отново извърна поглед.

— И колко продължи? — попита лейтенантът.

— Натали не беше от жените, които обичат сериозните връзки.

— Усмихна се тъжно: — В някои неща беше страхотна, но човешката близост не беше сред тях. Вероятно в известна степен точно по това си приличахме.

— И какво стана накрая?

— Въобразявах си, че става въпрос за нещо много повече. Погрешно възприех едно приятелство със съмнителни облаги за нещо по-значимо. Тя скъса с мен в мига, в който осъзна, че за мен връзката ни е нещо много повече от гола страст. Целеше се далеч по-високо!

— Заболя ли те? — не отстъпваше детективът.

— Разбира се — кимна Фин. — В някои отношения тя беше забележителна — страхотен приятел, страхотен адвокат, страхотен мозък, но си имаше свой собствен дневен ред, който следваше. Колкото и да се опитвах да не му обръщам внимание, аз бях наясно с него, затова не се изненадах особено. И точно защото не се изненадах, успяхме да съхраним приятелството си.

Флеърти внезапно си даде сметка, че от прекалено дълго време се е вторачила в очите му и сведе притеснено своите.

— Хей! — подвикна весело той, опитвайки се да разведри атмосферата. — Мога ли да те наричам по някакъв друг начин, освен „детектив“ и „лейтенант“? Така се чувствам по-скоро като адвокат или бивш престъпник!

— Линда.

— Линда — повтори той. — Защо все пак ми задаваш всички тези въпроси? Ако Натали е била убита от Малкия Джак, то тогава става въпрос за случайно убийство, нали? И не би трябвало да има значение с кого е ходела в миналото си!

— Все още не сме напълно сигурни...

— Има ли нещо, което те кара да се съмняваш в тази версия?

— Не — изльга тя. — Но все пак сме длъжни да обмислим всички възможности.

Той се загледа в нея. Беше красива и му харесваше, но точно сега не бе напълно убеден, че му казва истината.

— Хайде, бъди откровена с мен!

— Нямам право да обсъждам разследването с никого! Като бивш обществен защитник би трябвало да го знаеш!

— Ей, та аз бях неин приятел! И заслужавам да знам какво става!

Този път се вторачи в него за по-дълго. Да, беше красив, никой не можеше да го му отрече, но пък досега никога не си бе падала по красавци. И не красотата я караше да изпитва онова, което изпитваше в момента. Имаше нещо много повече — нещо в очите му. Реши да се довери на интуицията си и отвърна:

— Виж какво, Фин, знаеш, че не мога да ти изброя подробностите, но все пак ще ти кажа, че в убийството на Натали се забелязват известни несъответствия с начина на убийството при останалите момичета.

— Какви несъответствия?

— И без това вече казах повече, отколкото трябваше да казвам, и ти отлично го знаеш!

— Единственото, което знам, е, че Натали е мъртва и че ти искаш да ти помогна да разбереш кой я е убил, но не желаеш да споделиш никаква информация с мен!

— Добър опит, но не мога да направя нищо повече, затова по-добре да спрем дотук!

— Добре, но при едно условие!

Тя скръсти ръце и го погледна предизвикателно:

— Какво условие?

— Вечеряй с мен!

22

Двамата вървяха по улица „Девъншир“. Тази вечер тя си бе позволила доста неразумни неща, които не трябваше да прави. Например половин килограмовата пържола от чисто филе.

— Как е възможно да изглеждаш толкова добре, след като ядеш толкова много?! — пошегува се той.

— Въобще не изглеждам чак толкова добре, колкото ти се струва на пияна глава! — сряза го тя. — А и лейтенантската ми заплата не ми позволява подобни удоволствия!

— Искаш да кажеш, че съм единственият мъж, който те е поканил на ресторант?

— Не си ме поканил на ресторант! Аз просто провеждам разследване!

— О, в такъв случай все още мога да си мечтая за първата ни среща!

След тези думи той я хвана за ръката и двамата продължиха напред. В обичайния случай жестът би изглеждал прекалено детински за възрастен човек, но незнайно как този път не беше.

„Да те вземат мътните, Козловски!“ — мислеше си Флеърти, докато неангажиращият разговор на Фин се преливаше в ритъма на стъпките им. Никога нямаше да обърне внимание на факта, че Фин я привлича, ако Том Козловски не ѝ беше подсказал. Сега това чувство бе надвиснало над нея като мъгла, която се смесваше с изпитото вино и като че ли сваляше всичките ѝ задръжки.

— Май не ме слушаш! — прекъсна мислите ѝ той.

— О, не! Слушам те! Говореше за детството си в Чарлстаун.

— Като че ли цяла вечер говоря само за себе си! Никога не съм харесвал хора, които непрекъснато говорят за себе си, и ти гарантирам, че обикновено не съм толкова egoцентричен!

Флеърти също не можеше да понася мъже, които не спират да каканикат в стремежа си да я впечатлят. Но този път нещата не стояха

така. Ритъмът на гласа му бе напълно непринуден, без следа от самодоволството, толкова често изпъстряющо мъжките монологи.

— Не се притеснявай — успокои го тя. — Освен това животът ти действително е бил доста интересен.

— А сега разкажи нещо за себе си! — изрече тихо той и стисна лекичко ръката ѝ.

— И да искам, не мога, защото стигнахме! Благодаря ти за вечерята, както и за това, че ме изпрати до вкъщи, макар че не беше необходимо — побърза да изрече Линда, като потупа кобура на пистолета си. Сърцето ѝ бясно тупаше и тя си даваше сметка, че веднага трябва да се овладее.

— Значи така? — усмихна се Фин. — Използва ме, за да получиш информация и вечеря, а сега ще ме оставиш на сред улицата!

— Ако трябва да бъдем честни, ти не ми каза нищо съществено! Виж, ако ми беше предложил нещо, което бих могла да използвам... е, тогава вече сигурно щяхме да бъдем у дома, между чаршафите!

Намеренията ѝ бяха да поддържа разговора на неангажиращо ниво, но ето че само от споменаването на картината как двамата се въргалят между чаршафите тя се изчерви.

— При подобен залог ти обещавам, че следващия път ще се постараю повече! — Бавно, почти неусетно, той направи няколко крачки напред и тялото му се оказа почти прилепено до нейното. Линда усети, че се сковава цялата. А после, тъкмо се привеждаше към нея, внезапно спря и изрече замислено: — Всъщност сега се сещам, че наистина имаше още нещо!

— Да бе! — възклика подигравателно тя, но той вече се бе отдалечил от нея, очевидно опитвайки се да изтръгне нещо от дълбините на спомените си.

— Говоря сериозно! На някакъв етап Натали спомена, че дори и да иска, не би могла да ми каже кой е този по-възрастен тип, но иначе той я учел на много неща!

— Според теб какво е имала предвид?

— Господи, мразя да се чувствам толкова безсилен! Тя добави още нещо за него, но аз изобщо не ѝ обърнах внимание! Останах с впечатлението, че става дума за някаква важна клечка, за човек от висшите среди!

— И кой е той? — попита смръщено Флеърти.

— Нямам представа! Но пък е съвсем естествено да е познавала хора с връзки в политиката още от времето, когато е работила в Министерството на правосъдието, и особено по случая „Уайти Бългър“. Освен това миналата година участва в предизборната кампания на кмета Трибинио. Повече от това не ми идва наум. Двамата с нея се движехме в различни социални кръгове, така че не бих могъл да знам за кого точно става дума!

— Би ли могъл да ми съставиш списък на някои от връзкарите, с които се е познавала?

— Разбира се! След ден-два ще ти го предам!

— Страхотно! Предварително ти благодаря!

— Сериозно? — усмихна се дяволито Фин. — Не спомена ли преди малко, че ако ти дам полезна информация, ще се озовем горе, между чаршафите?

Отново се бе приближил до нея. Този път тя не успя да овладее електрическата искра, която прониза тялото й. И колкото повече се приближаваше той към нея, толкова по-неистово ставаше желанието й. Между устните им оставаха само няколко сантиметра, когато тя най-сетне успя да си отвори устата.

— Все още не си ми дал необходимата информация!

Ала гласът й прозвуча прекалено слабо и безволево.

И после вече се целуваха. Фин се приведе над нея и първият досег на устните им беше много лек, като погалване. После той обгърна нейните устни със своите и тя усети как се разтваря и го погълъща. Докато се усети, телата им се бяха слели в страстна прегръдка, ръцете им се изследваха взаимно, езиците им се преплитаха — миг, втори, трети.

Накрая той се откъсна от нея. Погледите им се приковаха един в друг — смутени, изумени, възбудени. Тя не знаеше какво да каже. Той й се усмихна и прошепна:

— Ще гледам да ти предоставя списъка колкото е възможно по-скоро!

Целуна я по бузата и отстъпи няколко крачки, но без да отлепва погледа си от нея. „Кажи нещо! — скара се сама на себе си тя. — Покани го да остане! — изкрещя нещо в нея.“ Но знаеше, че не може да го направи. Нямаше представа дали задръжките ѝ се дължат на

обстоятелствата, които ги срещнаха, на католическото ѝ възпитание или на някакъв дълбоко стаен полицейски инстинкт.

Напълно вцепенена, тя се загледа как той се отдалечава от нея все повече и повече, как ѝ махва с ръка, как се обръща и тръгва нагоре по улицата и накрая — как завива зад ъгъла и се стопява в нощта.

23

Къщичката на улица „Сайфър“ тънеше в мрак. Нощта я бе обгърнала бавно и неусетно, като че ли се страхуваше да не наруши спокойствието на чудатия й собственик.

Коленичил върху парче плат в един от ъглите на антисептичното си мазе, той съзерцаваше с блаженство импровизирания олтар пред себе си, върху който горяха седем свещи. Шест от тях вече се възправяха гордо пред шестте буркана, където плуваха различни части от телата на бившите им собственички, предназначени да го пазят от отмъщението на душите им. Седмата свещ бе поставена встрани, точно до последния буркан на лавицата.

Той се люлееше напред-назад и повтаряше откъса като мантра. Думите се сливаха една в друга, докато накрая зазвучаха така, сякаш говореше на някакъв непознат език — древен, тайнствен и могъщ:

*Водите, които си видял, дето седи блудницата,
са люде и множества, народи и езици.
И десетте рога, които си видял,
те и звярът ще намразят блудницата,
и ще я направят пуста и гола,
и ще изядат месата ѝ, а нея ще изгорят в огън...*

Беше постигнал покой. Или по-скоро Господ му го бе дарил. Поне на него му се искаше да е така. Беше време за още едно жертвоприношение. Точно този бе неговият любим миг — очакването на Божията намеса, усещането, че не той контролира ситуацията, че всички хора по земята са ръководени от някаква сила, далеч по-велика от собствената им воля!

Отказът от самоконтрол го изпълваше с блажена топлина. Знаеше, че все още не е в рая, но беше убеден, че този момент ще настъпи. А засега се намираше в най-близката точка до рая, която

можеше да се постигне на земята. Понякога, когато изпадаше в този вид транс, той затваряше очи и тогава почти докосваше родителите си. А те му се усмихваха гордо. С гордост и признание за делата му — двете неща, които му бяха отказали приживе.

Този път, когато приключи с медитацията си, не загаси свещите. Отправи се нагоре в къщата, за да се преоблече. Страхът, който бе обхванал целия град, бе затруднил задачата му.

Вървеше нагоре по стълбите и ситананикаше Божието откровение. Още от дете тананикането му беше знак, че е безкрайно щастлив.

24

Пол Стоун го забеляза почти веднага. Изглеждаше в средата на тридесетте и беше нисък, с пясъчноруса, пооредяла по темето коса. В стремежа си да прикрие плешивината, мъжът бе пуснал отзад косата си по-дълга, след което я бе сресал напред. Резултатът бе точно обратен на намеренията му. Приличаше по-скоро на жертва на някоя среднощна телевизионна реклама за препарати против оплешивяване.

При други обстоятелства Стоун изобщо не би го погледнал втори път, но след като преди седмица изпусна онзи тип, който нападна проститутката, беше решил да удвои усилията си и да следи внимателно всички посетители в клуб „Кис“. Господин Телешоп привлече вниманието му още на втория оглед.

Мъжът седеше съвсем сам на масичка до стената, непрекъснато въртеше очи и се оглеждаше. Със странно сресаната си напред коса и колосаната, закопчана доторе бяла риза, въобще не се вписваше в обстановката. А онова, което най-много стресна Стоун, беше изражението на очите му. Непознатият наблюдаваше работещите момичета, които се носеха наоколо, с пресметлив, вледеняващ поглед.

Да, тук всички мъже следяха жените, но погледът на този тип беше различен.

Полицай Стоун се изправи и се премести в противоположния край на бара, за да го огледа от друг ъгъл. Новата му позиция не промени ни на йота първоначалната му преценка, затова реши да не откъсва поглед от него до края на вечерта.

* * *

Имаше толкова богат избор, че направо не можеше да си намери място от радост! След още няколко минути внимателен оглед най-сетне откри онova, което търсеше — онази, която Бог искаше.

Тя седеше на бара, съблазнително кръстосала крака, и разбъркваше питието си с крайчеца на показалеца си. Правеше го особено чувствено, като прокарваше пръст по ръба на чашата, от време на време го натопяваше, а след това го вдигаше към устата си, за да го оближе демонстративно с език. Това беше обичаен номер от представлението на пропадналите жени, но пък ефективността му беше стопроцентова.

Вторачи се в нея, наблюдавайки добре обиграните ѝ жестове. Беше доста по-стара от повечето проститутки тук — може би в средата на тридесетте. Но едновременно с това беше и зашеметяваща. Изглеждаше така, сякаш възнамерява да седи в този бар цяла вечност — да изкушава слабите и да позори Божието дело. Омразата го изпълни като порой.

След няколко минути тя улови погледа му. Не беше необходимо никой да му казва, че и този трик е бил изпилван дни наред пред огледалото. Усмихна му се, после извърна очи, после отново го погледна и накрая по лицето ѝ се разля усмивка, в която не се забелязваха нито задръжки, нито почтеност. Той не успя да ѝ се усмихне в отговор, но все пак поклати глава.

Остана още малко на мястото си, тъй като нямаше представа какъв точно е протоколът — дали той трябва да стане и да се приближи към нея, или да я изчака. Вече беше сигурен, че точно тя е онази, която иска Господ, но открай време имаше проблеми с осъществяването на контакти на публично място. Все още продължаваше да седи, скован от нерешителност, когато тя слезе от високия си стол и тръгна към неговата маса.

Седна до него, без да я покани. Не изчака нито да се запознаят, нито дори да ѝ кимне в знак на съгласие. Просто се настани срещу него, сякаш беше в правото си да му натрапва присъствието си. Заради аrogантността ѝ той я намрази още повече, но същевременно се изпълни с радост, защото знаеше каква отплата ѝ готви Господ.

Курвата вече му се усмихваше! Усмихваше му се, блудницата му мръсна, като че ли очакваше от него да се омърси чрез нея и да принизи цялото си съществувание! И на всичко отгоре да ѝ плати за тази привилегия! Говореше му, мръсницата, говореше му, като че ли имаше право да комуникира на равни начала с Божия пратеник на

земята! Да, ще си плати за арогантността — точно както се говори и в пророчеството!

— Здравей! — усмихна се тя. — Казвам се Ева. А ти как се казваш?

25

Чудатият мъж вече излизаше заедно с проститутката и на Стоун му се наложи да вземе решение. Човекът не бе направил нищо особено, ала интуицията му подсказваше, че тук се крие нещо нередно. Усещаше го. Мъжът изглеждаше изпълнен с ярост и горчивина. И от цялото му същество се излъчваше жестокост.

Пол Стоун хвърли няколко монети на масата, които да покрият газираните му води за вечерта, и се насочи към вратата на бара.

Когато се озова навън, ги забеляза на няколко метра от себе си надолу по улицата. И тръгна след тях.

* * *

Ева, значи. Той се усмихна при мисълта за името ѝ. Възможно ли е най-сетне Господ да си е дал сметка за онази своя първа огромна грешка, когато е извадил реброто на Адам, за да сътвори от него символа на изкушението? Защото именно Ева е принудила Бог да изхвърли човечеството от райската градина. И може би точно Ева е тази, която държи ключа към възстановяването на справедливостта.

— И така, с какво се занимаваш, Джон?

Жената зададе въпроса без никакъв срам, сякаш продаваше автомобил, а не най-ценните си придобивки. Това го изуми и вбеси. Едва успя да прикрие презрението, когато се обърна да я изгледа.

— Хей, не че има значение! Просто исках да ти кажа, че не правя нищо, което излиза от обичайните рамки! Не желая да си имам работа нито с животни, нито с храна, освен това не се оставям да ме връзват! Мерки за безопасност, нали се сещаш? Но пък нямам нищо против да вържа теб, ако толкова настояваш!

„Ще видим кой кого!“ — помисли си той и се усмихна. Вече приближаваха неговата къща и очакването на великото възмездие повдигаше духа му достатъчно, за да му помогне да демонстрира поне

малко любезност. Нямаше търпение да направи с нея всички онези неща, които бе намислил! Не нещата, които тя очакваше, а далеч по-интимни!

— Точно тук е, вдясно — изрече той и посочи към къщичката си, скътана в сенките между уличните лампи.

— Става — кимна тя. — Тук ми харесва. Тихичко е. — Вече стояха пред входната врата и той пъхаше ключа в ключалката, но преди да го завърти, тя внезапно постави ръка върху рамото му: — Нали знаеш, че е сто долара, скъпи?

При тези нейни думи той буквально се разсмя.

— Не се тревожи! Имам много повече пари, отколкото някога ще ти трябват!

— Така ли? — изгугка тя. — Нека да започваме тогава!

* * *

Стоун ги проследи как влизат вътре. Стоеше в сенките на улица „Сайфър“. Остана така няколко минути, чудейки се какво да стори. Напрежението не само не го напускаше, а и се засилваше.

Огледа се още веднъж и след като пак не видя никого, се запъти към предните стъпала на къщичката. Облегна се на вратата и наостри слух, опитвайки се да долови някакви шумове. Не след дълго разбра, че усилията му са безсмислени. Отвътре не се долавяше никакъв шум.

Стоун извади от джоба си кожен калъф с големината на цигарена кутия. Огледа инструмента, който приличаше на пинсета плюс дълга метална клечка за зъби. Приплъзна го в ключалката, раздвижи го напред-назад и бавно започна да го измъква. Когато чу щракването, използва лостчето между двете пинсети, за да завърти ключалката.

Натисна бравата със затаен дъх и пристъпи в къщата.

Това щеше да е неговият шедъровър. Беше работил здраво върху всяко едно от предишните момичета, търсейки онзи тип болка, която ще достави най-голяма радост на Всевишния и ще прекрати пищенето в ушите му, ала облекчението, което бе получавал, бе само временно и непълно. Смяташе, че вече е открил разковничето, което му трябваше.

Тя лежеше на масата, прикована с широките колани, гола до кръста. Химикалите, вкарани в тялото ѝ, я парализираха напълно, отнемайки ѝ всички съпротивителни сили. Единственото нещо, което се движеше, бяха очите ѝ, въртящи се в безумието на ужаса. Забеляза го застанал до масата, как налива сярна киселина и други химикали в метален спрей, и улови възбудата и задоволството му.

Погледна я през рамо. Очите ѝ вече бяха спрели да се въртят, само се взираха в тавана. Мощният коктейл от анестетични вещества ѝ бе отнел напълно възможността за бягство. И сега, докато жената се взираше безпомощно в своя мъчител, от лявото ѝ око се търколи една самотна сълза.

Да, знаеше си, че седмата чаша ще му достави най-голяма наслада.

* * *

Когато стигна до подножието на стълбището, водещо към втория етаж, Стоун се заизкачва бавно нагоре. На втория етаж откри само три стаи: баня и две малки спални. Огледа всичко, включително и гардеробите, докато се увери, че там няма никой.

Обземаше го все по-голямо недоумение. Знаеше, че страниният тип въведе момичето в къщата и че никой от двамата не е излизал. Тогава къде са? Провери задния вход. Беше заключен. Върна се обратно в дневната и застиня за миг, наострил уши.

И точно тогава го чу.

Писклив вой.

Задържа дъха си, опитвайки се да открие посоката, от която ще дошъл. Насочи се към кухнята, спря и отново се заслуша. Воят звучеше така, сякаш идваше откъм далечния ъгъл, някъде зад палтата на закачалката.

Отначало всичко му приличаше само на стена, покрита с евтини тапети на тухлички, но когато се вгледа по-добре, зърна бледите очертания на врата. Дясната му ръка стисна пистолета. С лявата опипа ръбовете на вратата, търсейки брава или дръжка.

Миниатюрното анtre, което се разкри пред него, бе изпълнено с толкова ярка светлина, че Стоун се принуди да закрие за миг очите си.

След секунди вече успя да зърне тясната стълба, отвеждаща към мазето. Изненада се от безупречната чистота на стълбището. Заприлича му на болница или на лекарски кабинет и за момент му мина през ума, че може и да е събъркал.

Но в същия миг отново чу високия, пронизителен вой. Да, тук очевидно нещо не беше наред. Стоун се стегна и заслиза бавно по стълбите.

Когато се озова на предпоследното стъпало, откъдето вече виждаше цялото помещение, пред очите му се разкри апокалиптичен кошмар.

В центъра се виждаше метална хирургична маса, прикована за пода, а върху нея лежеше тя — или поне онова, което беше останало от нея. Беше напълно гола, а ръцете и краката ѝ бяха приковани за масата с кожени колани. Над срамните ѝ части се виеше дим, а самите те бяха напълно лишени и от кожа, и от мускули, и от тъкани — личеше си, че са били горени, но от толкова силен огън, че плътта буквально се бе разтопила. Същото важеше и за по-голямата част от тялото и главата ѝ, по която вече не се виждаше нито коса, нито кожа. Единствено кожата около очите ѝ изглеждаше непокътната. Насред малките бели островчета, които се образуваха от нея, очите на момичето се бяха вторачили в тавана с агония, прекалено нечовешка, за да бъде описана.

И точно над тези очи стоеше мъжът, когото Стоун бе забелязал в клуб „Кис“. В ръката му имаше хирургически трион, който вибрираше и стържеше, докато човекът преспокойно разрязваше ребрата на момичето и ги разтваряше.

Сцената, която се разиграваше пред полицай Стоун, беше толкова невъзможна, че му трябаха няколко секунди, докато дойде на себе си. И тогава най-сетне си спомни кой е и защо точно е тук. Насочи пистолета си към главата на садиста и изкрешя:

— Не мърдай! Полиция!

Мъжът очевидно се стресна. Беше дотолкова погълнат от пъкленото си дело, че изобщо не го бе чул. Но когато осъзна, че са прекъснали светия му акт, изненадата му бързо бе заменена от гняв.

— Нямате работа тук! — изрева той. — Махайте се веднага!
Напуснете!

— Млъквай, психар гаден! Остави триона и се отдалечи от момичето, иначе ще ти пръсна шибаната глава!

Този път човекът го погледна объркано и запротестира:

— Ама не мога! Още не съм довършил!

— Ще те гръмна! — извика Стоун и с периферното си зрение забеляза, че погледът на момичето се промени. В него се бе появило нещо ново — надежда. Картината беше толкова сърцераздирателна, че му се прищя да извади собствените си очи, за да я изтриве от мозъка си.

С последни усилия на волята той извади мобилния си телефон и набра номер 911, без да отклонява прицела на пистолета от главата на мръсника.

— Девет-едно-едно — достигна до него гласът на дежурния.

— Трябват ми подкрепления! — изкреша Стоун. — Трябва ми и линейка! Веднага!

— Успокойте се, сър! Къде сте?

— Улица „Сайфър“! Намирам се на улица „Сайфър“ № 1027 в Южен Бостън! Не мърдай, гадино мръсна! — Последните думи бяха отправени към откачалника, който, без да пуска триона, се бе обърнал обратно към момичето с намерението да продължи. Стоун заговори бързо: — Обажда се полицай Пол Стоун и се нуждая от подкрепления и от линейка! Веднага!

— Направих го в името на Господ Бог! — възклика със светнали очи изпръсканият с кръв мъж. Звучеше като човек, напълно убеден, че справедливостта е на негова страна. — Сега той е с нас! Той е тук! Той се нуждаеше от мен, но се нуждаеше и от теб, за да свидетелствуаш в негово име!

— Затвори си мръсната уста! — изкреша Стоун. Не беше сигурен още колко ще издържи. — Пратете подкрепления! — изрева пак в телефона. Въобще не се сети, че го беше изключил.

— Той ми каза да направя всичко това! Той казва на всички нас какво да направим! Написано е в Библията. И както е написано, така ще бъде!

— Млъквай! — изкреша Стоун, който вече бе започнал да трепери и едва удържаше пистолета, насочен към главата на откачения фанатик.

— Блажен е онъ, който пази думите на написаното в тази книга пророчество, защото времето е близо! — Гласът на мъжа вече звучеше много по-силно и уверено.

— Млъкни!

— Времето наближава! Иде часът! — С тези думи мъжът вдигна хирургичния трион над главата си и го размаха. С широко отворени очи и още по-широва усмивка вкара острието му в гърдите на момичето. И докато вършеше всичко това, крещеше: — Аз съм алфата и омегата, който е и който беше, и който ще дойде! Аз съм Всемогъщиият Бог!

От гърдите на нещастницата бликна кървав фонтан. Стоун видя как очите ѝ обезумяват, а веднага след това пламъкът в тях угасна. Дълбоко в себе си знаеше, че така е по-добре, защото тя в никакъв случай не би могла да оцелее. Може би щеше да се държи за нишката на живота още няколко часа, но този живот щеше да бъде изпълнен с агония, която никое човешко същество не би могло да си представи, а какво остава — да понесе. Една частица от Стоун си мечтаеше тя наистина да е умряла, защото не бе достатъчно силен, за да приеме вероятността изтезанието ѝ да продължи още.

— Нееее! — изкрещя полицай Стоун, когато видя, че мъжът замахва с триона за втори път.

И докато ръката на психаря се спускаше надолу с широк и величествен замах, полицаят натисна спусъка. Така и не разбра колко пъти е стрелял. Нямаше никакво значение. И докато гърмежите от пистолета отекваха сред белия водовъртеж, който обгърна подземието, пред очите на Стоун се спусна черен воал и той се свлече на пода.

26

Откакто се помнеше, Фин живееше като самотник и всеки опит да промени статуквото бе завършвал с крах. Ала този път си позволи да поиграе с идеята за любовта — подобно на дете, на което са подарили нова играчка. И той започна да я обръща и разглежда, за да провери дали работи.

Когато не мислеше за Линда, мислеше за Натали, както и за вероятността смъртта ѝ да не е следствие от произволния избор на серийния убиец, а целенасочено убийство, извършено от човек, когото тя е познавала.

Прекоси дневната на своя апартамент в Чарлстаун и се насочи към втората спалня, която беше превърната в домашен кабинет. Беше обещал на Линда, че ще ѝ даде списък на високопоставените особи, с които Натали е работила.

Така и така не можеше да заспи, защо да не започне още сега?!

Започна от най-лесните. На първо място постави Рич Лоринг — главния прокурор на Масачузетс. Натали бе работила с него във функцията си на помощник-главен прокурор, когато той беше специален агент и отговаряше за клона на ФБР в Бостън. Не бе говорила често за него, но Фин бе наясно, че двамата са разнищвали заедно случая „Уайти Бългър“. Знаеше също така, че Лоринг е в края на четиридесетте, женен и изключително привлекателен мъж. Сред затворените среди на юридическата общност се носеха слухове, които му приписваха доста любовни връзки.

На второ място постави Джими Трибинио. Трибинио бе навлязъл в политиката на ниско ниво — от местните профсъюзи. Беше посветил десет години от живота си в прилежно култивиране на зародишите на властта и в раздаване на подкрепата си за други, по-известни политици, докато накрая прецени, че вече е натрупал достатъчно позиции, за да се изстреля към върховете. Но тъй като властта на този човек се базираше преди всичко на контрола му над местната политическа машина, а не на някакъв ясно дефиниран публичен

имидж, сведенията за него бяха твърде оскъдни. Натали се бе заела да му помогне в предизборната компания, но изрично бе изтъкнала, че го прави не заради самия него, а като услуга на някакъв неин приятел.

Не трябваше да се забравя и Даниел Долън. Той беше влиятелен политически консултант, изbral Бостън за център на своята дейност. Носеше му се славата, че е допринесъл за успешната кариера на няколко видни политически лица, както и че има връзки на всички нива на щатската политика. Натали го представляваше, когато срещу него беше повдигнато обвинение за нарушение на етичните норми по закона за лобирането на щата Масачузетс.

Шелдън Сийли — окръжният прокурор на окръг Мидълсекс, също бе работил няколко години с Натали в криминалния отдел на главния прокурор, преди да бъде избран за окръжен прокурор. Натали бе изключително пестелива в отзивите си за него, но Фин бе останал с впечатлението, че двамата се познават доста добре. Не беше само сигурен дали Сийли е женен или разведен, но знаеше, че има две деца.

И накрая идваше губернатор Кларк. Натали бе работила за него съвсем насъкоро — във връзка с инициативата му „Справедливо възмездие за престъпленията“.

Фин се облегна на стола и се загледа в списъка. Лоринг, Трибинио, Долън, Сийли и Кларк. Биваше си я тази групичка! Всички до един пасваха на описания от Натали високопоставен приятел. Всички бяха достатъчно възрастни и достатъчно влиятелни, за да подпомогнат кариерата ѝ. И всички до един имаха политически интереси, които биха били силно застрашени дори и от най-невинния слух за любовна връзка.

След още минута-две Фин надраска имената на още няколко политически еднодневки, които също пасваха донякъде на общия профил, но веднага си даде сметка, че първите петима са най-вероятните.

Дали пък не пропуска някого? Не може да няма и други, но точно сега паметта отказваше да му помогне. Докато седеше, вторачен в списъка, го озари интуитивно прозрение — знаеше, че между тези хора има някаква съществена връзка, но на този етап не бе в състояние да определи каква точно е тя.

Усети, че клепачите му натежаха. Погледна за последен път списъка и реши, че утре ще ѝ го връчи лично.

„Тук човек наистина може да полудее“ — помисли си Фин, докато вървеше по големия коридор на полицейското управление. Навсякъде гъмжеше от журналисти, оператори и репортери.

— Извинете! — обърна се Фин към дежурния сержант. — Трябва да говоря с лейтенант Флеърти.

— Нареди се на опашката, мой човек! От коя медия си?! Ей Би Си? Ен Би Си?

— Не съм репортер, а адвокат.

Дежурният сержант го изгледа свирепо:

— Да не би да защитаваш онази отрепка?!

— Коя отрепка? — изуми се Фин. — Какво е станало?

— Ти не слушаш ли новини, бе човек?! Хванахме онзи тип, Малкия Джак, дето убиваше проститутки!

Новината го свари толкова неподготвен, че нямаше представа как да реагира. Фин се насочи към пейките покрай стената и седна. Сведе поглед към списъка в ската си. Листът с имената на политическите приятели на Натали бе сгънат и поставен прилежно в един плик. Но Линда сигурно вече нямаше нужда от него. Да, крайно време беше да се омита от участъка.

В този миг от дъното на коридора се появи тя. От едната южна страна вървеше онзи неандерталец Козловски, а от другата някакъв млад полицай, когото не беше зървал до този момент. Тримата вървяха бързо, насочвайки се към изхода, но след няколко крачки бяха обкръжени от журналистите.

Фин се изправи, чудейки се какво да направи. Виждаше я съвсем ясно сред гъмжилото наоколо, но тя бе свела глава и си проправяше неотклонно път напред. Някъде към средата на коридора тълпата стана толкова голяма, че дори и мускулите не бяха в състояние да ѝ помогнат да се вклини. И точно тогава Козловски извади пистолета си.

— Дами и господа! — изкрешя той. — Това е полицейски участък и ние няма да позволим на никой да ни пречи на служебните задължения. На този етап няма да правим изявления, но в късния следобед можете да очаквате пресконференция пред входа на участъка.

При тези думи Козловски направи знак на дежурния полицай. Само след миг в залата се материализираха няколко едри полицаи и започнаха да изтласкват навън представителите на медиите.

Един от тях се насочи към Фин. В ръката си държеше палка и я размахваше предупредително. Когато се приближи достатъчно, изкрештя:

— Измитай се веднага оттук!
— Аз не съм репортер! — извика Фин.
— Какъв си тогава?

— Казвам се Скот Фин. Лейтенант Флеърти ме помоли да й предоставя една информация.

— Дайте ми, каквото носите, и аз ще й го предам!
— Съжалявам, трябва да й го предам лично!

Полицаят се обърна към другия край на помещението и извика:

— Лейтенант! Тук има един човек, който твърди, че сте искала да говорите с него!

Най-сетне Флеърти го забеляза и кимна.

— Няма проблеми, Джими! Пусни го! — После прошепна нещо на Козловски и другия полицай и тръгна към него. Зад гърба й Фин забеляза, че младият полицай го сочи и обяснява нещо на сержанта. — Какво правиш тук? — попита тя.

— Нали ме помоли да ти предам списък на политическите величия, с които е работила Натали. Но като гледам, може би вече нямаш нужда от него.

— Нищо подобно! — отсече тя и пое плика. — Всяка информация ще ни е от полза. Но иначе си прав — смятам, че хванахме нашия човек. Тъкмо сега отиваме да го разпитаме.

— Какво знаете за него?

— На този етап не предоставяме никаква информация — отвърна след кратко колебание тя. — Но ти обещавам, че веднага, щом стане възможно, ще те уведомя!

— Добре тогава. Ще поговорим по-късно — отвърна той.

Тя му кимна и се отдалечи с бърза крачка.

* * *

Флеърти настигна Козловски и Стоун и тримата се отправиха към изхода. Двамата мъже си размениха многозначителни погледи. Заговори Козловски:

— Този какво правеше тук?

— Помолих го да състави списък на вероятните заподозрени по случая „Колдуел“ — във връзка с възрастния й приятел. И той ми го предостави.

— Сигурна ли си, че просто не е искал да получи информация относно разследването?

— Даже не е имал представа, че сме заловили убиеца, когато е дошъл тук.

— Искаш да кажеш, че не чете вестници? — не повярва Козловски. — Или не слуша новини?!

— Нямам представа. Отбил се е на път за работа. Какво толкова си се заял с него, сержант?!

Той кимна към Стоун и отсече:

— Кажи ѝ!

Стоун сви рамене:

— Този е човекът от бара.

— Какъв бар? — погледна го неразбиращ лейтенантът.

— От клуб „Кис“. Преди няколко вечери именно той удари проститутката, която приличаше на Колдуел. Веднага докладвах, но тогава не успях да го настигна и затова не предоставих никаква конкретна информация за него. Но мъжът, с когото вие току-що разговаряхте, е същият от онази вечер.

Тримата продължиха в пълно мълчание към паркинга. Никой не знаеше какво да каже. Накрая се обади пак Козловски:

— Сметнах, че е най-добре да го знаеш. Съжалявам!

— Разбирам! — кимна Флеърти. А наум си каза: „Знаех си, че е прекалено хубаво, за да е истина!“

27

Болница „Масачузетс дженерал“ се намираше само на няколко преки от централното полицейско управление, но пътят дотам им се стори цяла вечност. Пол Стоун седеше на задната седалка, стиснал ръце в ската си, все още опитвайки се да дойде на себе си след злото, на което бе станал свидетел само преди няколко часа.

Том Козловски седеше зад волана и си проправяше път през натоварения трафик по улиците от задната страна на Бийкън Хил. За него арестът на Малкия Джак не беше нищо повече от поредния малък успех в нескончаемата битка с неправдата, превърнала се в единствената постоянна сила в живота му. Що се отнася до голямата война срещу престъпността, той отдавна се бе простил с надеждата, че някога ще бъде спечелена. Предпочиташе да намира утеша и в дребните победи.

До него седеше Флеърти, загледана през прозореца до себе си. Знаеше, че това е един от най-значимите мигове в нейната кариера. Беше й възложена главната роля по залавянето на най-кошмарния убиец в историята на Бостън от тридесет години насам. Голяма работа, че успехът на разследването няма почти нищо общо с нейното ръководство и е по-скоро резултат от силната интуиция на един новак.

Но кой ли се интересуваше от този факт? Важното бе, че лъвският пай от почетните щеше да се падне на нея. Останалото ще бъде поделено между големите клечки по реда им в политическия мравуняк: капитанът, комисарят, кметът, губернаторът. Но нейната репутация беше гарантирана.

Защо тогава усещаше такава празнота?

Подобно на измамник, който живее от лъжи и очаква всеки момент да бъде разкрит. Лично за нея случаят „Колдуел“ все още не беше разрешен, а последното разкритие за Скот Фин я беше ударило в гърдите като бейзболна бухалка. Беше прекарала няколко часа с него и го беше харесала. Дори го беше целунала, за бога! Как е възможно да се изльже толкова много в някого?!

В главата ѝ напираха куп въпроси, но само след няколко минути щеше да се срещне с единствения човек, който би могъл да ѝ предостави отговорите поне на някои от тях.

Вече разполагаха с най-основните данни от биографията на Малкия Джак, събрани по време на десетте часа работа на криминолозите в къщата му. Истинското му име бе Джон Таунсенд. Пресата ще бъде във възторг, че ще продължи да използва измисленото прозвище^[1]. Беше на тридесет и три години, бивш лаборант в бостънската болница „Бет Израел“. В края на 90-те години е учили две години в Медицинския колеж „Тъфтс“, но бил принуден да напусне, след като родителите му загиват по време на катастрофа, а той самият се отървава със счупена ръка.

Флеърти бе наясно, че цялата тази информация дава само бегла представа за истинския Джон Таунсенд. От друга страна бе напълно възможно никога да не научат повече. Нищо чудно той да се затвори в себе си и да откаже да говори. Възможно е обаче и да ги допусне до себе си. Именно на това се надяваше и лейтенант Флеърти. Молеше се Таунсенд да се окаже от онези престъпници, които държат хората да ги разберат или най-малкото — да оправдаят делата им. Така полицията би могла да получи сведения и за останалите мародерства, които е натрупал в актива си. Както и за Натали Колдуел.

Джон Таунсенд седеше, облегнат на възглавницата. Единият му ръкав бе вдигнат додоре, за да остави място за превързката, покриваща огнестрелните рани, причинени от Пол Стоун. Ръцете му лежаха отпуснати встрани до тялото, придържани от белезници за страничните перила на леглото.

— Господин Таунсенд — започна лейтенант Флеърти.

— Моля ви, наричайте ме Джон — прекъсна я той. — Предпочитам това име.

— Аз пък се казвам лейтенант Флеърти, Джон. Това е моят партньор, детектив Козловски, а другият е полицай Стоун.

— Да, със Стоун вече се познаваме — изрече престъпникът и го дари с блага усмивка, която накара младия полицай да запристигва неудобно от крак на крак. — Вярно е, че не бяхме официално представени, но доколкото си спомням, именно той ми подари това тук, нали? — и той кимна по посока на рамото си.

— Да, точно той — отговори Флеърти.

Гласът ѝ звучеше тихо и успокояващо. Беше инструктирана Козловски и Стоун да не си отварят устата, докато тя не им каже. Курсът по криминална психология я бе научил, че при разговор с психопат, от когото искаш да получиш информация, съчувствият тон е далеч по-ефективен от агресивния. Защото, както бе обяснила на колегите си, именно за това са дошли тук — за да получат информация. Що се отнася до наказанието, то бе работа на прокуратурата.

— Преди да продължим, Джон, искам да съм сигурна дали си наясно, че не си длъжен да разговаряш с нас? Някой прочете ли ти правата?

— Да, прочетоха ги. Но правата са неща, измислени от човеците, за да узурпират Божията роля в устройството на вселената! Така че, аз нямам абсолютно никакви други права, освен онези, дадени ми от самия Господ Бог!

— Но нали си наясно, че правосъдната система ти ги предоставя?

— Вижте какво, лейтенант Флеърти, нямам нищо против да разговарям с вас.

— Добре тогава, бихме искали да поговорим за жените, които си убил — започна тя.

— Имате предвид блудниците.

— Затова ли ги уби, Джон? Защото са проститутки?

— Затова ги уби Господ Бог!

— Но нали ти си човекът, който всъщност е извършил действието, а не Бог?!

— Той просто действаше чрез мен!

— И защо Господ ще иска от теб да убиваш тези жени? Би ли могъл да се опиташ да ни го обясниш, за да те разберем?

— Не аз, сам Господ Бог ще ви го обясни! — отговори Таунсенд, притвори очи и се облегна назад.

„Истинско въплъщение на самодоволството!“ — помисли си Флеърти. А след това психопатът заговори. Бавно и отчетливо той започна да реди наставленията от Библията:

След това чух като че ли силен глас

*от голямо множество на небето, който казваше:
Алилуя! Спасение, слава и сила принадлежат на
нашия Бог!*

*Зашото са истинни и праведни Неговите съдби.
Понеже Той осъди великата блудница,
която е разтляла земята с блудството си.
И даде върху нея възмездие
за кръвта на Своите слуги!*

Млъкна и огледа тримата полицаи, сякаш изреченото от него обясняваше абсолютно всичко. Обади се Флеърти:

— Откъде е това?

При този въпрос очите на Джон Таунсенд се разшириха от ужас.

— Как откъде?! Това е Божието слово, думите на Онзи, който ни е дал вечен живот и вечна смърт! Това е от „Откровението на Йоана“, глава 19! Не си ли го спомняте, лейтенант Флеърти?! Не разбираете ли?! Всичко е казано толкова ясно.

В стаята се възцари гробовно мълчание. Линда се бе вторачила в престъпника, чудейки се какво да каже.

— Значи става въпрос за религиозен акт, така ли?

— Акт, който беше заповядан от самия Господ Бог!

Флеърти се замисли, опитвайки се да си спомни уроците по вероучение. Спомените ѝ бяха откъслечни и мъгляви. Все пак реши да рискува:

— Но нали словата в пророчеството ни казват също така, че Бог е върховният съдник и че не е наша работа да изземваме неговото възмездие?!

Таунсенд кимна одобрително:

— Точно така! Но освен това Божиите слова ни предупреждават, че не трябва да толерираме блудниците в нашия свят!

Тук притвори очи и отново започна да чете от посланието, изписано в главата му:

*Но имам против теб това,
че търпиш жената Йезавел,
която нарича себе си пророчица,*

и която учи и прилъгва моите слуги да блудстват.

Вече нямаше никакво съмнение, че си имат работа с класически психопат. Или човекът пред тях беше превъзходен актьор, който се прави на умопобъркан, за да си спаси кожата. Но за Флеърти последното беше малко вероятно. Словата от Библията се лееха от устата му спокойно, уверено. Не приличаха на запаметени реплики от предварително обмислена роля, а по-скоро като част от самия него — така познати, както и собственото му име.

— Но нали Бог е този, който ще въздаде заслуженото над грешниците, а не ти?! — отбеляза спокойно тя.

Таунсенд се замисли. Нещо в думите на лейтенанта безспорно го подразни и ръцете му неволно опънаха белезниците, които изтракаха в перилата на леглото. За миг сведе очи, очевидно търсейки отговора, после вдигна глава и заяви:

— Господ е изbral мен, за да действам вместо него!

Отговорът като че ли го поуспокои малко, но Флеърти продължаваше да усеща незатихналото напрежение в душата му.

— Щом Бог действа вместо теб, защо тогава ни позволи да те хванем? — попита Линда. — Защо не ти беше позволено да продължиш да убиваш?

Джон Таунсенд се заклати напред-назад, а по лицето му се разля самодоволна усмивка, като че ли през цялото време бе очаквал точно този въпрос.

— Това не беше Божията воля! Аз изпълних докрай възложената ми от Него задача и така прочистих пътя за настъпването на новата вечност! Той искаше само седем, за да проправи пътя за седемте ангела на апокалипсиса!

Тайната на седемте звезди, които видя в десницата

Mi,

и на седемте златни светилника е тази:

*седемте звезди са ангелите на седемте църкви,
а седемте светилника са седемте църкви!*

Заштото именно седемте ангела, и седемте наказания, и седемте чаши на Божия гняв са знамението, предшестващо идването на конниците на апокалипсиса! За да могат седемте ангела да се преродят от мъртвите, те трябва да заемат мястото на живите. И точно затова Господ Бог се нуждаеше от мен! Дори и аз не знаех точната цел на моите действия, но бях наясно, че през цялото време ме води Божията десница! Точно Той ръководеше ръцете ми. И точно Той доведе полицай Стоун в къщата ми в мига, в който изпълнил мисията си! Всички ние сме част от великия Божий промисъл и затова трябва да се възрадваме! Върху нас се спуска ерата на мрака и само праведните са онези, които ще излязат в светлина! Върху нас се изливат седемте чаши на гнева Господен и мъртвите ще възкръснат, за да бъдат съдени!

Проповедта на Таунсенд набираше все по-голяма скорост. Той очевидно бе започнал да се опива от собствените си славословия, затова Флеърти прецени, че е крайно време да го върне на земята.

— Джон! — изтъкна меко тя, — ти не си убил седем жени, а осем!

При тези думи престъпникът започна да тръска ожесточено глава и да се клати. Ръцете му отново опънаха белезниците и Флеърти забеляза как те се впиват в кожата му, но той очевидно не усещаше нищо.

Лейтенант Флеърти извади от джоба си снимката на Натали Колдуел.

— Ти ли уби тази жена? — изрева тя, за да извади престъпника от транса.

— Седмият ангел изля чашата си...

Ръцете на Таунсенд вече кървяха — белезниците бяха разкъсали кожата му. Превръzkата на рамото му също бе започнала да се обагря в червено, тъй като от силното клатене шевовете на раната се бяха разтворили.

— Ти ли я уби?! — изрева повторно Флеърти, като се приближи максимално до него с надеждата да чуе нещо смислено сред библейското каканижене.

— ... във въздуха, и от храма излезе...

— Ти уби тази жена, напи, Джон?! — изкрештя Линда.

— ... излезе силен глас от престола, и каза, че е свършено...

— Ти ли я уби?!

Гневът на Флеърти вече бе започнал да конкурира бесовете на Таунсенд и Стоун хвърли крадешком поглед на Козловски. Сержантът обаче не му обърна внимание, беше изцяло фокусиран върху реакциите на Таунсенд.

И точно в този момент престъпникът окончателно изгуби връзка с реалния свят. Започна да се дави и да удря глава в рамката на леглото зад себе си. Очите му се извъртяха сякаш навътре и единственото, което остана от тях, бе само бялото.

В стаята се втурна медицинска сестра.

— Какво му направихте?! — изпища тя, спусна се към леглото и обгърна с поглед екраните на мониторите. После закрещя в интеркома:

— Код синьо! Код синьо!

Приведе се над Таунсенд и подпра с рамо брадичката му, за да не му позволи да си отхапе езика.

Козловски прошепна на Флеърти:

— Да се омитаме оттук! Днес очевидно няма да изкопчим нищо повече от него.

После я поведе по коридора, по който хвърчаха колички, санитари и сестри.

— Чу ли го какво каза? — прошепна тя, като че ли изпаднала в транс. — Само седем! Не осем, а седем!

[1] Галеното име, производно на английското „Джон“, е „Джак“. — Бел.прев. ↑

28

Изминаха близо две седмици, откакто Скот Фин и Линда се бяха срещнали в полицейското управление, но тя все още не се бе обаждала. Казваше си, че това е нормално — че е затънала до гуша в разнищването на случая с Малкия Джак. И при него делото „Танъри“ напредваше бързо.

Този следобед го завари в офиса му, подготвящ сценария за снемането на показанията на Ейми Танъри — вдовицата на Едуард Танъри. Престън Холанд щеше да използва този сценарий, за да не ѝ позволи да си поеме дъх по време на самото дело. Последните няколко дена бяха преминали в организирането на сведенията, събрани от техните детективи и за двамата Танъри.

Сега Фин знаеше за тях много повече, отколкото те самите вероятно знаеха за себе си. Частните детективи, наети от фирмата, им бяха предоставили данни от преди петнадесет години. Бяха разнищили из основи пълното професионално досие на Ед Танъри, включително и всички атестации, които бе получил. Бяха се докопали до част от боклука на семейството и след щателно разравяне на обелки от банани, кутии от зърнени закуски и мръсни памперси, бяха попаднали на документи, съдържащи номерата на социалните им осигуровки и на кредитните им карти.

Именно те се бяха превърнали в истинските прозорци към душите на двамата съпрузи, тъй като позволиха на детективите да съставят почти пълна картина на всяка тяхна покупка в продължение на близо две години.

Фин успя да научи, че зачеването на детето им не е било така лесно, че през двугодишния период, предшестващ раждането на дъщеря им, са извършили няколко плащания на специалисти по изкуствено оплождане. В допълнение към всичко това бе и двумесечният период, през който са ходили на брачен консултант. От вниманието му не убягна и фактът, че плащанията на брачния консултант се предшестват от тримесечен период, в който съпругът е

използвал кредитната си карта, за да плати няколко кратки престоя в различни местни мотели. Възможно е да е имал извънбрачна връзка. Но тъй като точно по този въпрос не можеше да бъде напълно сигурен, Фин си отбеляза, че трябва да попита госпожа Танъри. Ако се окаже, че тя едва сега разбира за изневерите му, нищо чудно и да преосмисли становището си за обезщетението.

Адвокат Фин вдигна глава от купчината с документи и се протегна. Почти не чувстваше тялото си след множеството часове, прекарани на стола. Подобен тип занимания задължително го караха да се усеща омърсен.

Извърна поглед към телефона. След като от последната им среща с Линда бяха изминали цели две седмици, защо пък да не вземе да ѝ се обади?!

Вдигна слушалката и започна да набира телефонния ѝ номер.

* * *

Шест сърца, всички до едно съвпадащи с първите шест жертви. Кичурите коса и парчетата кожа, открити до бурканите, също съвпадат с жертвите. Последният буркан беше празен, ако не броим формалдехида. Очевидно го е подготвил за сърцето на последното момиче.

Докато доктор Фармалант четеше доклада си, лейтенант Флеърти за пореден път се убеди, че няма да открият нито една улика, която да свърже Таунсенд с убийството на Натали Колдуел.

— Не намерихте ли нещо в къщата му, което да съвпада с Колдуел? — попита за всеки случай тя. — Бижу, дреха, каквото и да е?

— Не — отговори Фармалант.

— И какво следва от всичко това? — Последните думи бяха изречени от Том Козловски, който се бе облегнал до вратата. — Капитанът държи всичко да бъде опаковано в един-единствен, приложен пакет! — продължи той. — За същото настоява и полицейският комисар. Както и публиката. Надали ще има доволни, когато разберат, че сме разрешили само част от случая!

— Да вярвам ли на ушите си?! — изгледа го Фармалант. — Наистина ли смятате да сбутате и убийството на Колдуел при

останалите, само защото ще ви създаде проблем с медиите?! Мислех ви за по-свестни ченгета!

— Не съм казвал, че възнамеряваме да го сбутаме при останалите! — сряза го сержантът. — Просто напомням, че трябва да сме наясно с какво се захващаме!

— Имаш ли някакви идеи? — полюбопитства Фармалант.

Флеърти и Козловски се спогледаха. Отговори сержантът:

— Да, няколко. Един приятел на жертвата казва, че тя спяла с повъзрастен мъж — някакъв тузар, който би имал много за губене, ако връзката му с Колдуел се разчуе. Това е един от вариантите, по които работим...

— Или въпросният приятел лъже и именно той я е убил, защото е бил влюбен в нея — довърши намусено Флеърти.

* * *

Флеърти изгледа недоверчиво сгънатия лист хартия, съдържащ списъка на Фин с познатите на Натали Колдуел от сферата на политиката. Все още не го беше поглеждала. След като изслуша разказа на полицай Стоун как Фин е ударил проститутката в клуб „Кис“, Линда си бе наложила да не мисли по този въпрос — с надеждата, че все ще открият нещо, което да свърже Джон Таунсенд с Колдуел. Защото, ако попаднха на подобна връзка, нямаше да й се налага да се справя с чувствата си към Скот Фин.

Въпреки това обаче професионалистът в нея й напомни, че той не би могъл да бъде единственият заподозрян. Докато не научи нещо повече за живота на Натали Колдуел, беше длъжна да подхожда непредубедено към всички възможности. Защо пък да не приеме като вероятност и теорията на Фин за възрастния приятел на Колдуел?!

Вдигна листа и го задържа пред очите си, но без да го разтваря. Все още не беше късно да размисли и да стовари вината върху Джон Таунсенд. Нали точно това бе желанието и на висшестоящите? Всичко да приключи. Знаеше, че ако сега го разтвори, никога повече няма да може да се върне назад.

Бавно отвори листа и започна да чете имената едно по едно, заедно с кратките описания на конкретната им връзка с Натали

Колдуел. Даде си сметка, че този път вече нагазва много дълбоко. Ставаше ясно, че жената е познавала или работила с всеки, който значеше нещо в този град. Подобни хора надали биха приели с радост новината, че са обекти на полицейско разследване.

Господи, дори и губернаторът е тук! Но нали губернатор Кларк изрично бе подчертал, че не познава Натали Колдуел?! В такъв случай възможно ли е списъкът на Фин да е фалшив? Може би той съзнателно ѝ е дал погрешна информация, за да я заблуди? За да поведе полицията в погрешната посока, далече от собствената си персона?

Точно тогава телефонът ѝ иззвъня.

— Лейтенант Флеърти — представи се тя.

— Да не разговарям със световноизвестната лейтенант-детектив Флеърти? — изрече от другата страна един познат глас. Линда усети, че сърцето ѝ се преобръна. Беше Фин. Измина цяла вечност, докато се овладее.

— Точно така. А това да не би да е господин Фин? — изрече накрая тя, опитвайки се да печели време.

— Аха, значи отново сме на „господин“.

— Извинявай. Тъкмо си мислех за теб.

— Нали казват, че великите умове мислят еднакво! Защото аз също си мислех за себе си! И най-вече си мислех за това, че много бих желал да те видя!

— Да, може би наистина трябва да поговорим.

— Добре тогава, предлагам вечеря в „Ил Панино“?

— Не мисля, че е възможно — отговори хладно тя. — Смятам, че ще е най-добре да дойдеш при мен, в полицейския участък.

* * *

— Майтапиш се, нали?

В стаята за разпити присъстваха и сержант Козловски, и полицай Стоун, но Фин насочи въпроса си единствено към лейтенант Флеърти.

— Доколкото ни е известно, вие сте последният човек, говорил с нея — защити шефката си Козловски. — Освен това сте ѝ бивш любовник — факт, който пропуснахте да ни кажете, когато ви

разпитвахме за първи път. Все още не сте ни предоставили свястно алиби! Какво тогава очаквате от нас?!

Фин го изгледа на кръв и изрече през зъби:

— Конкретно от вас, детектив, не очаквам никаква мисъл! Но лейтенант Флеърти не може да не се сети, че последната ми среща с Натали беше в петък вечерта, както и че си тръгнах от бара без нея! А при първия ви разпит вие въобще не ме попитахте дали съм имал физическа връзка с Натали Колдуел! Интересуваха ви единствено настоящите ни отношения!

— Значи всичко зависи от граматичното време, така ли? — не му остана длъжен сержантът.

Без да му обръща внимание, Фин продължи:

— Освен това тя вероятно си спомня, че при втората ми среща аз ѝ разказах за миналите си отношения с Натали. А що се отнася до алибите, след като се разделих с Натали, се отбих в още няколко бара. Мога да назове поне три от тях и съм сигурен, че там все ще намерите някой, който ме е зърнал. За съжаление, не съм вербувал никого, тъй като нямах представа, че вече съм заподозрян!

— Никой не е казвал, че си заподозрян! — сряза го с хладен тон Флеърти.

— Тогава защо, след като разполагате с арестуван, заловен в момента на убийството на едно от онези момичета, се опитвате да ме натопите, че съм убил приятелката си?

— Никой не се опитва да те натопи! Просто засега не сме открили нищо, което да свързва Таунсенд с Натали, а и той твърди, че не я е убил. Затова сме длъжни да разгледаме всички останали възможности — заяви Флеърти.

— Предоставих ви две страници със списък, съдържащ имената на хората, с които е работила Натали и които до един отговарят на първоначалното описание на нейния последен приятел. Защо не започнете оттам?

— Със сигурност ще разгледаме и списъка ви, господин Фин — обади се Козловски. — Но единственото доказателство за подобна връзка, с което разполагаме, отново идва от вас! Така че, преди да почукаме по вратите на най-влиятелните хора в Бостън и да ги обвиняваме в убийство, решихме, че няма да е зле първо да научим малко повече за човека, който ги сочи с пръст!

— Освен това — побърза да добави Флеърти, — поне част от информацията, предоставена от теб, е невярна.

— Кое по-точно? — изгледа я с присвити очи Фин.

— Знаем, че губернатор Кларк не е познавал лично госпожица Колдуел.

— И как го разбрахте?

— Той ни го каза. А засега не разполагаме с достатъчно основания да смятаме, че той лъже. И никога не бихме разполагали с такива, ако не беше твоят списък!

Фин вдигна ръце и отвърна:

— Както обяснявам съвсем ясно и в предоставения ви списък, Натали работи с губернатора по една от неговите инициативи за намаляване на престъпността — мисля, че беше нещо, свързано с битовите престъпления. Името ѝ все трябва да фигурира някъде в документацията!

— Помислихме и за това, но засега не сме открили нищо — заяви Линда почти съчувствено.

— Което означава, че отново се връщаме на точка първа — единствено вашата дума! — атакува отново Козловски. — Освен това има още няколко въпроса, които бихме желали да обсъдим с вас!

— Какви например? — изгледа го притеснено Фин.

— Например, ходили ли сте в клуб „Кис“? Клуб „Кис“ е последното място, където Натали Колдуел е била забелязана жива. Този, който я е убил, вероятно се е срещнал с нея точно там — изрече Козловски, вече в стихията си. Беше на седмото небе, че най-сетне може да си го върне тъпкано на адвоката. — Вие бил ли сте някога там?

Скот Фин се замисли. Като адвокат знаеше, че най-благоразумното нещо в случая е да си затвори устата и да откаже да отговаря на по-нататъшни въпроси. Винаги бе съветвал клиентите си да мълкнат, когато ставаше ясно, че са заподозрени в дадено престъпление. Беше наясно, че по правило нищо добро не излиза от разговора с полицай, който си вярва, че ти си виновен. Но в дадения случай нещата не стояха точно така.

— Да, веднъж ходих там с Натали — призна той.

— А по-късно? — попита Козловски. От тона му адвокатът остана с впечатлението, че детективът вече е наясно с отговора.

— Да, преди десетина дена също ходих там — отговори той.

— Имате ли нещо против да ни разкажете за въпросната вечер?

— продължи Козловски.

— Какво по-точно?

— Полицай Стоун те е видял — намеси се най-сетне Флеърти, като посочи младия си колега. — Станал е свидетел на това как си нападнал някакво момиче, което е приличало много на Натали Колдуел.

Изрече го като обикновен факт — без никакви емоции, но нотките на гняв и разочарование не убягнаха от обиграния слух на Фин.

— Значи ето защо било всичко! — разпени се той, почервенял като домат. — Полицай Стоун е забелязал нещо, без изобщо да схване контекста на станалото. И сега нямате търпение да ме натопите, така ли?!

— А има ли някакъв контекст, който би обяснил разумно случилото се? — запита Флеърти, едва смогвайки да запази спокойствие.

Фин поклати глава, неспособен да повярва, че всичко това се случва с него, после се обърна към Стоун и заяви:

— Като за начало, осмелявам се да предположа, че полицай Стоун не е чул нито дума от разговора, който проведох с младата жена, прав ли съм?

Стоун погледна Козловски, който само вдигна ръце, с което му подсказваше, че е свободен да отговаря така, както желае.

— Не, не съм — призна младият полицай.

— Значи не бихте могли да знаете, че цялата онази дандания започна, защото тя искаше да спи с мен, а аз — не?!

— Така е, но...

— Освен това се осмелявам да предположа, че сте ни наблюдавали от ъгъл, откъдето надали сте имали поглед към пространството под барплота, нали?

— Точно така.

— Значи не бихте могли да видите, че реакцията й спрямо моя отказ беше да стисне тестисите ми, след което аз просто бях длъжен да се защитя.

— Както вече казах, от мястото, където се намирах, не бих могъл да видя подобно нещо! — повтори Стоун.

— Ясно. Доколкото схващам логиката ви, вие сте си самовнущили, че аз съм убил най-добрата си приятелка, въз основа на това, че съм ходил в бар, в който тя някога ме е водила, а после съм отказал да спя с проститутка, която напомня бегло на нея! Правилно ли съм ви разбрал?!

Тримата полицаи се спогледаха. Изглеждаха смазани, но и всеки от тях се надяваше някой друг да намери аргумент, с който да отговори на атаката. Очевидно първият, който успя, бе Козловски.

— Превъзходен кръстосан разпит, господин Фин! Вече разбирам защо в „Хауъри, Блек и Лонгбодъм“ ви плащам такива хонорари. Но в реалния свят уменията ви не значат абсолютно нищо! Все така си оставате последният човек, който е разговарял с Натали Колдуел! Все така си оставате бившият ѝ любовник, все така си оставате без алиби! Така, както го разбирам аз, ще се наложи да ви поогледаме хубавичко. А ако имате някакъв проблем с това, ще се наложи да го проглътнете. Докато не докажете част от информацията, която сте ни предоставили в онзи списък, предпочитам да повярвам на думата на губернатора, а не на вашата!

Фин се извърна към Линда:

— Ако ти докажа, че губернаторът действително познава Натали, ще престанеш ли да се заяждаш с мен и ще обърнеш ли внимание и на останалите хора в списъка?

Флеърти кимна.

— Хубаво — отсече Фин и се изправи. — Ела с мен!

И тримата полицаи се изправиха, за да го последват, но той поклати глава:

— Само тя! Не възнамерявам да се разхождам из града с полицейски ескорт!

— Ще се оправя и сама! — Флеърти се обърна към Козловски и му направи знак да не мърда от мястото си. — Веднага, щом науча нещо, ще се свържа с теб.

* * *

Офисът на Натали вече бе претърсан от полицията за улики. Не бяха открили нищо и сега личните ѝ вещи бяха нахвърляни в кашони, строени в тъгла — в очакване някой да се появи, за да ги прибере. Но това надали щеше да стане, тъй като тя нямаше никакви роднини — никой, който да държи на нейните спомени.

Фин се запровира през камарите документи по посока на кашоните.

— Какво по-точно търсиш? — попита го Флеърти.

— Снимки — отговори той.

Започна да рови в кашоните. Измъкна огромния печат от Министерството на правосъдието, подписан от всички нейни колеги и поставен в рамка — традиционният подарък, който поднасяха на всички напускащи федерални прокурори. После идваха дипломите ѝ от Харвард и Йейл. Имаше също така и писма, работни дрехи и ментови бонбонки, както и лекарства — все дреболии, напомнящи му що за човек е била жената, в която някога беше влюбен.

— Аз не съм чак толкова зла, за колкото ме мислиш — обади се зад него Флеърти. — Просто си върша работата.

Фин предпочете да не отговаря, защото се сети какво си мислеше и той понякога за своята професия. И все пак не пропусна иронията в цялата ситуация.

— Ти сам си навлече всичко това — продължи Флеърти, опитваща се да преобри мълчанието му.

— Глупости! — стрелна я Фин. — И което е още по-лошо, ти също си наясно, че това са пълни глупости! Искаш да ти съчувствам, така ли? Хубаво, съчувствам ти. Но ти се вгледа в очите ми и дълбоко в себе си би трябвало да знаеш, че не съм го извършил! Да, разбирам, че си вършиш работата и го приемам. Но не ми казвай, че сам съм си го навлякъл! Само до преди няколко седмици животът ми вървеше в напълно нормален коловоз, гледах си работата и толкова. Знам, че не съм идеален, но със сигурност не съм и виновен за всички тези глупости!

Флеърти не можа да отговори нищо.

— Открих я! — изправи се Фин със снимка в ръка. — Имаше си лична стена на славата, където окачваше свои снимки с всички величия, които познаваше.

Скот Фин я обърна към нея.

Флеърти едва не подскочи от изненада. Никога досега не бе зървала снимка на Натали Колдуел приживе. И макар да бе наясно, че е била красива, нямаше представа наистина колко красива жена е била.

Беше толкова зашеметена, че й трябваше известно време, докато обърне внимание на человека от снимката, застанал до нея. Защото там, прехвърлил гордо ръка през раменете на красавицата, с широка усмивка върху подпухналото си лице стоеше самият Уилям Х. Кларк — губернаторът на Масачузетс. В долния десен ъгъл имаше дори послание, което гласеше:

„Натали, благодаря ти за помощта в Комитета!
Нямаше да се справим без теб!

Твой: Бил“.

— Той ни изльга — изрече тихо лейтенантът.

29

Тай Макклуън седеше на обичайното си място върху камарата щайги в склада в Южен Бостън. Загнилите дъски проскърцваха под тежестта на огромното му туловище. Изкушаваше се да стане, но знаеше, че движението ще предизвика бесовете на стареца, който тъкмо в този момент броеше парите в пликовете.

Не че толкова му пукаше за гнева на стареца — носеше достатъчно добри доходи на организацията, за да се тревожи за онзи дребен пропуск с Малкия Джак. Въпреки това обаче опитът го бе научил, че предизвикването на излишен шум не е в негов интерес.

— Пак си на минус — отбеляза старецът, когато приключи с броенето. — Отдавна те предупреждавам да си разчиши сметките с дължниците!

Тай замръзна на мястото си. Беше наясно, че линията между защитата на собственото достойнство и проявата на неуважение е изключително тънка. Но вече толкова пъти бе вървял по нея, че познаваше опасностите. И сега, внимателно мерейки думите и тона си, той заяви:

— Смятам, че ръководя много добре бизнеса си.

— Не чак толкова добре, че да не се издъниш някъде! — изрече остро старецът. Тай знаеше, че веднага след това ще последва и най-главното. — Освен това те предупредих, че трябва да откриеш Малкия Джак преди ченгетата!

— Така е — съгласи се тихо Тай.

— Тогава какво стана? Нали непрекъснато ми повтаряш, че на улицата не може да стане нищо без твоё знание?!

Тай се изправи и разтърси рамене, за да подчертае височината си. Но все пак се постара да не заема особено заплашителна поза, поради което ръцете му останаха спокойно отпуснати.

— От моята позиция не разполагах с особено много шансове да го заловя.

— Да, ама ченгетата го хванаха! Да не би да твърдиш, че ченгетата са по-умни от теб?

— Чист късмет — сви рамене Тай. — Ако не можеш да разчиташ на нищо друго, освен на късмета, то пак на него трябва да прехвърлиш и неуспехите си!

— Аха, още една мъдра мисъл от родината, а?! — изрече старецът. Нямаше съмнение, че е бесен, но нито за миг не повиши глас.

— За какво е всичко това, Вини? — позволи си Тай. — Откаченото копеле е зад решетките. Какво значение има, че са го хванали ченгетата, а не ние?

— Шефовете го искаха мъртъв, това е! — отговори Вини. — Доколкото схванах, копелето разполага с информация, която би могла да причини неприятности на някои от нашите.

— Че с каква информация ще разполага един психар?

— Откъде да знам, мамка му?! Да не мислиш, че ми казват всичко? Единственото, което знам, е, че те разчитаха на теб, а ти се издъни!

— Слушай какво, Вини, ако имаш нещо да ми казваш, изплюй най-сетне камъчето!

Тай отлично знаеше как се играе тази игра и никога не пропускаше да предизвика противника да си покаже картите. Старецът вдигна ръце.

— Нямам нищо за казване, Тай. Вярно е, че някои от нашите може и да пострадат, но пък никой не е тръгнал да обвинява теб. Според мен шефовете са разочаровани, това е всичко.

— Разочаровани били значи! — изрече Тай, но този път достатъчно заплашително, за да предупреди, че е бил предизвикан до максимума си и повече няма да търпи.

Старецът се облегна на стола. По всички правила на организацията той бе негов шеф, но и двамата бяха наясно, че в реалния свят това не значи почти нищо. В реалния свят Тай бе по-млад, по-силен и носеше повече печалби на големите шефове, отколкото старецът. Затова сега последният само въздъхна и отбеляза спокойно:

— Не се ядосвай излишно, Тай! — внезапно омекна Вини. — Ако трябва да бъда честен, изобщо не ми го побира ума какво точно са

очаквали от нас!

Тай запази мълчание, но пронизителният му поглед беше повече от красноречив.

— Сериозно ти говоря! — продължи Вини. — Все едно не съм го споменавал! Забрави! Ти само продължавай да си правиш онова, което правиш толкова добре, и никога повече няма да чуеш и думица по този въпрос!

Най-сетне и Тай омекна и приседна отново върху щайгите.

Старецът подръпна ухoto си и се загледа в него.

— Все пак може и да успееш да ни помогнеш с една друга работа.

— Стига да ми е по силите.

— Нуждаем се от малко информация за един адвокат, който живее в Чарлстаун — тъкмо твоята територия.

— Как се казва? — изгледа го с присвети очи Тай.

— Фин — отговори Вини. — Скот Фин. Познаваш ли го?

Тай замълча, обмисляйки внимателно отговора си. Никога не съм го чувал този.

— И защо организацията се интересува от този тип? — попита с престорено безгрижен тон Тай.

— Както вече подчертах, не благоволяват да ми казват почти нищичко.

Тай се загледа в седналия срещу него старец, питайки се докъде би могъл да насили късмета си с въпроси. Вини седеше на паянтовия стълб, приведен над масичката. Позицията му беше по-скоро за съжаление, отколкото за завиждане — да стои по цял ден, свръзан в мрачните, влажни складове, и да брои мръсните пари, които отделните главатари му носеха.

Някога Вини беше един от царете на бостънския подземен свят. Имаше всичко, което повечето хора очакваха от живота — власт, пари, жени. Но модернизацията на бостънската организирана престъпност го бе направила излишен и сега той беше принуден да си изкарва насищния, като брои седмичните печалби.

— Но пък не се коси чак толкова! — обади се Вини, сякаш усетил погледа на Тай. За момент Тай се уплаши, че старецът е прочел мислите му, докато не си даде сметка, че той продължава да говори за Скот Фин.

— Сигурен ли си? Нищо не ми пречи да го проуча.

— Няма смисъл — махна с ръка Вини. — Той вече не е твой проблем. Остави го на хората, които са наясно точно какви сметки имат да разчистват с този тип.

30

След като остана сам, Скот Фин се замисли над новата ситуация, в която бе попаднал. Знаеше, че все още е заподозрян. Не че Флеърти бе особено доволна от това, но пък не беше в състояние да промени фактите. И което беше още по-важно, ако не успее да открие човек, който да му подсигури алиби, ще продължава да заеме членното място в списъка на заподозрените.

Нямаше да бъде лесно да открие някой, който да свидетелства къде е бил по време на убийството на Натали, тъй като през онази фатална нощ, след няколкочасовото обикаляне по баровете, той се бе приbral вкъщи и бе спал до късно на другия ден.

Дали пък да не предприеме свое частно разследване. Не можеше да чака на полицията да изчисти петното от името му.

* * *

— След няколко дена ще разпитваме Ейми Танъри — отсече Престън, когато Фин влезе в офиса му.

— Да, знам. И ти подготвям подробен план, по който да работиш.

— Браво на теб! Но няма да ми се наложи да го чета, тъй като искам ти да поемеш задачата!

Фин се слиса. Беше снямал стотици свидетелски показания, но никога — от главните свидетели, и никога при подобно важно дело.

— Все пак... защо аз?

— Защото, когато я подложа на кръстосан разпит по време на самото дело, не искам да бъде запозната със стила ми на работа! Що се отнася до снемането на показания, ще се появя само в началото, за да се опитам да я усетя. А после, когато се срещнем в съдебната зала, в неизгодната позиция ще бъде тя, а не аз!

— Защо не го поеме Ник Уилямс?

— Ник е забележителен аналитик и отличен адвокат — поясни Престън. — Но за тази задача се нуждаем от човек с добри инстинкти при разпити, а по мое мнение твоите са по-добри от неговите. Освен това той сега работи по документите.

— Добре тогава — кимна Фин, дълбоко поласкан от оценката. За момент като че ли забрави за грижите си. Цял живот бе чакал подобен шанс и сега не възнамеряваше да го изпуска.

Холанд забеляза разсеяността му и заговори бащински:

— Фин, знам, че последните няколко седмици бяха изключително трудни за теб. Ако прецениш, че делото е прекалено тежко за теб, само ми кажи! Но ако решиш да останеш на лодката, имам нужда от цялото ти внимание, тук и сега!

— Няма проблеми, Престън! — побърза да отговори Фин.

— Хубаво — кимна със задоволство Престън. — А сега се омитай оттук и ме остави да си гледам работата!

Скот Фин излезе от офиса на покровителя си и притвори тихо вратата. Нямаше нищо против да отдаде цялото си време и енергия на това съдебно дело. Подобни адвокатски защити се превръщаха в легенда. И ако се справи добре, още преди да се усети, ще се събуди като съдружник!

След това вече може да си почива, колкото си иска. Беше положил прекалено много усилия, за да си позволи да се провали точно сега. Но за да се потопи напълно в делото, се налагаше да изчисти съзнанието си от всички останали мисли, поради което се налагаше да се погрижи за една-две несвършени работи.

31

Кръвното налягане на капитан Уайдъл бележеше нови висоти. Точно това си мислеше лейтенант Флеърти, докато седеше на стола в офиса му и го чакаше да заговори.

Шефът ѝ бе привикал нея и детектив Козловски, за да му докладват по развръзката на случая с Малкия Джак.

— Направо не мога да повярвам, че чувам подобно нещо! Кажете ми, че сънувам!

— Да, разбирам ви — кимна спокойно Флеърти. — Но какво да направим, когато нещата са такива, каквито са?! Нали все пак сме длъжни да следваме уликите?

— Ще ви кажа какво да направите! Ще излезете оттук и ще продължите да си гледате работата! Намерете нещо — каквото и да е, което ще свърже убийството на Колдуел с Таунсенд! Предвид сходствата в начина на действие, надали ще е необходимо кой знае какво. — Уайдъл впери поглед в Козловски: — Претърсете отново къщата му! Сигурен съм, че все ще намерите нещо — обувка, ръчен часовник, бельо, каквото и да е, стига някога да е принадлежало на Колдуел!

— Нали не предлагате онова, което си мисля, че предлагате, капитане? — изгледа го подозрително Козловски.

— Не предлагам абсолютно нищо! Само напомням, че убиецът, когото търсим, е Джон Таунсенд! Той е единственият убиец и в резултат на това не може да няма никакви веществени доказателства. Просто искам да ги намерите! — Уайдъл се обърна към Флеърти: — Някои от хората, участващи в разследването, се превърнаха в медийни звезди и ни надуха ушите с хвалбите си колко страхотна работа са свършили! Обаче същите тези хора ще видят доста голям зор, ако им се наложи да излязат отново пред публиката и да обясняват къде сме я оплескали!

Флеърти и Козловски се спогледаха.

— Точно този човек е нашият убиец! — повтори Уийдъл. — Така че, гледайте да го докажете!

Очевидно бе приключил с речта си, защото оглеждаше и двамата си подчинени с изражение, недвусмислено подсказващо, че не очаква нищо друго, освен изпълнението на заповедта си.

— Ами онзи списък? — кимна Флеърти по посока на списъка на Фин, копие от който лежеше върху бюрото на капитана.

— Този списък ли?! — ухили се саркастично Уийдъл и го размаха във въздуха. — Този списък е чиста проба фантазия! — Започна да го къса на малки парченца. — И затова не желая да чувам нито дума повече за него! Наистина ли мислехте, че ще ви позволя да разпитвате най-влиятелните хора в този щат и да ги засипвате с недоказани обвинения?! Сигурни сте луди! Представяте ли си какво ще стане, мамка му?! Представяте ли си какво ще направи пресата, когато разбере?! Вече виждам водещото заглавие: „Губернаторът и окръжният прокурор разпитвани във връзка с убийствата на Малкия Джак“! Няма да позволя подобно нещо! Не и докато аз съм на този пост!

— Значи искате да изоставим тази следа, така ли? — уточни Флеърти.

— Каква следа? Че тук няма никаква следа! И се постарате да втълпите на онзи кретен Фин, че ние не се връзваме на неговите измишльотини! Ако чуя още само една дума за този списък от когото и да било, ще приема, че той не си държи устата затворена. Тогава само гледайте как ще прикова адвокатския му задник за стената! Защото, ако изобщо ще тръгваме по някаква друга следа, то това ще бъде самият той! Постарате се да му го втълпите в тъпата адвокатска глава!

— Окей, считайте го за направено. Само искам да сме наясно — нали разследването все още е мое?

— Флеърти! — разбесня се Уийдъл. — Разбирам, че си взела доста често да се навърташ около онзи адвокатски кретен! — Тук кимна към Козловски. — А и той е взел прекалено често да се мотае из моя отдел...

— Мое ли е разследването или не е? Отговорете ми!

— Твое си е! — вдигна ръце капитанът. — Действай, както знаеш! Но не очаквай от мен да те покривам, ако започнеш да замеряш

с кал приятелите ни във висшите кръгове! Запомни, че в мига, в който се мернеш пред някой от тях, се прощаваш завинаги с моята подкрепа!

— Напълно задоволителен отговор — кимна тя и напусна офиса на шефа си.

Козловски извади от джоба си дъвка „Никорет“, постави я небрежно в устата си и бавно задъвка. Накрая изрече:

— Хубаво е да знам, че сме от един и същи отбор, капитане!

— Козловски, ти никога не си бил в моя отбор!

32

Фин седна на бюрото си, огледа се и разтри слепоочията си, опитвайки се да парира настъпващата мигрена. Тясното пространство наоколо беше препълнено с документи по делото „Танъри“ — някои в папки, други на прилежни купчинки, а трети разпръснати навсякъде. И всички до един очакващи неговия анализ и оценка.

Зачуди се как ще успее да се справи с всичко това. При други обстоятелства обемът на работата изобщо не би го тревожил. Ала точно днес имаше нужда да излезе поне за час-два и за първи път в кариерата си той се запита дали в крайна сметка ще съумее да си свърши работата. Притвори очи и ги разтри, надявайки се да надвие огромната умора.

Когато отново ги отвори, на прага на офиса зърна Ник Уилямс. Напоследък тези техни срещи се бяха превърнали в обичайна част от ежедневието им. Най-малко веднъж на ден Уилямс се отбиваше, за да си побърят. Фин нямаше нищо против посещенията му. Даже постепенно започна да го очаква с нетърпение, защото установи, че Ник у далеч по-забавен, отколкото доскоро го мислеше. За съжаление обаче точно сега нямаше време за губене.

— Извинявай, Ник, обаче имам прекалено много задачи на главата си...

— Толкова ли е зле? — Ник премести папките от стола срещу бюрото и се стовари на него.

— Да — кимна Фин и зачака колегата му да си тръгне. Обаче той се облегна преспокойно на стола и вдигна крака върху бюрото. — Говоря сериозно, Ник! Затънал съм до гуша, а нямам почти никакво време да прегледам всичко това, което виждаш тук!

— Хей, по-спокойно, човече! Тук съм от шест сутринта и прекарах първите три часа в съзерцаване на папки с документи, повисоки и от най-високия баскетболист! Имам чувството, че колкото повече чета, толкова по-голяма става купчината! Все едно играя главната роля в някакъв садистичен древногръцки мит!

— Нещо като Сизиф, само че в юридически вариант?

— Нещо такова. И сякаш това не е достатъчно, ами от мен се очаква и да те дундуркам, за да съм сигурен, че няма да оплескаш нещо!

Това вече привлече вниманието на Фин.

— Мислиш, че Престън е започнал да се изнервя?

— Е, както знаеш, снемането на показанията на вдовицата е ключов момент от нашата работа. Той просто иска да е сигурен, че именно ти си човекът за тази работа! — Уилямс направи пауза, приведе се напред и попита, вече по-тихо: — Така ли е?

— Разбира се, че е така! Снемането на показанията обаче е най-малката ми грижа! Те не ме спасяват от всички тези папки наоколо, които съм длъжен да прегледам заради нашите свидетели. Точно заради тях се ядосвам.

— Честно да ти кажа, тези твои купчинки изглеждат жалки в сравнение с документалните чудовища, настанили се в моя офис.

— Ами... какво да ти кажа... — сви рамене Фин. — Очевидно е, че ти четеш по-бързо и си по-добър анализатор.

— Е, нали това ми е специалността! — сведе поглед Ник, после протегна ръка, докопа три огромни папки и ги измъкна. — И какво имаме сега тук?

Фин огледа папките, които лежаха в ската на Уилямс, и отговори:

— Това са някогашните папки на Натали. Престън държеше да ги прегледаме, за да проверим дали няма нещо, което бихме могли да използваме. — Разтри отново слепоочията си и изохка. — Просто не знам как ще се справя с всичко това!

Предпочете да не споменава за предварително уговорената си среща в средата на работния ден, но мисълта за нея също не преставаше да го тревожи.

Уилямс като че ли се замисли.

— Хубаво де! Ще те спася поне от тези трите!

— Ама ти как ще... — изгледа го изумено Фин.

— Както вече казах, това ми е специалността. Освен това тези трите са просто капка в морето. Пък и така ще мога спокойно да съобщя на Престън, че се концентрираш върху снемането на показанията.

Изправи се и се запъти към вратата.

— Господи, задължен съм ти! — извика след него Фин. — Ако мога да направя нещо за теб...

— Всъщност можеш! — изрече Уилямс, като се извъртя на пети и го погледна право в очите. — Когато следващия път се отбия при теб, пострай се да не бъдеш такова жалко мрънкало!

Усмихна се и излезе.

* * *

Тридесетте километра до масачузетския затвор в Конкорд предоставиха на Фин достатъчно време за размисъл. Беше смъкнал гюрука на своето MG кабрио, модел 1974 година, и иначе задушния летен въздух сега бърснеше предното стъкло и охлаждаше главата му. Беше си подарил тази кола, когато започна работа в „Хауъри, Блек и Лонгбодъм“. При постъпването си получи скромен бонус — напълно достатъчен, за да покрие сметките от кредитните му карти, но не чак толкова, че да изплати и студентския му заем. Въпреки всичко обаче той реши да си достави удоволствието да се сдобие с кола втора употреба. Детството, прекарано по улиците на Чарлстаун, го бе направило истински ценител на добрите автомобили. И оттогава насам всяко сядане зад волана го зареждаше с истински възторг.

Беше наясно, че надали ще получи достъп до затвора, за да се срещне с Джон Таунсенд. Да, годините, прекарани като обществен защитник, му бяха създали добри връзки в системата, но все пак не му се вярваше, че ще бъдат достатъчни, за да му осигурят среща с толкова прочут затворник. Въпреки това реши да си опита късмета. Звънна на Били Паркър — съдебния администратор в отдела за обществена защита.

— Ще видя какво мога да направя за теб — обеща Били. — Надали ще бъде особено лесно, обаче този тип е толкова откачен, че нашият отдел би дал мило и драго, ако някой ни го махне от главата! Никой тук не желает да го защитава!

Скот Фин нямаше намерение да защитава Джон Таунсенд, а и бе повече от сигурен, че от фирмата никога не биха му позволили да се заеме с подобен противоречив казус — на всичко отгоре, безплатно! Никак не му беше приятно, че се наложи да изльже Били, но нещата

бяха стигнали до там, че той просто не можеше да не се срещне с Таунсенд! Беше прекарал достатъчно голяма част от живота си сред мошеници, престъпници и психопати — и в младостта си, а после и като адвокат, за да се чувства уверен, че може лесно да се справи с тях. Двадесет минути разговор с Таунсенд биха били достатъчни, за да си състави представа за него.

Едновременно с това Фин знаеше, че рискува много. Ако съдружниците във фирмата разберяха какви ги върши, щеше да си плаща яко, при това с лихвите. Да, вероятно щеше да оцелее. Защото Престън със сигурност би разбрал необходимостта му да се види с Таунсенд. Особено ако му обясни колко много му тежи на душата убийството на Натали и как се чувства принуден да намери някои отговори.

* * *

Дебелите болтове на стоманената врата изтракаха зад него, звънецът иззвъня два пъти и някой от дъното на коридора извика: „Готови сме!“. Фин беше чувал тези звуци и от двете страни на решетките, затова всяко негово завръщане в подобна обстановка го караше да потреперва.

Изминаха пет минути, през които той кръстосваше стаята. Накрая звънецът отново иззвъня и двеста и петдесет килограмовият болт се вдигна със скърцане, за да отвори вратата.

Таунсенд се появи от другия край на стаята, окован с вериги и на ръцете, и на краката. Изглеждаше миниатюрен между двамата огромни надзиратели, които го държаха за лактите и почти го носеха към масата, поставена в центъра. Когато се приближиха, той просто се отпусна върху нестабилния пластмасов стол, а единият от надзирателите се обърна към Фин:

— Разполагате с петнадесет минути!

Щом надзирателите излязоха, той зае мястото срещу Таунсенд и се вторачи в него. Престъпникът го наблюдаваше с миролюбиво спокойствие и може би любопитство. Фин извади кутия цигари и му предложи една. Таунсенд отказа.

— Имате ли нещо против да запаля?

— Моля!

— Знаете ли кой съм аз?

— Беше ми съобщено, че сте адвокат, който може би ще се съгласи да ме представлява.

— Точно така. Казвам се Скот Фин и съм адвокат. Но не кой и да е адвокат, а единственият ви шанс за справедливо съдебно дело! Работя в една от най-големите адвокатски фирми в Бостън и ако поема вашия случай, ще разполагате с най-доброя юридически екип в бизнеса, при това на ваша страна! Та сега съм тук, за да преценя дали този случай си заслужава нашето време! — Фин беше репетирал тази реч през целия път до затвора, но все пак не успя да се спаси от чувството за вина, което очевидните лъжи му създаваха. Дълбоко в себе си се примоли никой от фирмата да не научи за това негово посещение. — И тъй като ние обмисляме възможността да ви представяваме, всичко, което сега ми кажете, се води като поверителна информация. Разбирате ли какво означава това?

— Да, разбирам — кимна Таунсенд.

— Значи разбирате, че каквото и да ми кажете сега, нямам право нито да го споделя с полицията, нито да свидетелствам срещу вас по време на съдебното дело, нали?

— Разбирам.

— Хубаво — кимна Фин и се вторачи в дребния човечец срещу себе си. Откакто бе влязъл в стаята, Таунсенд не бе престанал да се усмихва. Озареното му от любопитство лице му придаваше абсолютно неуместното изльчване на самоувереност и недосегаемост. — В такъв случай се налага да ви задам първия и най-важен въпрос — защо трябва да ви представлявам?

С тази своя тактика Фин се опитваше да се направи на трудно достъпен, на безкомпромисен адвокат, за да предизвика Таунсенд да премине в отбрана.

Престъпникът взе кутията с цигари от масата и си извади една. Постави я между пръстите си и започна да я върти.

— Защо ли пушат хората? — попита, сякаш не бе чул нищо от думите на Фин.

— Чувал съм, че никотинът води към пристрастване, но според мен на повечето хора, които пушат, просто им харесва да пушат. А

концепцията за пристрастването е само удобно извинение, за да продължават.

Таунсенд дари Фин с поредната си загадъчна усмивка. После рече:

— По мое мнение пък хората пушат, защото са изпълнени с греховност и самоненавист!

— И защо мислите така?

— Защото не това е светът, който Господ Бог е замислил — отговори спокойно той. — Замисленият от Бога свят е чист, светъл и прекрасен! А ние го разрушихме! Човечеството го разруши. Господ реши да добави в сместа и малко грехове и изкушения, а ние се нахвърлихме точно върху тях, така че сега греховете и изкушенията направиха света мрачен и пълен със зло! Човечеството обаче не е било замислено като греховно, поради което днес хората изпитват чувство за вина. Именно тя ги кара да търсят начини да се самонаказват. Правят го чрез неща, за които са наясно, че са вредни за тях: пущене, пиене и прелюбодеяние!

Фин дръпна силно от цигарата си, задържа пушека и накрая шумно издиша.

— Интересна теория. — Дръпна още веднъж и после пусна дима право в лицето на престъпника. — И за това ли убихте всички онези жени — за да им помогнете да избегнат грехопадението?

— Честно да ви кажа, отначало нямах представа защо ги убивам. Знаех само, че Господ иска това от мен, затова предположих, че е бил обиден от греховността им. Okаза се обаче, че греша! Okаза се, че той се нуждае от мен и от това да ги убивам, за да проправи пътя за седемте ангела-воини на апокалипсиса!

— Значи смятате, че апокалипсисът ще започне всеки момент? Добър опит да се престорите на напълно откачен, но вярвате ли, че някой ще ви се върже?

— Разбирам ви, господин Фин — усмихна се пак Таунсенд, — но трябва да ви кажа, че изобщо не ми пука дали някой ще се върже или не. Защото това е самата истина — апокалипсисът вече започна!

— Така ли? — повдигна вежди Фин. — Да погледна ли през прозореца?

Тук Таунсенд се изсмя с глас и за пореден път Фин се изуми от самоувереността, която този дребен човечец демонстрираше.

— Чели ли сте някога „Откровението на Йоана“, господин Фин?

— Да — кимна той.

— Това е пророчеството за апокалипсиса! И то предрича унищожението на този грешен свят! Описва продължителната и кръвопролитна война между силите на злото и доброто, в края на която загива почти всичко — всички, с изключение на най-праведните!

— И по ваше мнение войната вече е започнала, така ли?

— Огледайте се, господин Фин! Та тази свещена война отдавна започна! Последното десетилетие не е ли достатъчно?! Мюсюлмани убиват християни и евреи, евреи убиват мюсюлмани, протестанти убиват католици, и така нататък — няма край! Всички сме въвлечени в тази последна битка! И стремглаво вървим към великия катаклизъм, когато и живите, и мъртвите ще се изправят пред Страшния съд, и повечето от тях ще бъдат прокълнати завинаги! Като се огледате добре, ще можете ли с чиста съвест да се закълнете, че това вече не се случва?!

Фин се замисли, но прецени, че не разполага с отговор.

— Защо всъщност сте тук, господин Фин? — попита внезапно Таунсенд.

— Казах ви вече — тук съм, защото...

— Не сте тук като адвокат, господин Фин — прекъсна го затворникът. — И съм абсолютно сигурен, че нямате никакво намерение да ме представлявате пред съда. Прав ли съм?

Фин го изгледа неуверено. Нямаше желание да се разкрива толкова рано и да се лиши от информацията, която Таунсенд иначе с охота би споделил. Но този човек нямаше желание да разговаря за обвинението срещу себе си. Очевидно не проявяваше никакъв интерес към съдбата си в рамките на човешката съдебна система.

— Така е. Никога няма да стана ваш адвокат.

— Тогава защо сте тук?

Фин бръква в джоба на сакото си и извади оттам една снимка. Беше направена преди година, по време на едно вечерно парти — двамата с Натали се усмихваха към обектива, вдигнали чаши.

— Ясно. Значи сте я познавали — изрече спокойно затворникът.

— Точно за нея ме питаха и от полицията.

— Трябва да знам какво е станало!

— Женени ли бяхте? — попита Таунсенд. Но само като го погледна, веднага разбра отговора. — Не сте били женени, а любовници. Съдружници в грехопадението. Значи змията на изкушението е взела още една жертва, така ли, господин Фин?

Фин предпочете да замълчи.

Таунсенд се изсмя и отбеляза:

— Значи дойдохте тук, за да избягате, така ли?

— Просто искам да знам какво се е случило — отбеляза настойчиво Фин. — Вие ли я убихте?

— Сигурно щях да ви улесня много, ако го бях направил аз. Но не съм. Що се отнася до отговорите, някои от тях би трябвало да потърсите в душата си! — Пое снимката и се вторачи в нея. После потърси истината в очите на Фин. Неотстъпчивостта на погледа му накара посетителя да се размърда неспокойно в стола си. Накрая изрече: — Да, била е красавица и вие сте я обичали, обаче не е била ваша!

— Глупости! — извика Фин, като че ли му бяха зашлевили шамар.

Таунсенд отново се изсмя.

— Съжалявам, господин Фин, но Господ поиска седем, затова и аз му дадох седем! А тя не е сред тези седем! Потърсете в сърцето си и там ще откриете отговорите, които търсите!

След тези думи, все така усмихнат, Таунсенд направи знак на надзирателя, който го очакваше от другата страна на плексигласовата стена. После се изправи бавно, затътри окованите си крака към вратата, но насред пътя се обърна към Фин и изрече:

— Що се отнася до онази курва, за която толкова скърбите, не мога да я даря с никакво съчувствие! Господ вече ни е показал правия път и само от нас зависи дали да вървим по него или не. А тя е нагазила в мръсотията, която е омърсила красотата ѝ, дарена от Бога! Наказанието ѝ във физическия свят е нищо в сравнение с мъките, на които ще бъде подложена душата ѝ!

Фин не издържа, сграбчи убиеца за яката и го притисна към стената.

— Ти си го направил, нали?! Ти, копеле!

Повдигна дребосъка от пода и усети как пръстите му се впиват в тънкото гърло. Но единствената реакция, която видя срещу себе си, бе

една всезнаеща усмивка на тотално задоволство. Да, беше си почти като в дните на младостта му по улиците на Чарлстаун — хубаво бе усещането да излееш гнева си срещу света, който така подло те е измамил! А фактът, че престъпникът не правеше никакъв опит да се спаси, го вбеси още повече.

Проследи с наслада как лицето се зачервява все по-силно и по-силно. Ала въпреки че устните му постепенно посиняваха, самодоволната усмивка на превъзходство отказваше да слезе от тях — като че ли усещането за изтичането на живота го бе дарило с някакво перверзно чувство за победа.

— Какво става, по дяволите? — дочу зад себе си нечий вик. Беше надзирателят, който наблюдаваше с благосклонно одобрение сцената и изобщо не се притече на помощ на хваналия се за гърлото затворник. После, когато прецени, че все трябва да реагира, се обърна към Фин и попита: — Добре ли сте, господине? Искате ли да докладвам за лошото поведение на този тук?

Фин само поклати отрицателно глава.

Надзирателят се обърна и към Таунсенд:

— Ами ти бе, отрепко? Ще ми създаваш ли неприятности или ще си траеш?!

Превит на две и все още опитващ се да си поеме дъх, Таунсенд само изхърка:

— Не, сър. Просто обмислях така благосклонното предложение на господин Фин да ме представлява като адвокат.

Надзирателят се извъртя на пети към Фин и го изгледа презрително.

— Благодаря ви, господин Фин! — продължи затворникът. — Но смяtam, че ще трябва да ви откажа. — Изправи се, затътри се към вратата, но на прага се обърна и добави: — Благодаря ви за посещението все пак! Надявам се да откриете онова, което търсите, и съжалявам, че с нищо не мога да ви помогна!

Фин го проследи как се отдалечава. Без да каже нищо повече, тръгна след друг надзирател, който го изведе от стаята, надолу по коридора и до изхода, където трябваше отново да се подпише, че излиза.

Паркингът отвън вече бе потънал в лоното на хладната нощ. Лекият ветрец, който се носеше сред голите полета около затвора,

беше първият свеж повей след седмици задух. Подгизнал от пот под официалния си костюм, Фин потрепери.

Да, беше получил необходимия отговор от Таунсенд, макар че той не се оказа точно този, който очакваше. Вече нямаше никакво съмнение, че не това откачено чудовище е убило Натали. Фин си даде сметка, че ситуацията става твърде опасна, защото тя го принуждаваше да направи всичко възможно, за да открие кой точно я е убил.

33

— Възразявам! — изкрещя Барнълк. — Дори и такъв като вас не е възможно да смята, че подобна линия на разпит има нещо общо с делото!

Снемането на показанията се бе проточило вече два часа и нервите на всички присъстващи бяха порядъчно опънати.

Адвокат Фин сведе поглед към извлеченията от кредитните карти, които току-що бе предоставил на вниманието на Ейми Танъри. После вдигна глава, демонстрирайки добре обиграното си изражение на озадаченост.

— Какво искате да кажете, колега? Отлично знаете, че тази линия на разпит е изключително актуална за делото!

— И какво общо биха могли да имат с делото някакви сметки за хотел от преди пет години?

— Първо, господин Барнълк, това не са сметки от хотел, а от мотел! Второ, точно вие сте човекът, който е включил в жалбата на госпожа Танъри и клауза за загуба на изискуеми средства. В резултат на тази клауза вие твърдите, че госпожа Танъри има право да получи обезщетение заради това, че е била лишена от нормалните си физически отношения с нейния съпруг. И с цел да дефинираме степента на това обезщетение, ние сме длъжни да извършим разследване на тези физически отношения!

Спокойният тон на добре обмислената реч на Фин бе в пълно противоречие с яростта на противниковия адвокат.

— Но това е скандално! — избухна Барнълк.

— Няма нищо, Фред — прекъсна го самата госпожа Танъри. — Нека да си зададе въпросите.

— Но ние не сме се подготвяли за...

— Аз не бях подготвена за абсолютно нищо от случилото се през последната година. В сравнение с онова, което ми се наложи да преживея, въпросите на господин Фин са само дребно неудобство. —

Погледна Фин в очите и допълни: — Хайде, водете ни по калната пътека, която сте избрали!

Фин бе повече от впечатлен от госпожа Танъри. Жената играеше ролята на жертва със завидно достойнство и сила на духа, но не чак толкова, че да прикрие напълно пред съдебния състав дълбочината на болката си и искреността на своята мъка. Беше красива, но не натрапчиво — никакъв грим по бледата ѝ кожа, грижливо сресана светлокестенява коса, но без специална прическа. Единствените бижута, които носеше, бяха малкият годежен пръстен и обикновената платинена брачна халка. От нея щеше да излезе великолепен свидетел.

Ако седнеше на свидетелската скамейка, щеше да произведе съкрушително впечатление на заседателите. Всичко това убеди Фин, че постигането на извънсъдебно споразумение е най-благоприятният изход за тях.

Разлисти купчинката с извлеченията от кредитните карти и попита:

— Виждали ли сте някога тези документи, госпожо Танъри?

— Не, не съм.

— Но сте сигурна, че това са извлечения от кредитната карта на съпруга ви, нали?

— Да.

— Значи спокойно можем да заключим, че през въпросните три седмици на 2001 година вашият съпруг е наемал мотелски стаи в различни часове от денонощието, при това относително често, така ли е? — продължи разпита той. Усещаше как отново нагазва в мръсотия, но като професионалист беше наясно, че е длъжен да провери докъде се простира издръжливостта на свидетелката. И без това тя вече бе съхранила предостатъчно своето спокойствие — в ситуации, когато повечето хора отдавна щяха да се пречупят.

— Ако приемем, че тези документи са автентични, да. Очевидно точно такъв е случаят — отговори тя, без да сваля очи от Фин.

— И имате ли представа защо се е случило това?

— Не, никаква.

Фин не бе в състояние да откъсне поглед от очите ѝ. Бяха огромни, кафяви и непоколебими. В тях не се откриваше нито грам от омразата и гнева, които той бе свикнал да вижда в хората, подложени на неговия стил на разпит.

— С вас ли се е срещал той в този мотел? — продължи да настъпва той.

— Не.

— С някой друг ли се е срещал?

— Както вече казах, не знам.

— Значи е възможно той да се е срещал с някой друг, така ли е?

— Фин представяше не въпрос, а твърдение, защото знаеше, че така прави невъзможно оборването му.

— Да, възможно е.

— Възможно ли е също така той да е имал извънбрачна връзка, госпожо Танъри?

Този въпрос като че ли я накара да примигне, макар и почти незабележимо. Но тя отказа да бяга от него.

— Предполагам, че в случая всичко е възможно, господин Фин. Цялата онази година ни предостави поредица от уроци за жестокостта, на която човешките същества са способни.

Отговорът беше перфектен — като по учебник. Този път бе ред на Фин да примигне. Но въпреки всичко продължи:

— Известно ли ви е той да е имал извънбрачна връзка?

Казваше си, че това е част от работата му. Той бе адвокат.

— Не, не ми е известно. Единственото, което ми е известно, е, че по онова време си имахме семейни проблеми — от онези, с които от време на време се сблъсква всяка семейна двойка. Но и двамата положихме съзнателни усилия да ги преодолеем и накрая успяхме. Така че, дори и в този период той да си е позволил известни недискретни действия, аз не бих могла да знам.

— Надявам се да ме извините, но не ми се струвате особено притеснена от вероятността съпругът ви да е имал извънбрачна връзка. Бихте ли ми обяснили защо?

— Аз не бих могла да ви извинявам за каквото и да било, господин Фин — не аз съм тази, която раздава прошките. Но все пак ще отговоря на вашия въпрос. Защото, пристигайки днес тук, аз дойдох с пълното съзнание, че ще сторите всичко възможно да опетните докрай паметта на съпруга ми. Но аз няма да позволя подобно нещо! Не мога да го позволя! Защото имам дъщеричка, която е само на една годинка и е моето единствено най-близко и скъпо същество на този свят, така че не мога да позволя подобни неща да ме

извадят от релси! Единственото, което тя ще има от баща си, са мояте спомени за него и точно затова не мога да ви позволя да ги разрушите! Да, знам, че съпругът ми не бе идеален, ала беше добър човек — много по-добър, отколкото ви се иска аз да вярвам! Наясно съм, че ако се поразровите повечко, ще откриете по нещо мръсно за всекиго на този свят. Ала независимо колко кал ще хвърлите по мен или съпруга ми, няма да успеете да ми отнемете любовта ми към него! Няма да ви го позволя!

Последното изречение прозвуча с такава непоколебима решителност, че разчуства дори Фин. През всичките тези години на газене из дребнавите емоции, ръководещи човешкия дух, които всеки граждански съдебен спор извикваше наяве, той никога не бе попадал на човек с такава душевна сила като тази, демонстрирана от вдовицата срещу него. И за първи път в успешната си адвокатска кариера той си даде сметка, че започва да се мрази.

— Защо не приехте предложението за федерална субсидия?

Този въпрос бе зададен чисто импултивно.

— Какво имате предвид?

— Имам предвид, че, както сочат нашите изчисления, федералното правителство щеше да ви отпусне повече от два и половина милиона долара. При това освободени от данъци. А сега, с всички такси по адвокати и съдебни инстанции, да не говорим пък за процентите от евентуално финансово обезщетение, ще се наложи да убедите съдебните заседатели да ви отсъдят най-малко пет милиона, ако държите да получите същите пари. Според мен поемате огромен риск. Защо не се съгласите на извънсъдебно споразумение?

Госпожа Танъри се отпусна на стола си и отбеляза:

— Господин Фин, знаете ли колко продължи федералното разследване миналата година? — Фин поклати глава. — Седемнадесет дена. Седемнадесет дена бяха всичко, което правителството благоволи да отдели от времето си за този случай. Като че ли хората предпочитаха да не знаят подробностите по случилото се. Да, обаче аз държа да знам!

— Но дори и в крайна сметка да спечелите това дело, няма никакви гаранции, че ще предизвикате подновяване на разследването! — изтъкна логичното Фин.

— Случвало ли ви се е някога да обичате някого истински, господин Фин? — погледна го с тъжна усмивка вдовицата. — Имали ли сте някога духовна половинка? Да, вероятно въпросът ми не е особено деликатен. Защото той предполага, че човек трябва да има душа. Но ако все пак някога сте имали духовна половинка и ако този човек ви е бил отнет от живота без никакво рационално обяснение, вероятно ще разбере защо го правя. Просто имам нужда да получа някои отговори. Затова не мога да се откажа!

След тези думи двамата се вторачиха един в друг. Погледите им останаха приковани необичайно продължително — и двамата като че ли зърнаха в другия разбиране, което излизаше извън пределите на ролите, отредени им в това съдебно гледане.

Фин най-сетне разбра основанията й да не се отказва от делото, а тя пък прочете в очите му, че е разбрана.

Почувства се още по-неловко заради необходимостта да продължи да я подлага на въпросите, изисквани от неговата работа. Запита се дали тя усеща, че той няма друг избор, но после си каза, че това всъщност няма значение.

— Свършихте ли? — обади се адвокат Барнълк, нарушавайки необичайното мълчание, което се бе възцарило в залата.

Скот Фин го изгледа надменно и отговори:

— Не. Трябват ми още час-два, докато приключка с въпросите си.

34

Рич Лоринг, главният щатски прокурор на Масачузетс, седеше на бюрото си, когато в офиса му се появи лейтенант Флеърти. Бюрото беше от чист махагон, с кожена тапицерия и внушаваше власт и влияние. Всъщност, подобно впечатление налагаше и цялото помещение, с тъмната си ламперия и тапети в масленозелено.

От прозорците се виждаше заливът на Бостън, а от другата му страна — сградата на федералния съд, издигаща се в близост до небостъргачите. Постройката беше завършена съвсем наскоро, през 1998 година — ярък символ на безграничния икономически прогрес на страната и на оптимизма на времето.

Четвъртъкът беше към своя край и доколкото се виждаше, прокурор Лоринг се подготвяше за дълъг уикенд. „Едно от предимствата да бъдеш шеф“ — помисли си Флеърти. В единия край на бюрото му се кипреше малък сак и ракета за тенис.

— Дълъг уикенд със семейството, а? — обади се Флеърти и очевидно го стресна. Когато вдигна глава, изражението му беше като на момченце, хванато в разгара на някаква пакост.

— Как влязохте тук? — извиси глас той.

— Извинявайте, но в стаята на секретарката нямаше никой, а вратата ви беше отворена, така че се осмелих да надникна.

— Алис! — извика прокурорът раздразнено.

— Не е там, повярвайте ми!

— Бих я уволнил на часа, но надали ще ми позволят! — изръмжа прокурорът. — Е, да ви видя вас дали ще успеете да уолните държавен служител с шестнадесет години стаж! По-лесно е да разделиш питбул от сочен кокал!

— Дааа! Цената да бъдеш политическа номинация в един бюрократичен свят!

— Самата истина! — почти се усмихна Рич Лоринг. Но после си спомни кой е и вече с по-сериозно изражение допълни: — Вижте какво, ако Алис беше тук, щях да я помоля да ви запише среща с мен

за следващата седмица. Тръгвам за една юридическа конференция. Бихте ли й се обадили, за да се уговорите?

— Надали ще ви отнема повече от една-две минути. А ако толкова бързате, можем да поговорим на излизане.

— Няма да стане — поклати глава прокурорът. — Но щом толкова настоявате, ви отпускам една минута. Но само една!

Отиде до вратата и я затвори, но преди това все пак надникна в другото помещение. После се върна при бюрото си и я загледа очаквателно.

— Напълно достатъчно — кимна Флеърти и приседна на единия от тапицираните столове срещу бюрото му.

— Като че ли се налага да ви поздравя — обяви неохотно Лоринг, като също се отпусна в своя луксозен въртящ се стол. — Залавянето на Малкия Джак е безспорен успех в кариерата ви!

— Да, но по-голямата част от заслугите се падат на инициативността на сержант Козловски и на интуицията на полицай Стоун. Иначе всички сме доволни от развоя на събитията.

— Странна работа. По медиите никъде не споменават Козловски и Стоун. Сигурно е някакво недоразумение — отбеляза с иронична усмивка Лоринг.

— Ако щете, вярвайте, но съм ги споменавала във всяко едно интервю — сряза го кисело Флеърти. — Наясно съм, че после орязват част от думите ми, но все още не съм се отказала да ги повтарям.

— Вероятно смятат, че сензацията им ще бъде много по-голяма, ако в центъра ѝ стои жена — рече прокурорът, като вече не правеше никакви усилия да прикрие сарказма си. — Както и да е. Аз също се радвам, че го хванахте. Особено заради Натали Колдуел. Надявам се, че най-сетне душата ѝ ще почива в мир.

— Точно затова съм тук. Колко добре познавахте Натали Колдуел?

— През двете години, докато тя беше в Министерството на правосъдието, а аз — във ФБР, работихме заедно по няколко случая. В професионално отношение се разбирахме добре, но не бих казал, че станахме особено близки.

— По кои случаи работихте заедно?

— Две-три разследвания за наркотици. Предимно онези с азиатските банди, които внасяха droга от Провидънс.

— А не сте ли работили заедно и по случая „Уайти Бългър“? — продължи да настъпва Флеърти. Постара се да звучи нехайно, обаче въпросът беше прекалено целенасочен, за да убегне от вниманието му.

— Да, сега, като го споменавате, бих казал, че наистина работихме заедно и по този случай, но не съм особено сигурен какво общо има с нейната смърт!

— Познавахте ли госпожица Колдуел и в социален план?

— Какво, за бога, би трябвало да означава това?

— Означава това, което чувате. Виждали ли сте се с нея извън работата?

— Лейтенант, изумявате ме! Въпросът ви е крайно необичаен! Дотолкова, че започвам да се питам дали да не се обидя! Да, виждал съм я понякога и извън работата, когато с колегите се отбивахме за по едно питие. Но нищо повече от това. Все пак съм женен човек!

— Да, известно ми е — кимна спокойно Флеърти. — Значи, с изключение на колегиалните почерпки, не сте се срещали с нея, така ли? Даже и след като е напуснала Министерството на правосъдието?

— Тонът ви никак не ми харесва, детектив! — изсъска прокурорът. — За какво е всичко това, ако смея да запитам?

— Просто в убийството на Колдуел има няколко несъответствия, които се опитваме да изчистим.

Рич Лоринг пое дълбоко дъх и като че ли потъна в размисъл. Накрая изрече:

— В такъв случай смяtam, че наистина трябва да се почувствам обиден! Не ми харесва, че пристигате тук, за да задавате неоснователните си въпроси за отношенията ми с убитата жена, особено като се има предвид, че очевидно търсите допълнителен материал за медийната машина, която от известно време храните така щедро!

— Уверявам ви, че изобщо не желая да си пъхам носа в личния живот на хората. Но все пак се налага да получим отговори на някои въпроси!

— Както вече изтъкнах, в случая няма нищо, в което да си пъхате носа. А що се отнася до вашите въпроси, разполагате с всичките възможни отговори! А сега можете да си тръгвате! — опита се да я отпрати той.

— Значи не сте се виждали с Натали Колдуел извън работата, дори и след като е напуснала Министерството на правосъдието? — не се предаваше тя.

Тук Лоринг вече се вбеси, обаче беше прекалено добър адвокат и политик, за да си позволи да избухне.

— Не, лейтенант, не съм се виждал с Натали Колдуел извън работата, дори и след като тя напусна Министерството на правосъдието. И отново ви напомням, че аз съм женен мъж и че държа да изразя крайното си неудоволствие от насоката на вашите въпроси! Днешната ми позиция е плод единствено на моя упорит труд, затова съм убеден, че заслужавам повече уважение от онова, което вие в момента ми засвидетелствате. И бъдете сигурна, че ще се оплача на началниците ви заради вашето поведение! Ясен ли съм?

— Ако държите да обявите публично, че името ви е излязло във връзка с разследване за убийство, ваша воля — оплачете се! Но аз съм сигурна, че с нищо не съм нарушила правилата, които разследването ми позволява.

В този момент вратата се отвори с тръсък и на прага се появи привлекателна млада жена.

— Ама че гадна седмица — извика тя. — Нямам търпение да се махна оттук и да си почина на...

Едва сега забеляза седналата пред бюрото Флеърти. Зоркият поглед на лейтенанта автоматично фиксира неудържимата руменина, избила по бузите на прокурора.

— Извинявай, Рич! — промърмори притеснено жената. — Нямах представа, че имаш посетител. Ще те изчакам навън.

— Не, няма проблеми — обади се Флеърти. — Тъкмо си тръгвах.

Стана и се обрна към застаналата на прага жена. Изглеждаше в края на двадесетте, висока, със зашеметяваща червена коса и красиво лице. През рамото ѝ висеше сак, а в ръката си държеше ракета за тенис.

Флеърти премести погледа си от сака на жената към сака върху бюрото на прокурора, а после и към самата жена.

— Извинете, но като че ли не се познаваме. — И протегна ръка за здрависване, което накара непознатата да се чуди къде да си сложи ракетата.

— Приятно ми е, аз съм Джанет Рийд — изрече тя, все още сконфузена от нахлуването си в кабинета.

— Госпожица Рийд е адвокат в нашия криминален отдел — обади се с притеснен глас Лоринг. — Поканена е на същата конференция, на която ще ходя и аз. Чисто делова среща.

Флеърти насочи целенасочено поглед към двете ракети за тенис и заяви:

— Както изглежда, вас двамата ви очакват няколко изключително напрегнати дни на професионална активност.

— После се обърна към прокурора и добави: — Благодаря ви за помощта, господин Лоринг! Извинявам се, ако въпросите ми са ви обидили с нещо. И ви уверявам, че в никакъв случай не желая да допринасям с каквото и да е за необоснованите слухове относно личния ви живот!

Седналият зад бюрото си Лоринг кипеше, но не смееше да стори нищо. Дори да се защити.

— Ще ви уведомя, ако пак се нуждаем от вас! — завърши усмихнато Флеърти, промуши се покрай Джанет Рийд и напусна офиса на щатския прокурор.

35

От офиса на губернатора се откриваше величествена гледка. Уилям Кларк стоеше пред импозантните прозорци и съзердаваше зеленината на обществения парк — зеленото сърце на бостънския урбанистичен дизайн. Беше притиснал телефонната слушалка до ухото си толкова силно, сякаш се опитваше да извие вратовете на думите, които излизаха оттам.

— Да, разбирам — тъкмо казваше той. — Крайно разочароващо.
— Пак пауза. — Ще уведомя нашите приятели.

Обърна се и постави слушалката върху един от четирите телефона, подредени върху бюрото му, без да отлепя поглед от ширната се пред погледа му панорама на града.

Зад него стоеше Уендил Шор. Даже перфектните ръбове на панталоните му и блъсъка на скъпите му обувки не бе в състояние да прикрие напрежението, което се изльзваше от него.

— Е? — осмели се да се обади той след няколко секунди.

— Изглежда Флеърти има някакви съмнения относно убийството на Колдуел. Не е особено сигурна, че е извършено от Таунсенд и продължава с разследването.

— Налага се да я спрем — изрече безизразно Уендил. Въобще не му се мислеше за онова, което разследването би могло да извади наяве. Беше дал прекалено много от себе си, за да спечели на губернатора пост, чиято давност като че ли изглеждаше безкрайна. А някои от старейшините на партията дори бяха започнали да си шушукат за президентска номинация на Кларк.

— Как? — попита губернаторът, но като че ли по-скоро себе си, отколкото своя събеседник. — Възможно ли е да съществува такъв прецедент, при който губернаторът се намесва, за да прекрати полицайско разследване, при това за убийство? Ще породи прекалено много въпроси, при това такива, на които със сигурност не бих могъл да отговоря. — Замълча, очевидно обмисляйки дали да сподели със своя началник на канцеларията и другите новини. След известно

време, очевидно решил, продължи: — За съжаление имаме и още един проблем.

— Какъв?

— Скот Фин, онзи способен адвокат от фирмата, като че ли е започнал свое собствено разследване.

— Какво по-точно? — настоя Уендил. Никак не му харесваше, че нещата излизат извън контрол.

— Относно убийството на Колдуел, разбира се — отговори губернаторът. — Очевидно той е човекът, който е предоставил на Флеърти информацията, че Колдуел е имала възрастен любовник. А вчера дори е посетил Таунсенд в затвора!

— И какво иска от Таунсенд?!

— Отговори. Господин Фин не е останал дълго, но източниците ни твърдят, че дискусията е била твърде оживена.

Между двамата се възари продължително мълчание. Навън слънцето вече бе преминало върховата си точка за деня и постепенно се плъзгаше на запад, обагряйки небето в бледооранжево, което щеше да се задържи поне още няколко часа.

„Да, есента наближава“ — помисли си Уилям Кларк. Винаги очакваше този сезон с нетърпение. За района на Нова Англия есента представляваше истински парадокс на прераждането. И точно затова може би жителите му се идентифицираха по-скоро с мрачните зимни месеци, отколкото с горещината на лятото. Всеки първи септември от годината бележеше началото на нов цикъл — децата се връщаха на училище, бизнесмените рестартираха часовниците си на нов фискален календар, а брилянтният есенен листопад измиваше всички грехове на лятото.

— И какво ще правим сега? — наруши мълчанието Уендил Шор. Кларк се замисли за момент, след което отговори бавно:

— Двамата с теб ще се заемем с Флеърти. Мисля, че сме в достатъчно добра позиция, за да се справим с нея. Що се отнася до господин Фин, той вече е проблем на други хора.

36

Питър Бостик стоеше на една безлюдна уличка в Южен Бостън, отвъд която се виждаше източната част на града и летище „Лоувън“. Ненавиждаше този вид работа.

След двадесетте години служба в полицията работата на частен детектив за адвокатска фирма му се виждаше болезнено скучна.

Случайте, които му предоставяха от „Хауъри, Блек и Лонгбодъм“, обикновено се ограничаваха в досадните рамки на приличието, така че задачите им към него бяха съвсем прости. В този конкретен случай Скот Фин го беше помолил да издири няколко от охранителите, работещи за „Хюрън Сикюрити“, които са били дежурни по време на терористичната атака във влака.

Издирването на свидетели бе едно от най-отегчителните неща за един бивш полицай. И все пак Фин беше свестен тип — не като повечето сноби, с които напоследък му се налагаше да се разправя. Бостик нямаше нищо против да му свърши работа, а освен това той винаги плащаше повече от щедро.

Прекара цялата сутрин в издирване на трите адреса, които му бе дал Фин, но без никакъв резултат. Сега вдигна очи към третия — разнебитената постройка на бившия склад, която като че ли всеки миг щеше да се срути във водата, за да се увери, че не е събъркал.

„Сигурно има грешка“ — помисли си частният детектив. Възможно е адресът да е бил въведен неправилно в архивите на компанията „Хюрън“. Не че подобно нещо бе необичайно. Сгрешеният адрес бе една от основните причини, поради които хората обикновено го наемаха. Знаеше, че Фин го помоли да не губи прекалено много време за тази задача, но Бостик харесваше младия адвокат. Той бе един от малцината, които му прехвърляха добри случаи — такива, каквито изискваха извънредни работни часове и минимум усилия. Затова прецени, че няма да му навреди да се свърже с някои от своите контакти, за да провери къде точно живеят въпросните лица — един вид бонус за Фин.

Питър Бостик влезе в колата, извади мобилния телефон и бележника си и започна да набира първия номер.

37

Тази вечер Фин реши да се прибере пеш, както правеше често през топлите летни вечери. А и се надяваше да подреди мислите си. Джон Таунсенд не бе убиецът на Натали.

Вече го знаеше с абсолютна сигурност. Полицията, тъй като не бе в състояние да припише на Таунсенд и убийството на Натали, очевидно ще продължи да търси и други заподозрени. А на този етап той изглеждаше най-вероятния кандидат за тази роля. В същото време задълженията му към делото „Танъри“ бяха нараснали неимоверно. Ако се заемеше с лично разследване по убийството на Натали, щеше да предаде не само Престън Холанд, но и всичко, за което бе работил до този момент във фирмата.

Не знаеше как да постъпи. Продължаваше да крачи бавно през Чарлстаун на път към къщи. Апартаментът му се намираще в модерния район Монюмънт Скуеър. Макар и само на няколко преки от бедните общински коптори, където бе преминала по-голямата част от младостта му, неговият двустаен апартамент се намираще на светлинни години далече от корените му. Чарлстаун беше квартал на крайностите — побираше в границите си и имащите, и нямащите. Мигът, в който Скот бе постъпил на работа в „Хауъри, Блек и Лонгбодъм“, бе озnamенувал пресичането на тази граница.

Намираще се само на няколко крачки от вратата си, когато зад гърба сиолови един непогрешим шум. Беше изминал цяла вечност, откакто бе вървял по улиците в постоянен страх, винаги нащрек, затова рефлексите му за самоотбрана бяха позакърнели, но все пак успя да парира първия удар.

Първият младеж сграбчи насочената му в отбрана ръка и я изви назад, а веднага след това Фин зърна пред лицето си юмрук, въоръжен с нещо тъмно и тежко. Лакътят му инстинктивно се насочи към гърдите на нападателя и фиксира слънчевия му сплит, ала когато се извърна, за да посрещне удара от втория младеж, върху врата му се

стовари тежестта на огромна бухалка. Фин се свлече на колене. Дясната му ръка увисна безпомощно.

През мъглата, настъпваща пред очите му, зърна краката на втория нападател и си даде сметка, че това е единственият му шанс да направи нещо, преди да получи втория и може би фатален удар. Протегна здравата си ръка, подхвани коленете на младежа и се опита да го събори на земята.

Нападателят се залюля и заразмахва бухалката си, опитвайки се да го уцели. Той обаче се заизвива наляво-надясно, мина в настъпление и най-сетне го събори на земята. Усети, че чувствителността на дясната му ръка се завръща, сви я в юмрук и го насочи към лицето му. Но преди да успее да изпълни намеренията си, дошлият на себе си след удара в слънчевия сплит първи нападател го хвана и го прикова къмprotoара.

И двамата мъже, вече седнали върху него, го налагаха безмилостно. Фин бе преживял достатъчно улични битки, за да е наясно, че без нечия помощ няма да си възвърне контрола над ситуацията. Единственото, което можеше да направи, бе да се свие в ембрионална поза, за да предотврати засягането на някои важни жизнени органи. Оставаше му само да се надява, че ще оцелее.

И точно тогава ударите спряха. Но нападателите му бяха все още тук, очевидно приведени над него, проверявайки го дали е още жив. Единият приклекна до главата му, но Фин не отвори очи. За свой огромен ужас чу изсвистяване от отварянето на автоматичен нож и само миг по-късно усети острието му върху гърлото си.

— Това беше само предупреждение! — просъска мъжът. Гласът му беше тих, със силен бостънски акцент — точно от вида, който Фин бе опознал толкова добре през детството си. Грубият, съкратен език на улиците, а не провлеченият и изискан говор на Бийкън Хил. — Не си прави труда да защитаваш онази отрепка Малкия Джак! Мръсникът ще си получи заслуженото! И остави мъртвото момиче на мира — иначе си мъртъв! Разбра ли?!

Веднага след това Фин усети как острието се плъзга по гърлото му, а веднага след това дойде и топлото, смъдящо усещане на рукаща кръв.

А после двамата младежи се стопиха в нощта — така неусетно, както бяха и дошли.

38

Флеърти седеше на бюрото си и разглеждаше папките с досиета. Първата купчина съдържаше данни за Скот Фин. Най-скорошните материали обхващаха признаниета му по повод случката в бара и няколко отзива за безупречната му работа като обществен защитник. Но по-старите криеха безброй доклади за арести и задържания, сред които имаше и два ареста за физическо насилие и нападение с телесна повреда. Досиетата сочеха, че и в двата случая той е постигнал споразумение с обвинението, а за второто провинение е прекарал няколко месеца в строго охраняван затвор за малолетни престъпници.

Втората купчина документи бе по-интересна. В нея фигурираха вестникарски статии за случая „Бългър“, както и доклади от съдебните дела срещу няколко агенти от ФБР заради двойната им игра с престъпника, функциониращ като информатор. Флеърти бе помолила една от секретарките да ги събере, за да прецени ролята на Лоринг в тази каша.

Случаят „Бългър“ беше най-големият позор в работата на бостънските сили на реда. В периода 1970–1990 година Уайти Бългър държал контрола над цялата организирана престъпност в Южен Бостън. Въпреки старанието на полицейските и федералните звена да съберат доказателства, за да го осъдят, той действал като ясновидец — измъквал се от всички капани и опити за арест. Полицията се видяла в чудо.

Накрая, в средата на 90-те, ситуацията се изяснила — Бългър се окказал информатор на ФБР, а неговите вербовчици от Бюрото го предупреждавали за всяко разследване срещу него. Така той съвсем безнаказано си вършел престъпление след престъпление, сред които убийство, физическа разправа и изнудване. „Ангелите“ на ФБР съумели да го опазят от срещата с правосъдието до самия край — предупредили го дори и за последната заповед за арест. Така Бългър успял да избяга, покрил се и впоследствие се наредил сред десетимата най-издирвани престъпници на ФБР.

През 2002 година бившият агент на ФБР Джон Конъли бил изправен пред съда за подпомагане бягството на Уайти Бългър. Година по-късно срещу един от отговорниците на бостънския офис на ФБР били повдигнати обвинения в заговор за убийство, макар че в крайна сметка не успял да си чуе присъдата, защото починал. Изобщо бостънският клон на Бюрото беше обявен за най-корумпирания офис на ФБР в целите Съединени щати.

Името на Рич Лоринг се споменаваше само мимоходом, и то не навсякъде, въпреки че по онова време именно той е бил главният отговорник за клона на ФБР в Бостън и е ръководел цялата операция. Почти всички препратки към него звучаха горе-долу така: „Шефът на клона на ФБР в Бостън няма никакъв коментар за момента“. По никакъв мистериозен начин Лоринг бе успял да излезе от цялата каша с репутацията на „реформатор“, претендиращ, че е спомогнал за изчистването на бостънския офис от корупцията. По-късно е назначен за главен щатски прокурор.

Да, Рич Лоринг сигурно имаше девет живота. Запита се на какво ли е способен човек като него, за да си спаси репутацията, и дали Натали Колдуел не е надушила нещо незаконно, което да е наложило убийството й.

В този миг телефонът й иззвъня.

— Детектив Флеърти, обажда се сержант Гормънд от участъка в Чарлстаун.

— Слушам ви, сержант!

— Тук имаме една ситуация, която може би ще ви заинтересува — обяви загадъчно той и Флеърти се ядоса — като че ли наличните мистерии не ѝ бяха предостатъчни.

— Нямам представа за какво ми говорите, сержант. Имам си достатъчно работа, за да ми губите времето.

— Ясно. Ами... става въпрос за адвокат на име Скот Фин. Тази вечер е бил нападнат и пребит. И сега пита за вас.

— Кажете ми къде точно се намирате. Тръгвам веднага.

* * *

Фин държеше торбичка с лед върху бузата си. Всяка дума му причиняваше болка. Всяко поемане на дъх — също. И все пак смяташе, че е извадил късмет. Защото, докато го удряха и ритаха, имаше чувството, че няма да оцелее.

Нападателите не възнамеряваха да го убият — и сами си го казаха. Раната от острието на ножа по гърлото му беше повърхностна, но пък професионално изпипана. Ясно бе, че е получил предупреждение, но от кого?

Сержант Гормънд и един от патрулиращите полицаи му предложиха да извикат линейка, но Фин отказа. Беше превързал раната на гърлото си с марля и бинт. Усещаше, че ребрата му са само натъртени, а не счупени, така че нямаше намерение да прекара дванадесет часа в спешното и да чака някакъв си двадесет и петгодишен стажант, който да му каже онова, което и самият той си знаеше — че ще се оправи.

— Нищо повече ли не можете да ни дадете като описание? — обади се Гормънд.

— Не, сержант. Както вече ви казах, нападнаха ме отзад.

— И не се сещате за никого, който да ви има зъб?

— Прекарах две години от живота си като обществен защитник. И повечето от хората, които представлявах по онова време — сигурно са повече от хиляда, бяха принудени да прекарат известно време в затвора, така че нищо чудно някой от тях да е решил да си го изкара на мен.

— Но не се сещате за конкретен човек, който точно сега да ви е достатъчно ядосан, за да прибегне до подобни мерки?

— Не, не се сещам.

Фин не разказа на сержанта за предупреждението. Пазеше тази информация за Флеърти.

— Е, в такъв случай като че ли не можем да направим нищо повече — отбеляза сержантът. — Свързах се с лейтенант Флеърти, както ме помолихте, и тя каза, че след десет минути ще бъде тук.

Точно в този момент през отворената врата влетя Флеърти.

— Какво е станало, за бога?! — извиси глас тя.

Сержантът вдигна отбранително ръце и отговори:

— Говорете с него! Аз се връщам в участъка.

С тези думи той се измъкна и остави Фин и Флеърти сами в апартамента.

— Е? — обърна се към него тя.

— Тази вечер, докато се прибирах от работа, бях нападнат отзад от двама мъже — започна Фин, после поклати възмутено глава и добави: — Очевидно вече не съм така бърз, както бях някога. В доброто старо време щях да смогна да се преборя с тях.

— В доброто старо време ти по-скоро си бил в ролята на онези, които са те нападнали отзад, права ли съм?

— Какво искаш да кажеш? — ядоса се той.

— Много добре знаеш, че досиетата ти са при нас и нищо не ми пречи да ги прегледам!

— Аха, значи продължавате да ме разследвате?

— Вече ти казах, че докато не разбера кой е убил Натали Колдуел, всички са заподозрени! Освен това — тук гласът ѝ поомекна, — като адвокат не може да не си се сетил, че в крайна сметка ще те проверим.

— Така си е — съгласи се той. — Някои грешки те преследват цял живот.

— Две нападения и една телесна повреда, три прониквания с взлом и грабеж, пиянско поведение? — вдигна вежди тя. — Всичко това ми изглежда по-скоро като начин на живот, отколкото като единична грешка!

— Така наречените нападения и телесната повреда бяха частни двубои, а не подли атаки отзад! А що се отнася до влизането с взлом и кражбата, наложи се просто да си взема нещо мое, което ми беше откраднато.

— И защо не потърси помощта на полицията, за да си го върнеш?

— В общинските коптори нещата не стават така. Ако искаш да оцелееш, принуден си сам да си търсиш правата!

— А пиянското поведение? Какво ти е извинението за него?

— Никакво — засмя се Фин. — То си беше заслужено. Нали знаеш, момчетата са си момчета.

— Да, знам. Знам също, че когато момчетата се правят на момчета, често някое от тях среща смъртта си!

— Няма такова нещо! — запротестира той. — Но защо ли се мъча да ти обяснявам?! И без това не би ме разбрала. Ти не си израснала там, където израснах аз!

— А тази вечер? Да не би пак да става въпрос за две момчета от твоя стар квартал, които са се правели на момчета?

— Не, тази вечер беше нещо друго — отговори тихо Фин. — Беше преднамерено нападение. Предупреждение за убийството на Натали! Едно от момчетата накрая ми прошепна да спра да задавам въпроси или скоро ще ме намерят мъртъв!

Флеърти се вторачи в него, питайки се дали да му вярва или не. Защото, ако говореше истината, случилото се спокойно можеше да го оневини като заподозрян — още една причина да се отнесе скептично към думите му. Но би могло да доведе и до усложнения, за които просто не ѝ се мислеше.

Пое си дълбоко дъх и изрече бавно:

— Започни от самото начало и ми разкажи абсолютно всичко!

39

Флеърти беше подраница с пет минути за срещата с губернатор Кларк. Поканиха я да изчака в малка стая, която приличаше на гостна от края на XIX век — ниска овална масичка за кафе, обградена от два огромни фотьойла във френски стил, жълта, старовремска тапицерия и изящно канапе. Дъсченият под беше покрит с дебел персийски килим, а високите прозорци бяха скрити от тежки завеси, едва пропускащи дневната светлина.

Само преди няколко часа секретарката на Кларк ѝ съобщи, че веднага трябва да се яви при него.

— И защо губернаторът иска да ме види? — полюбопитства тя.

— Попитайте самия него — гласеше хладният отговор на секретарката.

Да, наистина странно. Но поне ще си зададе въпросите за Натали Колдуел.

Изминаха петнадесет минути. Най-сетне в старовремската стаичка се появи младеж със син блейзър, очевидно натоварен със задачата да я отведе при губернатора.

— Госпожице Флеърти! — изрече той. — За мен е истинско удоволствие да ви посрещна в тази сграда! Губернаторът е изключително доволен от свършената от вас работа във връзка с разследването и залавянето на Малкия Джак!

— Благодаря ви! — кимна тя.

Той се вторачи в нея, безспорно очаквайки я да каже още нещо — като че ли едно обикновено „благодаря“ не беше достатъчно признание за комплиманта на губернатора. Но мълчаливият ѝ поглед бе единственото, което дочака.

— Моля, елате с мен! — изрече младежът след болезнено дълга пауза.

За да стигнат до светая светих — кабинета на самия Кларк, трябваше да преминат през катакомбите от офиси и чакални на цялата губернаторска администрация. Изпълнен с възмущение заради

тоталната липса на полагащо се раболепие от страна на детектив Флеърти, младежът само благоволи да я остави в огромния кабинет, информираяки я, че губернаторът ще се появи всеки момент.

Останала сама, Флеърти пристъпи към прозорците и пред очите ѝ се разкри великолепната панорама на бостънския парк, централните сгради и пристанището.

— Забележителна гледка, нали? — стресна я нечий глас.

— Да, така е — съгласи се тя и се обърна към губернатор Кларк. Изобщо не го беше чула да влиза.

— Всеки път, когато застана тук, си напомням каква огромна отговорност върви с този пост! Никога преди не ми беше хрумвало колко е трудно да се грижиш за добруването на толкова много хора. Губернаторският пост на щата Масачузетс в много отношения е уникален. Съдбините на Източното крайбрежие са неделими от съдбините на Бостън и когато застана пред тези прозорци, осъзнавам колко е труден балансът между щатската и градската политика.

— А какво мисли кметът Трибинио по този въпрос?

— Той има власт над различните отдели на самия Бостън и отговаря за ежедневните нужди на града. Може да се каже, че той управлява машината. Докато моят пост е някак си по-обширен. Аз символизирам онова, което хората желаят за своя град и своя щат — представлявам бъдещето, но някак си в по-големи мащаби. От мен се очаква да бъда водач с визия. Затова по-големите проекти, например летището, реконструкцията на пристанището, автоматично се превръщат в мой ресор.

— Звучи напълно логично.

— Така е. И именно затова поисках тази среща с вас!

— Поискахте ли? Останах с впечатлението, че ми беше заповядано да се явя тук!

— Съжалявам — изрече дипломатично той. — Понякога екипът ми има навика да обявява желанията ми като укази. Всъщност, исках лично да ви благодаря за работата, която свършихте по случая с Малкия Джак! Знам, че ви предизвиках, при това целенасочено, но вие приехте моето предизвикателство и излязохте с достойнство от битката! Би трябвало да се гордеете със себе си!

— Благодаря ви, сър! За мен тази похвала значи много, но все пак да не забравяме, че основната тежест бе изнесена от хората, с

които работят.

— Дори и така да е, операцията си беше ваша, следователно именно вие заслужавате най-големите похвали. Мислила ли сте какво ще правите с новооткритата си известност? — обръна се към нея Кларк и по изражението му тя разбра, че той вече има предвид нещо.

— Смятам, че първо трябва да приключка изцяло с разследването.

— Да приключите ли? — свъси вежди губернаторът. — Убеден съм, че можете да оставите дреболите и на някой друг, нали?

— Да не би да имате предвид нещо по-конкретно? — попита тя.

Губернатор Кларк я дари с широка усмивка:

— Е, като стана въпрос за това, отваря се един пост, който може би ще ви заинтересува. Предполагам сте запозната със спецификата на Министерството по вътрешна безопасност. Президентът всеки момент ще обяви създаването на паралелни агенции към този департамент, но на щатско ниво, за да подпомогне битката срещу тероризма. Новият департамент по вътрешна безопасност на Масачузетс ще започне с годишен бюджет от сто милиона долара и ще поддържа връзка със силите на закона на всички нива, а задачата му ще бъде да координира и ръководи разследванията, свързани с терористичната дейност вътре в страната. Ще разполага с персонал от петстотин полицейски служители.

— Звучи доста внушително!

— И си е точно така — усмихна се Кларк. — Та онзи, който ще оглави въпросния департамент, ще заеме изключително важен и отговорен пост. Всички ние в Масачузетс сме болезнено наясно колко голяма заплаха за нас е тероризъмът! Затова единственият въпрос, на който трябва сега да си отговорите, е: смятате ли, че можете да поемете отговорността по оглавяването на този нов департамент?

— Аз?! — изуми се не на шега Флеърти. Беше очаквала да ѝ предложи най-много поста на заместник, но чак пък на началник! — Никога не бих...

— Не бихте могла да го оглавите ли? — прекъсна я Кларк. — Глупости! Разбира се, че можете! Притежавате необходимия полицейски опит! Не пропуснах нито една ваша телевизионна изява около случая с Малкия Джак и установих, че притежавате политическите умения, необходими за справянето с неизбежните противоречия между отделните звена в силите на реда. Бях искрено

впечатлен от вас! Затова съм напълно убеден, че ще се справите отлично и с тази работа! Единственият въпрос е — дали сте достатъчно храбра, за да го поемете?

— Първо ще трябва да приключи настоящата си задача и това може би ще ми отнеме още месец-два — изрече колебливо тя.

— Опасявам се, че не разполагаме с толкова време. Този, който ще поеме новия пост, ще трябва да започне точно след две седмици! — обясни Кларк.

— Толкова скоро?! — възклика тя, без да скрива разочарованието си. — Просто останаха още няколко въпроса относно това дали Таунсенд е убил и Натали Колдуел! Все се канех да ви питам — познавахте ли госпожица Колдуел?

— За съжаление, не.

— Странно! Онзи ден разглеждах личните ѹ вещи и попаднах на една ваша снимка заедно с нея.

— Действително странно, но и не се изненадвам. Ходя на толкова места и на толкова много мероприятия, където хората се натискат да се снимат с мен, че е напълно възможно и тя да се е сдобила с подобна снимка с мен, без да сме били представени един на друг!

— Възможно е — кимна Флеърти, като се постара да съхрани безразличния си тон. — Макар че, доколкото си спомням, върху снимката май стоеше вашият подпис. — Усмивката на Кларк се изпари. — Да, точно така. Благодарите ѹ за работата ѹ в някакъв комитет, а отдолу завършващ с името „Бил“. Това говори ли ви нещо?

— Виж ти! — изрече тихо той. — Е, през моята администрация са минали стотици комитети, в които не вземам почти никакво участие, въпреки че сигурно съм се ръкувал с всички техни членове. Но истината е, че не помня почти никого от тях! Все пак ще помоля секретарката си да провери архивите и да види дали името на госпожица Колдуел фигурира някъде. Във всеки случай аз нямам спомен да съм се запознавал с нея.

Версията му беше крайно неубедителна и той го знаеше. Знаеше също така, че и тя го знае. Двамата се обърнаха към панорамата, откриваща се през прозорците на огромния офис, и потънаха в мълчание.

Първа се обади Флеърти:

— Е, ще ми помогнете много, ако наистина помолите секретарката си да направи тази справка!

— Разбира се — обади се Кларк. — Ще се разпоредя да ви изпратят справката до края на деня! — Протегна ръка към вратата, с което й подсказа, че срещата им е приключила, но внезапно промени решението си и я попита:

— Обичате ли да четете книги, детектив Флеърти?

— Понякога.

— Тогава прочетете „Владетелят“ на Макиавели! Това малко книжле все още се счита за един от най-ценните наръчници за политическо оцеляване, така че със сигурност ще ви бъде от полза, когато заемете новия пост!

— Непременно ще си я купя!

Той пак се усмихна, но този път в усмивката му нямаше нищо приятно.

— Сещам се за един съвет там, който въпреки петстотингодишната си давност и до ден-днешен не е загубил своята актуалност!

— И какво казва той?

— Макиавели ни съветва, че ако възнамеряваме да организираме заговор срещу някой владетел, трябва да сме абсолютно сигурни, че ще успеем!

Този път беше ред на Флеърти да се усмихне.

— Отличен съвет наистина!

— Именно — кимна губернаторът. — До една седмица държа да получа вашия отговор във връзка с новата работа. Съветвам ви да помислите добре по този въпрос!

40

В петък Фин се обади на секретарката си Нанси, за да я уведоми, че няма да идва на работа.

— Петъчен махмурлук, а? — попита с игрив тон тя.

— Нищо подобно. Снощи не съм близвал и капка алкохол, просто не мога да дойда. Ако ме търси Престън или възникне нещо друго важно, ме потърси тук.

— Няма проблеми — отговори Нанси. — И дано се оправиш!

След като затвори телефона, той се запъти към банята и за пореден път се вгледа в огледалото. Нещата не изглеждаха никак приятни. Дясното му око беше подпухнало, а синината бе придобила пурпурен цвят, разстилайки се по цялата му буза. Горната му устна беше цепната.

Отвори аптечката и извади оттам блистер с ибуuprofen. Гълтна наведнъж три таблетки, после затвори шкафчето и в огледалото забеляза, че зад него, в мрака на прага, стои още едно отражение.

— Тай! Какво правиш тук, за бога?! Да не би да се опитваш да ме убиеш?

— Надявам се, че едно обикновено стряскане не е достатъчно, за да те убие! Какво се е случило с теб?

— Недоволен клиент — сряза го Фин.

— Винаги съм казвал, че трябва да се захванеш с някаква почестна професия!

— Ще си помисля по въпроса. Ти как влезе тук, между другото?

— Вратата беше отворена — отговори Тай Макклуън с дяволит поглед.

— Беше заключена — поправи го Фин.

— Но само веднъж, Скоти! За мен еднократното заключване си е чиста покана за влизане! И за теб някога беше същото! — ухили се той и му намигна.

— Не можа ли да почукаш като нормалните хора?

— Виж, смятах да ти оставя една бележка и нямах никаква представа, че ще си тук. Нито пък че ще приличаш на агнешка кайма!

— Толкова зле ли изглеждам?

— И без това никога не си бил голям красавец! — засмя се старият му приятел.

— Май знаеш кой ме е подредил така, а?

— Не позна — поклати глава Тай. — Пък и да знаех, надали бих могъл да ти кажа.

— Аха! Каква беше онази мъдрост, за която ми спомена предишния път. „Не виждай онова, което виждаш! Не чувай онова, което чуваш! А ако те питат, казвай, че не знаеш!“

— Точно така, Скоти!

— Доста гадно житејско мото, не мислиш ли?

— И светът, в който живеем, е гаден — въздъхна Тай. — Поне моят е такъв.

— Е, щом тогава нямаш какво да ми кажеш, защо си тук? — попита той.

— За да те предупредя.

— Второ предупреждение само за няколко часа.

— Така изглежда — кимна Тай. — Не мога да ти кажа нито кой го е направил, нито кой го е заповядал, защото наистина нямам представа! Но мога да ти кажа със сигурност, че напоследък името ти се споменава доста често — при това в кръгове, в които не е особено здравословно да си известен! Не схванах какво точно си сторил, но очевидно си вбесил някои хора.

— Но аз не съм сторил нищо нередно! — изрева Фин. — Просто се опитвам да разбера кой е убил най-добрата ми приятелка!

— Може би трябва да оставиш тази работа на lastите, Скоти!

— Не мога. lastите смятат, че съм го извършил аз! И точно в това е проблемът! Ако не открия кой я е убил, нищо чудно да се озова в затвора!

— Има и по-лоши неща! — изтъкна назидателно приятелят му.

— Слушай! — изгледа го свирепо Фин. — Никога повече няма да се върна там! Никога!

— Добре де, просто се опитвам да ти помогна, това е! — вдигна ръце Тай. Погледаха се известно време, а после по лицето му се разля

тъжна усмивка и той добави: — Да имаш нещо за пущене, Скоти? Умирам за една цигара!

— В джоба ми са! — кимна Фин по посока на сакото, метнато на един от столовете в дневната. — Мисля, че и кибритът е там.

— Нямам нужда от кибрит — махна с ръка Тай, извади от джоба си малък сребрист предмет и го вдигна: — Това е втората причина да съм тук. — Щракна сребристия предмет и като по някаква магия от него изригна висок пламък. Запали цигарата си, тръсна китката си и пламъкът изчезна. — Онзи ден я открих в чекмеджето си и възнамерях да ти я оставя. — И хвърли топлата запалка „Зипо“ към другия край на стаята.

Фин я хвана във въздуха и я вдигна пред очите си. Беше очукана и изтъркана. Надписът върху предната част беше поизбелял, но все още се четеше.

— „Редниците от улица Челси“ — прочете на глас Фин, а после вдигна очи към Макклувън.

— Вече е истинска колекционерска рядкост — отбеляза Тай.

— Така е — кимна Фин. — Имаше само пет. Моята я изгубих преди доста години.

— Да, знам. Кой знае къде Джими и Джо са оставили техните. Труповете рядко отговарят на въпроси. Що се отнася до Уили... ами, ако прекараш зад решетките толкова време, колкото е прекарал той, и твоят мозък щеше да се превърне на пихтия и да изключи окончателно всички детски спомени!

— Дааа — засмя се с горчивина Фин. — Канехме се да превземем целия Чарлстаун.

— Както и да изтрием от лицето на земята цялата банда от Уинтър Хил и да спечелим слава и признание! — добави Тай. — После смятахме да видим сметката и на жабарите от Северния квартал! Спомняш ли си защо?

— Защото: Никой не се ебава с редниците от улица „Челси“! — изрецираха двамата в хор своя момчешки лозунг.

— Не мога да я задържа! — изрече Фин, след като спря да е смее. — Сигурно е последната.

— Напротив, точно ти ще я запазиш най-добре! Двамата с теб сме единствените, които останахме от нашата банда! Аз все още щъкам по земята, защото съм най-голямото и най-подло копеле в този

шибан град. А ти се разнасяш наоколо, защото си умникът в групата и успя да се измъкнеш от калта! Що се отнася до мен, аз не мога да престана да бъда подъл. А ти? Можеш ли да престанеш да бъдеш умен?

— Какво искаш да кажеш?

— Остави онзи проблем с момичето да отмре така, както е станало и с нея самата! Остави тази грижа на властите! Защото това е най-умното нещо, което може да се направи в дадения случай.

— Кой те изпраща, Тай?

— Никой не ме изпраща, Скоти! Дойдох, за да дам на свой стар приятел приятелски съвет. Надявам се, че си достатъчно умен, за да се вслушаш в него!

— Мамка му, Тай! Мамка ти и на теб! Двамата се познаваме прекалено отдавна, за да ми излизаш с подобни номера! Кой те изпраща?

— Говоря ти съвсем сериозно, Скоти! Никой не ме изпраща! Тук съм по своя воля!

— В какво си се превърнал, за бога?!

— В същото като теб, Скоти! В оцеляващ! А за да оцелееш, каквото и да работиш, пак се налагат известни компромиси. Схваща ли? — Фин не отговори и Тай продължи: — Хайде сега не ми се прави на много велик, става ли? Познаваме се от прекалено дълго време, за да се лъжем!

— Ами ако не съм в състояние да оставя проблема на властите?

41

— Какво мислиш? — обади се лейтенант Флеърти.

— Мисля, че играта загрубява — отговори сержант Козловски.

— Губернатор Кларк наистина ли те заплаши?

— Е, не направо, но няма никакво съмнение, че той държи да прекратим разследването. Ако продължим, за него това ще бъде знак, че излизаме в открит двубой.

Козловски и Флеърти се бяха настанили един срещу друг в едно от сепаратата на бар „О’Мали“, разположен в ничията земя между центъра, Бийкън Хил и Северния квартал. По принцип местенцето беше полицейско свърталище, с изключение на вечерите, когато играеха родните отбори „Бруинс“ и „Селтикс“. Тогава се превръщаше в развълнувано пиянско море, носталгично припяващо ирландски мотиви. В подобни вечери ченгетата предпочитаха да не се въясват насам — не им се занимаваше с мелето, което обикновено следваше. Но сега беше едва краят на август и в отсрецната зала „Флийт Сентър“ нищо особено не се случваше.

Том Козловски отпи от уискито си и прокара пръсти по грозния си белег, разсичащ цялата му буза.

— За какво мислиш? — наруши мълчанието Флеърти.

— Сетих се за Тони Гарибалди, първия ми партньор. С прякор „Легендата“. — Сержантът започна да върти чашата между дебелите си, къси пръсти. — Казвал ли съм ти как си получих белега?

— Не — отговори тихо Флеърти.

Никога не му беше задавала този въпрос, а и той никога не бе правил опит да й разкаже. В началото беше любопитна какво всъщност се е случило, но после постепенно проумя, че за партньора й това беше нещо повече от обикновен физически белег. Реши, че трябва да уважава желанието му да не говори, затова никога не повдигна темата. Иначе слухове колкото щеш — от тях схвана, че белегът има нещо общо с нощта, когато Гарибалди — истински герой за отдела — е бил убит.

— Стана в нощта, когато Тони Гарибалди ми спаси живота — започна Козловски. — Случи се преди повече от двадесет години. Тони беше с десетина години по-стар от мен, а аз бях новак, който го боготвореше. Именно от него научих повечето неща за нашата професия... На някакъв етап той се натъкна на нещо, което оценихме като огромен кръг за разпространение на кокаин. Знаехме, че ако успеем да заловим престъпниците, ще бъде голям пробив за нас — особено за мен, защото именно аз напипах първите улики. Единствената пречка бе, че бяха замесени и полицаи. Тони предложи да не пришпорваме нещата и първо да поговорим с някои от големите клечки в отдела — да постигнем споразумение и да изловим пласъорите тихо и кротко. Обаче тогава аз бях младок, така че го накарах да действаме. Мислех си, че ще си спечеля голямо име в отдела.

Накрая се размърдахме и хванахме четирима на местопрестъплението. Единият от тях обаче извади пистолет и го насочи право в гърдите ми. Тогава разбрах, че с мен е свършено. Но докато наблюдавах как онзи дърпа спусъка, Тони се спусна върху мен и ме бутна към прозореца. И там едно стъкло разряза лицето ми.

— А с Тони какво стана?

— Той пое куршумен право с главата си. Още преди да падне на пода, беше мъртъв.

— Но иначе сте заловили престъпниците, нали?

— Да бе, естествено. Трима от тях се оказаха ченгета. Много ме болеше, че изгубих Тони, но от друга страна бях доволен, че съм си свършил работата както трябва. Нали знаеш, че докато човек е млад, някак си се справя с идеята за смъртта, стига да намери някакъв смисъл в нея. Около година по-късно отидох в затвора, за да се срещна с едно от ченгетата, които тогава окошарихме. Познавах го, по едно време бяхме дори приятели. Просто исках да знам защо се стигна дотук. И знаеш ли какво ми каза той? Каза ми, че точно Тони е бил ръководителят на групата за търговия с наркотици! И че точно той е нагласил цялата операция. Нагласена е била и появата ни в нощта, в която беше убит. Плановете били да ме очистят, защото не исках да сложа точка на разследването.

— Но ако точно той е нагласил нещата така, че да бъдеш убит, тогава защо е спасил живота ти?

— Оттогава насам не спирам да си задавам този въпрос. Защото наистина не знам. Може би просто е променил решението си. Може би дълбоко в себе си е бил наясно, че няма да може да живее с мисълта, че ме е убил. Кой да ти каже?

— А ако онзи от затвора те е излъгал?

— Не е, защото после направих свое собствено разследване. Тихичко, без никой да разбере. Открих парите. Открих и списъците с контактите им. Тони е бил затънал до гуша в тези лайна. Но предпочетох да не казвам на никого. Той вече се бе превърнал в истински герой за нашия отдел. Беше станал „Легендата“! Нямаше никакъв смисъл да влача паметта му през калта и да подливам вода на отдела!

Между двамата детективи се възцари мълчание. Никой не се сещаше какво да каже. Първа се обади Флеърти:

— Е, как предлагаш да действаме?

— Предлагам да действаме внимателно и да не бързаме! — отбеляза сержантът, посочвайки многозначително към белега си. — Оставил си този белег нарочно. За да ми напомня, че нищо не е това, което изглежда на пръв поглед. Дори и аз не съм това, което изглеждам. Така че, продължаваме да дълбаем, обаче внимателно и много тихо! И което е най-важното, дълбаем докрай!

42

— Фин, обажда се Нанси! Преди малко се отби Ник Уилямс. Търсеше те. Каза, че било спешно!

— Ясно. Нещо друго?

— Другото обаждане е от Питър Бостик. Той обаче каза, че не било толкова спешно.

Фин благодари на секретарката си и набра номера на Ник Уилямс.

— Къде се губиш, бе, човек?! Откога те търся?!

— Реших да работя у дома — отговори Фин, леко смутен. В мъжкарския свят на големите юридически фирми адвокатите се гордееха с умението си да не позволяват на такива дребни пречки като заболяване, раждане на дете или семейни празници да спъват колелата на работния процес.

— Ясно. Е, имам страховти новини! Готов ли си да ги чуеш?
Отиват на споразумение!

— Кой отива на споразумение?

— Вдовицата Танъри, разбира се! Тази сутрин ми се обади Фред Барнълк. Готови са на сделка!

— Какво говориш, за бога?! — изуми се Фин. — Изрично подчертаха, че не възнамеряват да постигат споразумение с когото и да било!

— Да, знам. Наистина беше така. Не е ли страховто?! Господи, като си спомня разговора с Барнълк! Той почти ме умоляваше! Направо нямаше търпение да се измъкне от делото!

— И колко поискаха? — полюбопитства Фин. Спомни си, че за да получи накрая толкова, колкото щеше да вземе от федералното обезщетение, Ейми Танъри би трябвало да поиска най-малко пет милиона долара.

— Барнълк започна преговорите от десет милиона, при което аз, естествено, се разсмях. Дори не спрях, докато не свали на седем и половина милиона. На този етап вече прецених, че предложението му

за споразумение е напълно сериозно. Оставил го да се поизпоти още мъничко, преди да заявя, че два и половина miliona може би ще свършат работа. И още не бях свършил изречението си, когато той падна на пет miliona! Сега ми остава само да го потвърдя с клиента ни, но както изглежда, ще се измъкнем от тази каша само за три miliona седемстотин и петдесет хиляди долара!

— Да го вземат мътните! — извика Фин. — Та след данъците и дела на Барнълк, тя ще остане с много по-малко, отколкото щеше да получи от правителството!

— Именно! — обади се Уилямс. — И което е още по-важно, това е много по-малко от застрахователната граница на „Хюрън“! Те ще се измъкнат от всичко това, без да платят нито цент!

— Ако не броим нашите такси — уточни Фин.

— Е, така си е. Правосъдието си има цена. Но смяtam, че това е най-добрият начин, по който те някога са харчели парите си. Защото не само че застраховката ще покрие всичко, но и „Хюрън“ ще се измъкне без никакви подозрения за небрежност и машинации!

— Толкова ли е важно за тях?

— Ти шегуваш ли се?! Та това е най-важното! В момента „Хюрън“ се съревновава за няколко нови правителствени поръчки, при това не само в Масачузетс! И дори и най-малкото съмнение за небрежност ще ги принуди да пуснат кепенците! Никой никога няма да ги наеме!

— Следователно клиентът ни трябва да е много щастлив.

— Ти имаш истинска дарба да се изразяваш меко, Фин! — засмя се Уилямс. — Клиентът е направо на седмото небе!

Фин замълча и накрая изрече колебливо:

— Все пак е малко странно, не мислиш ли?

— Какво имаш предвид?

— Някак си не се връзва със стила на Барнълк. Така де, той обожава публичността, а това дело щеше да превърне лицето му в постоянна новина месеци наред! Освен това госпожа Танъри изглеждаше категорично против идеята за споразумение — държеше се така, сякаш жалбата ѝ няма нищо общо с парите.

Този път мълчанието бе от другата страна на линията.

— Да, наистина изглежда странно. От друга страна, прочетох внимателно показанията, които си снел от Ейми Танъри, и мога да

кажа, че направо си я разкъсал! Вероятно веднага след това те са си дали сметка, че не разполагат с никакви доводи срещу нас и че ако отнесат жалбата си за съдебно разглеждане, репутацията на съпруга ѝ ще бъде тотално срината.

Фин обмисли тази вероятност, но веднага я отхвърли.

— Не мисля — отвърна той. — Стори ми се абсолютно отدادена на каузата си. Смяtam, че проблемът е някъде другаде.

— Къде например?

— Колко добре познаваш Тони Макгуайър?

— Имаш предвид президента на „Хюрън“ ли? — попита Ник Уилямс, замисли се и отвърна: — Не чак толкова добре. Знам, че е един от най-важните клиенти на Престън и плаща сметките си навреме. Като изключим това, срещал съм го само два-три пъти и ми се стори свестен тип. Вярно е, че е прекалено взискателен, но кой ли наш клиент не е такъв?! — Отново пауза. — Фин, какви мисли ти се въртят в главата?

— Нямам представа, Ник. Просто нещо около „Хюрън“ не ми изглежда наред.

— Кое например?

Нямаше смисъл да въвлича и Ник в параноичните си заблуди, а и не разполагаше с нищо съществено, което да потвърди подозренията му.

— Нищо конкретно — отговори накрая. — Не си го слагай на сърце!

— Хей, Фин, по-ведро, бе, момче! Победата не е само на клиенти ни, победата е преди всичко твоя! Дори не си и помисляй, че това дело няма да те изстреля право сред съдружниците! Престън и без друго има високо мнение за теб, а сега работата ти по случая само ще го потвърди! Бих казал, че оттук нататък бъдещето ти при нас е гарантирано!

Преди не повече от месец подобни новини биха зарадвали Скот Фин. От шест години насам мечтаеше да чуе тези думи. Но сега всичко му се струваше маловажно. Имаше чувството, че в сенките се таят някакви сили, които го манипулират. Имаше чувството, че е пропилял голяма част от живота си, за да изпълнява прищевките на разни хора и да им върши мръсната работа. Чувстваше се изтощен и обезверен.

— Благодаря ти — изрече тихо.

Дори и да забеляза липсата на ентузиазъм в гласа му, Ник Уилямс предпочете да я подмине.

— Няма проблеми, Фин! Заслужаваш го! Само да те предупредя, че сигурно на теб ще възложат съставянето на документите по споразумението, така че не си въобразявай, че всеки ден ще можеш да си висиш въкъщи!

— Разбира се, Ник. Още веднъж ти благодаря!

— Доскоро, Фин!

Той затвори телефона, все така крайно озадачен от развоя на събитията. Отново си спомни за показанията на Ейми Танъри. Да не би да не я бе разбрал? Тази жалба действително ли е била за пари? В никакъв случай! Не, тук се мътеше нещо друго. Спомените го върнаха назад към размяната на реплики между Макгуайър и Барнълк след снемането на показанията на техния клиент. И пак се запита какво ли бе казал Макгуайър, че да разстрои адвокат Барнълк до такава степен, и дали то няма връзка с внезапно зародилото се желание на Ейми Танъри да постигнат споразумение.

Все още не бе излязъл от шока от разговора си, когато телефонът иззвъня.

— Фин — изрече в слушалката той.

— Здрави, Фин! Обажда се Бостик! Можеш ли да излезеш и да се видим?

Фин си погледна часовника — наближаваше обяд. И без това трябва да хапне нещо навън.

— Къде искаш да се срещнем?

— Какво ще кажеш за адреса на Картър, който ми даде? Спомняш ли си го? В Южен Бостън.

— Разбира се. Хей, наред ли е всичко? — запита той.

— Да бе. Просто трябва да поговорим на четири очи.

* * *

Половин час по-късно Фин взе левия завой и подкара по крайбрежния булевард „Уилям Дей“. Веднага забеляза очукания син форд на Бостик. Частният детектив го чакаше, облегнат на капака.

— Какво се е случило с теб? — ококори се от изненада Бостик.

Фин потри притеснено брадичка. Отлична възможност да провери дали версията му ще мине.

— Снощи, докато играх баскетбол, се спънах и претърпях крайно неприятна среща с пода.

— Като те гледам, по-скоро подът се е срецнал с теб, при това няколко пъти — че и от двете страни на лицето ти!

— Е, какво толкова важно има, което не е за телефон? — побърза да смени темата Фин.

Бостик кимна към рушащата се къща срещу тях. Щорите бяха изпокъсани, стъклата на прозорците — изпочупени. Единствената част, която изглеждаше поддържана, бе проблясващата под слънчевите лъчи пощенска кутия.

Бостик подаде едно листче на Фин и отбеляза:

— Това е единият.

Фин сведе поглед към листчето. Съдържаше трите адреса, които бе дал на Бостик за проверка. Вдигна поглед, за да види номера. Да, точно така. Рушащата се постройка действително беше в списъка.

— И кое от момчетата живее тук? — попита той.

— Никое — отговори Бостик.

— Какво искаш да кажеш?

— Точно това, което казах. Никой от тях не живее тук. И доколкото мога да преценя, постройката си стои необитаема години наред. Иначе тук би трябвало да живее Картьр със съпругата си и двете им деца. И би трябвало да живеят тук най-малко от две години, което ще рече, откакто е станал охранител в Отряда към агенцията за транспортна безопасност на Масачузетс.

— Възможно ли е адресът да е сгрешен?

— И да, и не — отговори частният детектив. — За Картьр това е правилният адрес — точно тук получава всяка седмица чековете си с надниците. Грешна е по-скоро самоличността на человека!

— Нищо не схващам — поклати глава Фин.

— Опитвам се да ти кажа, че точно това е информацията, предоставена от „Хюрън Сикюрити“. Пуснах обаче името на този тип през всякакви бази данни и не открих нищичко. Прегледах файловете на банките и номерата на кредитните карти, прегледах социалните осигуровки, прегледах и полицейския архив, даже помолих един

приятел от ФБР да го пусне през тяхната система — нищо. От никъде нищичко! Този човек изобщо не съществува. Сякаш е фантом.

Фин сведе поглед към списъка в ръката си, а после вдигна глава към изоставената и порутена сграда отсреща, за да свери отново адреса. Да, съвпада. Но все още не можеше да разбере какво му казва Бостик.

— А другите имена от списъка?

— Същата работа. Номерата на социалните осигуровки са до един фалшифицирани, адресите са измислени, а освен в Охранителния отряд никой друг не е чувал за тях.

— И какво означава всичко това?

— Виждам, че наистина не разбиращ. Обходих всички възможни места, които знам, и честно да ти кажа, не съм особено убеден, че имам желание да продължавам по-нататък. Имаш ли изобщо представа колко е трудно да измислиш нова самоличност и да ти се размине? Реших да не включвам това разследване в счетоводните си книги, така че няма да ти взема и цент, но държа да подчертая, че си измивам ръцете от всичко. Стига да ти е все едно, разбира се.

— Но защо?!

Бостик се втренчи във Фин, давайки си сметка, че младият адвокат все още не може да подреди парченцата. После обясни:

— Компанията „Хюрън Сикюрити“, която вие представлявате и която е наела тези тук момчета, е една от най-големите в Масачузетс. Тя е и една от най-трудно предоставящите достъп до своята информация. Собствеността е частна и никой не разкрива нищо пред никого, с изключение на официалните данни, които са длъжни да предоставят на държавата. Но аз все пак проверих някои неща с помощта на едни хора, които познавам. И от проверката стана ясно, че „Хюрън“ има връзки със сенчестия бизнес. Честно да ти кажа, въобще не ми се ще шефовете ѝ да разбират, че съм душил около тях.

— Кое те притеснява?

— Хей! — извика Бостик, вече започнал да губи търпение. — Аз не знам абсолютно нищо, разбра ли?! Знам само, че тази компания наема хора, използвайки фалшиви самоличности, които след Взрива на годишнината най-неочеквано се изпаряват! Тези момчета са имали достъп до железопътното депо, където предишната нощ са били поставени експлозивите за терористичния акт. Та кой знае? Може пък

да са имали основателни причини да изчезнат! Но пък не съм особено сигурен, че държа да разбера причината. Между другото, какво те накара да се фокусираш върху тях?

Фин се поколеба. Не беше очаквал подобно усложнение, а и не му се щеше да въвежда външни лица в делото „Танъри“. Накрая отговори:

— Нищо особено. Просто няколко потенциални свидетели, които не успяхме да открием.

— Е, може пък да има съвсем основателна причина да не ги откриете! Може би са имали нещо общо с терористичния акт!

— Не ми звучи логично — поклати глава адвокатът. — От къде на къде „Хюрън“ ще защитават подобни хора, ако наистина са имали нещо общо с взрива?! Какъв би бил мотивът им?

— Кой да ти каже?! Може пък някои заможни араби да са подкупили „Хюрън“. Или пък да са си дали сметка, че при една нова атака охранителният бизнес ще хвръкне във въздуха! Или пък са разбрали за измамата едва след това и толкова са се ядосали, че са помогнали на нашите момчета да изчезнат завинаги! — При тези думи Бостик прокара многозначително пръст през гърлото си. — Виж какво, Фин, причината няма никакво значение! Единственото, което има значение, е, че ситуацията е твърде опасна за мен! Отказвам се!

— Но аз продължавам да не те разбирам! — възклика Фин. — Все трябва да има нещо, което пропускаме! Единственото, което искам от теб, е да пуснеш още няколко от имената на охранителите от списъците на „Хюрън“ в онези твои бази данни, за да провериш дали няма и други подобни фантоми!

— И защо?

— Наистина не знам, но нещо ми подсказва, че тук има нещо гнило! Просто ми се ще да разбера дали тези тримата тук са единични случаи или съществува някакъв постоянен модел. Едновременно с това подобна проверка би могла да ни помогне да разберем дали „Хюрън“ има нещо общо с взрива или не. Ако не друго, поне ще спиш поспокойно!

— Окей — съгласи се Бостик. — Но как ще се докопаме до тези списъци?

— Отиваме в офиса ми. Веднага! Ще използваме данните от компютрите ни.

— Ще отидеш на работа в подобен вид?! Честно да ти кажа, онази история с баскетбола изобщо не минава!

Наистина не му се искаше колегите му да го видят в подобен вид, но се нуждаеше от някои отговори, при това бързо, а единственият начин да ги получи бе като прегледа материалите, намиращи се там.

— Прав си, пред едно бивше ченге може и да не минава, но на колегите си ще успея да я пробутам — отбеляза Фин.

— Добре, но да знаеш, че след това се оттеглям от случая!

* * *

Фин бе застанал зад Питър Бостик, който седеше пред компютърния терминал в оперативната зала на „Хауъри, Блек и Лонгбодъм“. Бяха изминали пет часа, откакто започнаха, и сега и двамата бяха изтощени и със зачервени очи. Бяха влезли тихо и незабележимо, а Фин бе преминал по коридорите със сведена глава, за да не забележат раните му. Извадиха късмет и успяха да влязат в залата, без никой да разбере за присъствието им тук.

От този дълъг престой пред компютърния монитор нервите и на двамата бяха опънати до краен предел. Но важното бе, че изпълниха задачата, за която бяха дошли — пуснаха имената на охранителите, работещи в „Хюрън“, през всички възможни бази данни на страната. Общийят брой на служителите надвишаваше хиляда и проверката им се оказа бавна и досадна, но все пак я направиха — един по един, прецизно разследвайки миналото на всеки. И сега бе настъпил моментът да обобщят колко от имената са фиктивни.

— Сто и седем! — обяви Бостик след кратко изчисление.

Фин подсвирна.

— Поне така сочат нашите проучвания — изтъкна Бостик. — Търсачките, които използвахме, не са перфектни, макар че базата данни от социалното осигуряване е доста добра. Бих казал, че взети заедно, тези инструменти ни дават минимум деветдесет и девет процента успех в намирането на конкретни лица.

— Следователно, както и да го погледнем, пак остават най-малко сто охранители, които не съществуват. Служители, на които „Хюрън“ плаща заплати и различни бонуси.

— Смятам, че си напълно прав — кимна частният детектив.

— Хиляди дяволи! — подсвирна отново Фин. — Информацията е доста опасна, не мислиш ли?

— Меко казано — кимна бавно Бостик. — Но от друга страна нещо не ми се връзва. Надали са им необходими сто фалшиви самоличности, за да улеснят провеждането на терористичен акт!

— Напълно си прав. И точно затова не смяtam, че става въпрос за тероризъм. Става въпрос за пари! Тези самоличност не са просто фалшиви — според мен въпросните хора изобщо не съществуват!

— Но защо?! — изуми се Бостик.

— Началната заплата за охранител от Агенцията за транспорта безопасност на Масачузетс е петдесет хиляди долара. Умножи го по сто и ще получиш пет милиона долара! Смятам, че тук става въпрос за измама с правителствени субсидии! Очевидно е, че някой прибира тези пари в собствения си джоб. Нали самият ти спомена, че „Хюрън“ има връзки със сенчестия бизнес?

— Ако бъдем по-точни — с мафията!

— Връзва се! Подобна измама с правителствени субсидии е точно в ресора на мафията и нейните съюзници!

— Как е възможно да си въобразят, че ще им се размине, а? Не са ли били наясно, че някой ще ги надуши?

— Очевидно през последните две години никой не го е направил изтъкна Фин. — И ако не беше Взривът на годишнината, надали някой щеше да им обърне внимание! Мафията упражнява достатъчно силен контрол над профсъюзите, за да им запуши устата, а ако разполагат и със свой човек в управлението, кой ще им се опре?!

— Наистина ли вярваш, че са успели да вербуват някой от висшите политически кръгове?

Фин се сети, че Антонио Макгуайър и губернатор Уилям Кларк са близки приятели, което само по себе си беше твърде странно. Може би точно това тук го обясняваше. Но засега все още не беше готов да сподели заключението си с Бостик. Затова единственото, което каза, бе:

— Мисля, че е напълно възможно.

— Просто не мога да повярвам, че ние сме първите, които са надушили тази грандиозна измама!

„Не сме!“ — помисли си с тъга Фин. Сигурно Натали веднага е надушила какво става. И вероятно се е изправила срещу Макгуайър или Кларк, за да ги обвини, в резултат на което си е изпросила смъртта. Сега, когато и той знаеше истината, и неговият живот вече бе в опасност.

Сигурно и Бостик си мислеше същото, защото се извърна към Фин и отсече:

— Вече със сигурност не ме брой!

— Разбирам те! — кимна адвокатът. — Ако нещата тръгнат към някаква развръзка, изобщо няма да намесвам името ти! Много ти благодаря за всичко!

— Няма проблеми! — тупна го приятелски по гърба Бостик. — А ако все пак решиш да тръгнеш по тази следа, ти също внимавай! Докато бях в полицията, прекарах доста време на улицата, така че отлично знам как действат тези хора. Но не съм особено убеден, че изтънчен адвокат като теб знае как да се справи.

— Хей, не си ме виждал преди двадесет години! Повярвай ми, отлично знам срещу какви хора се изправям!

43

Внимателно и много тихо. Така я бе посъветвал Козловски. Да де, но е по-лесно да се каже, отколкото да се изпълни. Двамата със сержанта стигнаха до извода, че Кларк и Лоринг се очертават като най-вероятните заподозрени. И тъй като Козловски имаше връзки в бостънския офис на ФБР и в Министерството на правосъдието, решиха, че той ще проучва прокурор Лоринг. Флеърти се зае с губернатор Кларк.

Започна от интернет — оттам, откъдето тръгваха повечето съвременни детективи. Не можеше да се оплаче от недостиг на информация за деветдесет и петия губернатор на Масачузетс — проблемът по-скоро бе как да отсее най-главното.

Уилям Холоран Кларк се оказа потомък на полковник Натаниъл Дж. Кларк, воювал под знамената на Джордж Уошингтън. Родословното им дърво беше истински образец за привилегирован живот и саможертви — в него влизаха няколко сенатора от ранните години на държавата, именит радетел на каузата за отмяна на робството, както и един генерал от Гражданската война. През втората половина на XIX век фамилията е сполетяна от финансови трудности, причинени от рисковани спекулации в Дивия запад. Но след това се появява бащата на днешния губернатор, който възстановява благосъстоянието на семейството и далновидно инвестира в недвижими имоти в Бостън и околностите му.

Възвръщането на семейното благосъстояние позволява на младия Уилям Кларк да се възползва от всички налични възможности на своето време — и той не закъснява да го направи. Учи в академията „Филип Андувър“, където е именит атлет и президент на своя клас. Оттам се насочва към Харвард, разположен от другата страна на реката, точно срещу имението на своя баща на Бийкън Хил.

В началото на 80-те умира баща му, завещавайки на своя син цяла империя, която Уилям Кларк ръководи изключително ефективно. И макар никога да не пропуска да натрупа завидни печалби от всяко

свое начинание, той се превръща и в един от водещите филантропи на града: създава приюти за бездомни, строи училища, организира различни програми за младежта. На фона на цялата тази активност никой не се изненадва, когато той решава да се кандидатира за губернатор.

Флеърти вдигна очи от вестникарските извадки, които четеше, и забеляза на прага на кабинета си Козловски. Стресна се не на шега.

— Да те вземат мътните! — извика тя. — Престани да се промъкваш така безшумно и да плашиш хората!

— Извинявай! — засмя се той, макар да стана ясно, че изобщо не съжалява. — Какво успя да откриеш там?

— Нищо особено. Тъкмо проверявах миналото на нашия губернатор, опитвайки се да открия какви скелети крие в гардероба си.

— И какви са?

— Засега само невидими.

— Наистина ли не откри нищо?

— Нищо. Дори и неплатена глоба за паркиране. Ако този човек върши нещо незаконно, очевидно го прави изключително дискретно.

— А отношенията му с жените? Има ли вероятност двамата с Натали Колдуел да са били нещо повече от обикновени членове на общ комитет?

— На този свят всичко е възможно, но засега не откривам нищо, което да подсказва подобна връзка. А при теб какво стана?

— Аз извадих по-голям късмет! — ухили се сержант Козловски.

— Оказва се, че нашият приятел Лоринг е имал няколко нещица за криене! Например случаят „Бългър“ — замесен е много повече, отколкото медиите се опитаха да ни заблудят. Дори се е срещал със самия Бългър, при това няколко пъти — през годините, когато онзи все още се е намирал под федерална защита. Но това не е всичко! Очевидно е, че Лоринг е поработил и по създаването на свои собствени информатори — високопоставени информатори от разнообразните банди на организираната престъпност в Бостън. Някои от тях е държал в тайна от Министерството на правосъдието. В резултат никой от приятелите ни там няма и най-дребна представа доколко е затънал в делата на въпросните банди!

— Ако Натали Колдуел е разполагала с доказателства в подкрепа на подобни обвинения, то това е повече от стабилен мотив за

убийството ѝ.

— Абсолютно — съгласи се сержантът. — Освен това трябва да знаеш, че той се изживява като Казанова. Предпочита млади жени и както става ясно, две вече са успели да отвърнат на чувствата му!

— О, видях го в действие! — смръщи се Флеърти. — Грозна картичка!

— Значи при Лоринг също имаме вероятна любовна връзка, нали така?

— Лоринг ми се струва по-интересен от Кларк. Мамка му, май няма да е зле да помисля върху предложението на губернатора!

— Виж какво, предложението си го бива! За по-добър шанс не можеш и да си мечтаеш! Колко време за размисъл ти даде?

— Вероятно бих могла да отложа отговора си с ден-два, но не повече.

Точно тогава иззвъня телефонът.

— Линда, обажда се Фин! — достигна до нея познат глас. — Трябва да говоря с теб! Мисля, че се досещам кой е убил Натали!

— Можеш ли да ми подскажеш?

— Не и по телефона! — отговори Фин. — Виж какво, в момента съм на работа. Съгласна ли си да се срещнем в мята апартамент? Трябва да ти обясня ситуацията лично!

— Кога?

— Веднага!

Флеърти погледна ръчния си часовник. Беше шест и половина вечерта.

— Окей. Ще се постараю да свърша скоро.

— Благодаря ти! А аз ще гледам да се измъкна оттук колкото е възможно по-бързо!

След кратко колебание Флеърти отбеляза:

— Виж какво, Фин, изобщо не възнамерявам да вися пред къщата ти и да те чакам!

— Моля те, на всяка цена трябва да разговарям с теб! Ако не съм се прибрали, влез и ме изчакай вътре! В една дупка под пощенската кутия имам скрит резервен ключ!

— Добре тогава, доскоро! — Затвори телефона и погледна партньора си: — Твърди, че е разрешил убийството!

— Звучи интригувашо! — засмя се сержантът. — Искаш ли да дойда с теб?

— Няма смисъл. Вие двамата не ми се струвате особено близки.

— Аха! — засмя се Козловски. — Значи още не сме се простили с надеждата за романтична връзка, така ли е, лейтенант?!

— Той не е чак толкова лош човек! И ако излезе чист, гарантирам ти, че и ти ще го харесаш!

— Дано! Само не забравяй, че засега все още е заподозрян! И внимавай! Нали видя досието му?

— Харесва ми, когато се притесняваш за мен, татенце!

— Ако искаш да знаеш, въобще не ми пука за теб! Уийдъл само си търси извинение да ни изрита оттук. Но ако те убият, той ще стовари всичко върху мен и ще се опита да ми вземе пенсийката!

— Загрижеността ти е наистина сърцераздирателна!

— Такъв съм си аз!

Фин и Бостик напуснаха конферентната зала и се насочиха по коридора към асансьора. Бяха на средата на пътя, когато Фин чу зад гърба си, че някой го вика.

Обърна се и видя, че към него върви Престън Холанд. За негов огромен ужас обаче зад гърба на шефа си зърна не кого да е, а самият Тони Макгуайър!

— Фин, радвам се, че успях да те хвана! — извика Престън, когато ги приближи. Но веднага след това зърна синините по лицето му и се закова на място. — Господи! Какво се е случило с теб?

Фин почти бе забравил как изглежда.

— Снощи играх баскетбол и един ме бълсна с лакът, така че се приземих право на пода — отговори той. Престън бе дотолкова потънал в мислите си, че само кимна съчувствено.

— Господин Макгуайър, позволете ми да ви представя Питър Бостик, един от нашите частни детективи — продължи Холанд. — Пийт, господин Макгуайър е президентът на компания „Хюрън Сикюрити“!

Бостик подаде ръка и изрече колебливо:

— Приятно ми е да се запознаем!

Макгуайър обаче само кимна и го изгледа подозително.

— Нямах представа, че и ти работиш по този случай заедно с нас, Питър! — продължи Холанд. После се извърна към Макгуайър и

добави през смях: — Тони, като че ли трябва да следя по-изкъсо за какво точно са сметките, които ти изпращам! Е, във всеки случай господин Бостик е един от най-добрите ни сътрудници, така че пак си на дала вера!

— Този път просто помагах на Фин — обади се детективът.

— Няма нищо общо със случая „Танъри“ — побърза да вметне Фин.

— Е, в такъв случай ми олекна — отбеляза Престън и намигна на Макгуайър. После се обърна към тях и допълни: — Фин, имаме няколко въпроса към теб във връзка с онова споразумение. Мога ли да отнема малко от твоето време?

— Разбира се! — кимна Фин. — Пийт, ти нали можеш и сам да се изпратиш?

— Няма проблеми — кимна Бостик и се насочи към асансьора.

— Каня ви в мята офис — усмихна се Холанд и тримата тръгнаха обратно по коридора.

Макгуайър обаче не го слушаше и наблюдаваше бързация към асансьора частен детектив. После се обърна към Фин и просъска:

— Какво точно е разследвал този човек за теб?

— Нищо важно — махна с нехайство Фин. — Дължеше ми услуга, а аз се нуждаех от помощ за едно нещо.

Антонио Макгуайър присви очи и се вторачи изпитателно в него. После върху устните му се очерта ледена усмивка, от която Фин го побиха тръпки. Накрая изрече бавно:

— Никога не е излишно някой да ти дължи услуги, нали така?!

Срещата с Престън и Макгуайър относно споразумението продължи повече от час. Фин впрегна цялата си воля, за да се концентрира. Престън очакваше от него изготвянето на това споразумение, затова му даде детализирани инструкции относно структурата на документа. Но Фин почти не го чуваше, защото закъсняваше за срещата с Флеърти.

Бостик живееше в едностаен апартамент в сърцето на Китайския квартал, само на няколко преки от студиото на Линда Флеърти и още няколко — от клуб „Кис“. На път към дома си той се отби в кръчмата на Куган, за да обърне една бира и да се поуспокои. Срещата очи в очи с Макгуайър го бе разтърсила, затова осъзна, че не му се прибира веднага и по-добре да остане малко в бара.

Първата бира му дойде толкова добре, че само за половин час си поръча още две. Постепенно алкохолът успокой опънатите му нерви. И когато и третата бира се настани доволно в корема му, Бостик реши, че е крайно време да се прибира вкъщи, за да хапне нещо. Хвърли десетдоларова банкнота на бара, благодаря на бармана Томи и излезе.

Входът към апартамента му се намираше на малка уличка, перпендикулярна на Атлантик авеню. Тръгна по скърцащите дървени стъпала, които водеха към вратата на апартамента му — останки от дните, когато сградата беше пълна с наематели и когато всяко от апартаментчетата приютаваше по няколко семейства азиатски имигранти.

Когато стъпи на площадката пред жилището си и започна да рови за ключовете си, долови зад себе си някакво проскърцване. Сигурно щеше да се обърне и да погледне зад себе си, но не му остана време. В тила си усети хладната стомана на заглушител и преди да осъзнае какво става, чу приглушения звук на излизация от цевта куршум.

Убиецът застана над безжизнено отпуснатото тяло на Питър Бостик, вдигна ръка и изстреля втори куршум в главата му.

За всеки случай.

45

Когато Флеърти пристигна в апартамента на Фин, той все още не се бе приbral. Тя измъкна резервния ключ от тайника и влезе.

Приседна на дивана в дневната, като си каза, че докато е закотвена на едно място, няма да се изкушава да души наоколо — нещо, което вече й се бе превърнало в навик. След няколко минути обаче тишината в апартамента събуди присъщото й любопитство и тя почувства необходимост да стане и да се поразходи наоколо.

Мебелировката беше твърде оскъдна. Коженият диван беше съвременен модел, с изчистени линии, които сякаш се преливаха в стъклото на масичката пред него. От едната му страна бе поставен удобен, широк фотьойл със скъпа тапицерия, а ъгълът между него и диванът бе зает от по-малка масичка.

Стените бяха почти голи. Тук-там се виждаха няколко модерни живописни копия, поставени точно там, където липсата им би създала усещане за празнота. Цветовете им бяха ярки и насытени, пасващи перфектно на килимите и стените — толкова добре, сякаш с подбора им се бе занимавал професионален декоратор.

Насочи се към кухнята, палейки всички лампи по пътя си. Когато пристъпи прага, яростта на помещението я заслепи. Всичко беше в снежнобяло: стените, пода, плотовете, уредите — и отразяваше светлината толкова силно, че чак очите я заболяха. Кухнята й напомни за стерилната атмосфера в подземието на Джон Таунсенд и тя едва се въздържа да не побегне. Но си наложи да остане и реши да провери какво има в хладилника. Отвори вратата му с необяснимо, неприятно предчувствие.

Беше почти празен. По стелажите стояха няколко самотни шишета с подправки. На единия от рафтовете се виждаха няколко кутийки диетична кока-кола и няколко бутилки бира, а на друг — кутия с наполовина изядена пица.

Да, Фин очевидно не си падаше много по готвенето.

Затвори вратата и се закова на място. Обмисляше дали да не се върне в дневната и спокойно да изчака появата му. Знаеше, че точно така и трябва да направи. Но искаше и да научи нещо повече за него. Колкото и да се опитваше да отрича, тя имаше чувства към този мъж и държеше да разбере какво е онова, което бе привлякло вниманието ѝ толкова силно.

Когато стигна до вратата на спалнята, спря. Запали лампата и се закова на прага, колебливо оглеждайки помещението. Точно както и в дневната, обзвеждането беше оскъдно. До стената в другия край бе поставена огромна спалня, на нощното шкафче се виждаше месингова настолна лампа и старовремски будилник. Вния край, до неголям скрин, беше подпряна стара китара.

Това ли е всичко? Само толкова ли можеше да ѝ разкаже за себе си мъжът, който бе докоснал сърцето ѝ? Не може да няма още нещо! Нещо липсващо — нещо, което ѝ убягващо.

И тогава се сети кое е това нещо. Снимки!

В целия апартамент нямаше нито една снимка. Нито снимка с приятели от някое парти, нито спомен от някое пътешествие, закрепен на вратата на хладилника, нито един образ, който би подсказал нещо за миналото на Фин.

Ако трябваше да бъде честна, предвид наученото за него от досиетата му тя изобщо не се изненада. Израснал без родители и подхвърлян от едно приемно семейство на друго, с междуинни спирки в сиропиталището, Фин вероятно е разбрали, че инвестицията на емоции в други хора рядко дарява човек с добра възвръщаемост.

Насочи се към гардероба и го отвори. Оказа се по-скоро гардеробна. Запали лампата и огледа вътрешността. Пред нея, подредени в изряден ред, висяха костюмите му. Отдавна бе разбрала, че той обича дрехите си — няколкото ѝ срещи с него ѝ бяха подсказали поне това. Облеклото му бе безупречно, по последната бизнес мода.

Тя се огледа още веднъж и този път вниманието ѝ бе привлечено от нещо друго. Намираше се на рафта над ризите. От позицията си виждаше само ъгълчето на сребърна рамка за снимка, обърната с лицето надолу. Изправи се на пръсти и я взе. Очите на Натали Колдуел проблясваха като живи от центъра на снимката. Вече разбираше какво толкова е привлякло Фин към Натали Колдуел. Не само безспорната красота — имаше и нещо повече.

В погледа на жената имаше нещо толкова открито, толкова подканващо и толкова секси, че Флеърти се изчерви. Почувства вина заради необоснованата си ревност и заради това, че надничаше в тайните на апартамента му.

Протегна нагоре ръка, за да остави снимката, вдигна очи и... сърцето й спря. „Не може да бъде!“ — започна да си повтаря наум. Защото панделката, която видя, беше абсолютно същата като онази, която откриха около врата на Натали Колдуел, когато я извадиха от водите на пристанището.

Флеърти вдигна ръка и я измъкна. Оказа се цяло руло. Вдигна го към очите си и го огледа. „О, не! Не може да бъде!“. После пак протегна ръка и я пълзна по повърхността на рафта, която не виждаше. Накрая го усети. Беше твърдо и студено. Когато пипна плоската стомана, пръстите ѝ инстинктивно се отдръпнаха. Огледа се за нещо, с което да го поеме — грабна една носна кърпичка от отсрещния рафт. После пак се протегна, този път по- внимателно, и го измъкна.

Беше нож — професионален нож от закалена стомана, дълъг около двадесет и пет сантиметра. Острието изглеждаше старо и ръждясало, но когато го разгледа по- внимателно, ѝ стана ясно, че изобщо не е старо, а е покрито с тъмна, ронеща се коричка.

Точно в този момент Фин отключи вратата на апартамента си.

— Линда? — провикна се той от антрето. — Тук ли си?

Флеърти притихна, ръката ѝ автоматично се насочи към кобура на пистолета. Оставил безшумно ножа на пода и се приготви. Независимо от съмненията, които я глаждаха, не можеше да си позволи да поема никакви рискове. Надникна зад вратата и се заслуша в стъпките на Фин, който се придвижваше от стая в стая. Чу отварянето на вратата на хладилника, после чу и затварянето ѝ, а после стъпките се отправиха право към спалнята. Веднага прилекна и се скри в сенките под дрехите.

Фин влезе в спалнята, хвърли сакото си на леглото, а после започна да си съблича ризата. В едната си ръка държеше бира. Тъкмо се канеше да отпие от нея, когато се обърна към гардероба и я видя. Изненадата му беше толкова голяма, че се задави.

— За бога, Линда, какво правиш там?! Изкарала ми ангелите! — Флеърти не помръдна от мястото си. Точно в този момент обаче той забеляза пистолета ѝ: — Какво става тук, можеш ли да ми обясниш?

— Намерих ножа — бе краткият отговор на лейтенанта.

— Какъв нож?

— Виж какво, не усложнявай нещата! И без това са достатъчно сложни!

— Няма ли най-сетне да ми кажеш какво става? — попита Фин и тръгна към нея, за да я успокои, но тя вдигна пистолета и го насочи право в гърдите му.

— Не смей да се приближаваш, Фин!

Очевидно шокиран, той запелтечи:

— Но какво става тук?!

Тя вдигна пистолета още по-високо и забеляза, че ръката ѝ потреперва. Искаше да поговори с него, но знаеше, че няма право. Нямаше търпение да му обясни какво е намерила, както и да го чуе да ѝ казва, че ножът е оставен там нарочно, че някой се опитва да го натопи. Нищо чудно и да се постарае да му повярва. Ако трябваше да бъде честна към себе си, една част от нея си даваше сметка, че откриването на този нож в апартамента на Фин стана прекалено лесно и че вероятно всичко е нагласено.

Едновременно с това обаче си казваше, че като полицейски служител не може да го третира по никакъв друг начин, освен като заподозрян.

46

Фин крачеше напред-назад в килията си. Внезапно стоманеното капаче на шпионката отвън се вдигна и в нея се появиха чифт очи. — Фин, Скот Т.?

— Същият — кимна Фин и спря на място.

— Опри се на стената с вдигнати ръце! — заповяда непознатият.

— Къде ще ме водите? — попита той, когато вратата се отвори и вътре влезе едър млад полицай.

— В стаята за разпити — отговори полицаят, докато му слагаше белезниците.

Оставиха го в същата стая, където бе седял заедно с Флеърти и Козловски преди малко повече от седмица. Започна да обикаля и да оглежда стените. После се насочи към еднопосочното огледало и заслони очи, за да провери дали все пак не може да види нещо от другата страна. Все още стоеше в тази неудобна поза, когато в стаята се появи Козловски.

— Да знаеш, че сме го проверявали няколко пъти! Въобще не се вижда от другата страна — обади се детективът.

Фин се обърна, погледна го, после отново насочи поглед към огледалото и отбеляза:

— Е, все пак си струваше да опитам.

— Сядай! — заповяда Козловски.

— Благодаря, и така ми е добре — отговори Фин и отново залепи нос в огледалото.

— Въобще не си добре! Веднага сядай на стола! — повиши тон Козловски.

Фин се обърна и го погледна. Опита се да скръсти ръце в знак на непокорство, ала белезниците правеха този жест напълно невъзможен.

Изражението на детектив Козловски говореше за недвусмислена наслада от положението, в което го заварва. Приведе се напред и се вторачи в него, като че ли се чудеше откъде да започне. Накрая отсече:

— Претърсихме апартамента ти. Предполагам, че вече се досещаш какво открихме!

Фин вдигна глава. Флеърти бе споменала нещо за някакъв нож, но после веднага бе мълкнала. Реши, че нищо не му пречи да измъкне тази информация и от сержанта.

— Да предположим, че не се досещам. Просветли ме!

— Открихме панделката!

Фин го изгледа неразбиращо.

— За какво говориш?

— За панделката — онова нещо, което си стегнал около врата на Натали Колдуел и с което я открихме! Не си падам по залаганията, но се басирам, че момчетата от криминалистика ще установят абсолютно съвпадение между двете!

— Нямам представа за какво говориш!

— Открихме и ножа!

— Пак ме изненадахте. Какъв нож? Имам много ножове в кухнята.

— Този не го намерихме в кухнята, а в гардероба, в спалнята! И не щеш ли, оказа се, че върху него има засъхнала кръв! Пак повтарям, че не обичам да залагам, но и сега се басирам, че кръвта от ножа ще съвпадне напълно с кръвта на Натали Колдуел!

И в този момент Фин усети как се смразява от ужас. Наистина са го натопили! Не може да е иначе! За миг си помисли, че ще се задуши от паника. Очите му се изцъклиха. Отвори уста, като че ли искаше да каже нещо. Сержантът, който наблюдаваше реакциите му, очевидно остана предоволен от видяното.

— Точно така, смотаняко! Единственият въпрос, който сега остава да бъде решен, е: ще трябва ли да минаваме през всички формалности на едно съдебно дело?

Най-сетне Фин възвърна самообладанието си. Докато се опитваше да овладее и мускулите на лицето си, започна да обмисля вариантите за изход. Да, поне в едно отношение Козловски е прав — здравата е загазил! Ала Фин бе прекарал достатъчно време в системата на наказателното право, за да знае, че арестът не е равносителен на окончателна присъда. Освен това знаеше, че истината е на негова страна, което си беше известно успокоение. Е, не кой знае какво, но

все пак успокоение. Едно беше ясно — нуждаеще се от помощ. На този свят имаше само един човек, от когото можеше да я потърси.

— Мисля, че е време да се свържа с адвоката си, детектив — изрече на глас той. Думите му прозвучаха не като молба, а като изискване. Фин си знаеше отлично правата, а освен това бе наясно, че точно на този етап от следствието Козловски няма никакво право да му отказва присъствието на адвокат.

— Щом така искаш да я играем, добре! Но няма ли да е полесно, ако поговорим като зрели хора и постигнем някакво споразумение?

— Моля ви, детектив, спестете ми внимателно обмислените си реплики, с които искате да ме накарате да си проиграя всички права, полагащи ми се по Петата поправка! Не съм шестнадесетгодишен хлапак, грабнат от улицата, с когото можете да си правите, каквото си искате!

— Както желаеш! — сви рамене сержантът, макар че не успя да скрие разочарованието си. Излезе от стаята и само след миг се върна с обикновен старомоден телефон с шайба. Тръшна го на масата пред Фин, включи го в извода на стената и заяви: — Имаш пет минути!

* * *

Внимателно обмисли какво точно да каже. Знаеше, че рискува всичко, което има на този свят — при това не само кариерата и шансовете си да стане съдружник във фирмата, но и приятелството си с Престън, който досега винаги му бе демонстрирал искрена бащинска загриженост. Но когато разбере какво става, като нищо може и да се отдръпне от него — при това с пълно право.

Набра домашния телефон на по-възрастния си колега.

— Фин, как си? — избоботи весело Престън. — Май и ти си станал рано! Как върви подготовката на споразумението „Танъри“?

Заля го прилив на отчаяние, когато си даде сметка колко трудно ще му бъде да признае на покровителя си, че е арестуван. Прииска му се да затвори телефона, но знаеше, че няма друг избор, освен да продължи. Затова изрече тихо:

— Все още не съм стигнал до него, Престън. Обаждам ти се за нещо друго. Тук се очертава някакво объркане относно убийството на Натали. Намирам се в полицейското управление.

— Объркане ли?! Но нали вече хванаха убиеца? Ти за какво си им вече?

— Ами... както изглежда, разследването продължава.

— Фин, какво става всъщност? — обади се Престън. Този път в гласа му се усети тревога.

Фин направи продължителна пауза, докато събере кураж да отговори:

— Арестуван съм.

— Арестуван ли?! — изгърмя в другия край на линията. — Господи боже мой! И за какво?

— Ами, както вече казах, тук има някакво объркане и... очевидно си мислят, че аз имам нещо общо със смъртта на Натали. — След като изрече тези думи, той задържа дъха си в очакване на отсрешната реакция.

— Глупости! — отсече веднага по-възрастният адвокат.

Увереността в гласа на Престън му даде нова надежда.

— Да, знам, звучи крайно нелогично, но ето че те дори ме заключиха в килия! — Подпра глава на ръцете си и добави тихо: — Престън, безкрайно съжалявам, че те въвличам във всичко това, но просто няма на кого другого да се обадя!

Този път вече не съумя да прикрие отчаянието си.

Гласът от другата страна прозвуча бързо и без всякакво колебание:

— Фин, сега искам да се успокоиш и въобще да не се притесняваш за станалото! Ти си бъдещето на нашата фирма и щом си станал обект на някакви абсурдни обвинения, ние не можем да направим нищо друго, освен да те защитим! Ще те представляваме, разбира се! — Кратка пауза, а после: — Всъщност, аз самият ще те представлявам! Всеки, който те познава, може да свидетелства колко нелепо е всичко това, в което са те забъркали!

Фин усети как от гърдите му се съмква огромен товар — за първи път, откакто Флеърти го бе оковала с белезниците, усети, че отново може да си поеме спокойно дъх.

— Фин — продължи Престън, — сега се обличам и пристигам при теб колкото ми е възможно по-скоро! Не казвай нищо, докато аз не се появя! Ще оправим тази работа, бъди сигурен!

* * *

Само след няколко секунди се появи сержант Козловски и просърска презрително:

— Е, свърза ли се с твоя адвокат?

— Да. Ще бъде тук след не повече от час.

Сержантът се облегна на стената в поза, която по негово мнение внушаваше небрежност, и заяви:

— Е, нищо не те бърка междувременно да си поговорим.

Фин се засмя така, че се закашля.

— И защо, според вас, ще искам да го правя?

— Кой знае? — сви рамене Козловски. — Може пък да успеем да постигнем споразумение!

— Какво точно „споразумение“ имате предвид?

Козловски погледна към тавана, сякаш обмисляше възможностите. После отбеляза:

— Може да се опитаме да ти намалим присъдата. Ако си убил момичето от страст. Но първо трябва да поговориш с нас.

— Вижте какво, детектив — въздъхна Фин. — Може би нямам нищо против да поговоря по този въпрос, но не с вас.

— Обиждаш ме!

— Нищо лично. Просто не съм убеден, че сте готов да отстоявате моите интереси.

— Добре де, тогава с кого?

— С лейтенант Флеърти.

— Ако си мислиш, че тя ще ти предложи по-добра сделка, лъжеш се!

— Ще рискувам.

Козловски сведе глава и се замисли, вероятно питайки се дали да не опита още веднъж. Но накрая се отказа и отсече:

— Ще видя дали е тук.

* * *

Флеърти пристъпи неохотно в стаята за разпити. Затвори вратата зад себе си и се обърна към Фин. Двамата се гледаха изпитателно в продължение на няколко секунди, след което тя въздъхна, приближи се до масата и седна.

— Нямаше ли да е по-лесно, ако се бе разбрал с детектив Козловски?

— В тази работа за мен няма нищо лесно — отговори Фин. — А точно в този момент въобще не ми пuka дали улеснявам нещата за някого или не. В крайна сметка моят живот е заложен на карта!

— Трябваше да помислиш по този въпрос, преди да убиеш Натали Колдуел!

— Това е една от причините, поради които исках да поговоря с теб. — Пое си дълбоко дъх, погледна я право в очите и отсече: — Не съм го направил аз!

— О, позакъснял си с признанието! — махна с ръка тя.

— Наясно съм как изглежда отстрани, но ти гарантирам, че някой ме е натопил!

— И как да ти вярвам? — Много ѝ се искаше да му повярва, но от снощи насам доказателствата срещу него не спираха да се трупат, така че ѝ се налагаше да потисне личните си чувства.

— Помисли малко! Ако действително съм я убил аз, защо ще оставям всички тези неща в апартамента си?! За толкова ли глупав ме вземаш?! Въпросните улики са подхвърлени от някой, който се опитва да ме натопи, и мисля, че знам кой е този човек!

— Никой не се опитва да те натопи, Фин! Ти си виновен и точка! Не става въпрос само за уликите, които открихме в апартамента ти! Тази сутрин при нас се яви един от барманите в клуб „Кис“ и заяви, че те помни!

Фин я изгледа объркано:

— Казах ти вече, че отидох там, защото исках да си спомня за Натали! Отдавна ти го обясних!

— Не става въпрос за онази нощ, когато си ударил проститутката. Барманът те помни от нощта, когато е била убита Натали!

Фин пребледня като платно.

— Но аз не съм ходил там! Барманът лъже! Очевидно му е платено да го направи!

Фин имаше чувството, че пропада в дълбока и мрачна яма.

— Никой не му е плащал, за да идва при нас, Фин! — поклати глава лейтенант Флеърти. — Всичко свърши!

— Нищо подобно! Не е свършило! Точно обратното — всичко е тотално объркано! И на онзи ще му се размине!

— На кого ще му се размине? Кой е този човек, който според теб толкова държи да те натопи? Кажи ми! Обясни ми човешки!

— Този човек е Антонио Макгуайър! Именно той дърпа конците на цялата тази каша!

— Кой е той?

— Президентът на „Хюрън Сикюрити“. Голям приятел е с губернатора и смяtam, че има връзки и с мафията!

— Но какви ги дрънкаш, за бога?! Май си започнал да фантазираш!

— Години наред тази компания си присвоява държавни субсидии и Натали сигурно е открила измамата. Точно затова е била убита!

— Предполагам, че можеш да го докажеш, нали?

— Да, мога. Разполагам с документи, които доказват, че компанията краде от държавата. Точно преди да бъде убита, Натали ги е разкрила.

— Не мога да ти повярвам просто така, Фин — поклати глава Флеърти. — Трябват ми доказателства.

— Бостик!

— Бостик ли?

— Да, Питър Бостик! Живее в Китайския квартал. Трябва да го намерите. Той ще ви го обясни така, че да повярвате!

— Питър Бостик ли каза? Бившият полицай?

— Същият. Точно затова смяtam, че на него ще му повярвате! Единственото, за което моля, е да поговорите с него!

— Ще бъде малко трудничко. Снощи Питър Бостик е бил убит.

— Поколеба се, когато забеляза искрения ужас в очите му. — Прилича на обикновен обир. Днес цялото управление само за това говори.

Фин усети, че мракът около него се сгъстява все повече и повече. Опасяваше се, че съвсем скоро няма да може нито да вижда, нито да

чува — водовъртежът, в който беше попаднал, се въртеше все по-силно и по-силно.

— Трябва да се махна оттук! — прошепна той, но по-скоро на себе си, отколкото на лейтенанта.

— Никъде няма да ходиш! Кажи ми сега какво общо има Бостик с всичко това?

— Трябва да се махна оттук! — повтори той. Изправи се и с неуверена крачка се насочи към вратата. Флеърти веднага стана и го сграбчи за раменете.

— Фин, кажи нещо! Обясни ми! Какво става?

Този път като че ли я чу, но все още не бе в състояние да се концентрира върху думите ѝ.

— Трябва да се махна оттук! — изкрешя. — Не разбиращ ли?!

— Не, не разбирам! — извика на свой ред тя и го бълсна към стената. Главата му изкънтя. — Кажи ми за какво е всичко това? Какво общо има Питър Бостик с тази история?

Той се опита да се измъкне от хватката ѝ, но беше толкова замаян, че усети как и последните му сили го напускат. Колкото поясна ставаше картината, в толкова по-гъст мрак потъваше той.

— Не! Пусни ме да си вървя!

— Няма да те пусна! Кажи ми какво е станало! — изрева в отговор тя.

Точно в този момент вратата се отвори с тръсък.

— Достатъчно, лейтенант! — изгърмя твърд глас, изпълnen с възмущение.

Фин и Флеърти се извърнаха едновременно.

На прага стояха капитан Уайдъл и Престън Холанд.

— Капитан Уайдъл, държа да изкажа крайното си неудовлетворение от начина, по който вашите служители се отнасят към моя клиент! Правосъдната ни система отдавна забрави дните на гумените маркучи, така че двамата с клиента ми ще обсъдим съвсем сериозно вероятността да подадем жалба срещу полицейското управление като цяло, и в частност — срещу лейтенант Флеърти!

— Вие пък какво правите тук?! — извика Флеърти, все още в шок от внезапното нахлуване.

— Този човек е мой клиент, лейтенант. А сега ще помоля и двама ви да ни оставите насаме!

— Ще изляза оттук тогава, когато аз преценя!

— Или ще напуснете веднага, или до няколко часа ще ви отнема полицейската значка! — не ѝ остана длъжен Престън. — И без това вече сте я загазили здравата заради незаконния обиск в апартамента на моя клиент, който сте провели! На ваше място веднага бих се изпарил оттук, госпожице!

— Незаконен обиск ли?! Та той сам ме покани!

— Доколкото схванах от доклада ви, той ви е поканил в апартамента си, за да го изчакате и да стоите навън. Не ви е дал разрешение да претърсвате жилището му, а още по-малко — гардероба! Освен това става ясно, че не сте разполагали със заповед за претърсване! А това е едно от най-драстичните нарушения на Четвъртата поправка в най-новата история на Бостънското полицейско управление! Гарантирам ви, че всеки съд автоматично ще отхвърли всичко, което уж сте „намерили“ при незаконното си претърсване!

— Лейтенант! — страховито я изгледа капитан Уайдъл. — Веднага напуснете стаята!

Флеърти се отпусна потресена на бюрото си.

Всички логически доказателства и улики сочеха, че Фин е виновен. Той е бил последният, видял Натали Колдуел жива. В нощта на смъртта ѝ е забелязан в клуб „Кис“, където полицията имаше

причини да вярва, че е била и Натали Колдуел. В апартамента му намериха панделката и ножа. Разполагаше и с идеалния мотив — ревност. Никога досега не се бе сблъсквала с по-прост случай.

Тогава защо не бе в състояние да повярва, че е виновен?

На стола срещу нея се тръшна Козловски с две кафета в ръце. Подаде ѝ едното и попита:

— Е, как мина?

— Искаш да ми кажеш, че не си ни гледал зад огледалото?

— Е, все някой трябваше да донесе и кафетата.

— Мина интересно — отговори тя след кратка пауза. — Твърди, че не го е извършил.

— А как обясни панделката и ножа, които открихме в апартамента му?

— Твърди, че е бил натопен от истинския убиец.

— А има ли никакви предположения за истинския убиец?

— Може и да не ти се вярва, но има! Твърди, че Натали е убита от никакъв тип на име Макгуайър.

— За Тони Макгуайър ли става въпрос? — прекъсна я Козловски.

— Не благоволи да ми каже първото му име. Защо? Има ли никакво значение?

— Може би не, но докато ровех в миналото на прокурор Лоринг, името на Тони Макгуайър излизаше под път и над път. Лоринг очевидно години наред се е опитвал да го окошари.

— Слушам те! — подкани го да продължи Флеърти.

— Ами, както стана ясно, голяма част от работата по вербуването на онези типове е била насочена за постигането на една-единствена цел — залавянето на Тони Макгуайър. Обаче всеки път, когато нашите правели опит да го сгасят, Макгуайър успявал да им се измъкне!

— Смяташ ли, че е обикновено съвпадение?

— Двадесет и петте години в полицията ме научиха, че такива неща като съвпадения не съществуват!

— Тогава какво предлагаш?

— Предлагам да си поговорим с Рич Лоринг и да научим нещо повече за Тони Макгуайър!

* * *

— Престън, много съжалявам, че те забърках в цялата тази каша! Никога не съм имал намерение да занимавам фирмата със себе си! Кълна ти се, не съм го направил аз! Не съм сторил нито едно от нещата, в които ме обвиняват!

— Да, знам — кимна Престън Холанд и го потупа по коляното.
— Но най-важният въпрос сега е: как да убедим и полицията? Искам да знам какво точно си им казал.

— Казах им същото, което току-що казах и на теб — че не съм го извършил аз!

— А за веществените доказателства, които са открили в твоя апартамент? За тях какво каза?

— Че са подхвърлени. И че някой се опитва да ме натопи.

— Браво! А случайно да знаеш кой би могъл да стои зад всичко това? Някой, който ти има зъб? Или нещо подобно?

Фин се поколеба. „Хюрън Сикюрити“ бяха клиенти на самия Престън Холанд, а всичко, което той бе научил за тях и за Макгуайър, бе следствие от участието му в тяхната защита. Внезапно му хрумна, че като сподели подозренията си Флеърти, може би е нарушил закона, защото е издал поверителна информация. Не му се искаше да разочарова Престън, но едновременно с това се нуждаеше от помощта на шефа си прекалено много, за да не му каже всичко. И затова, почти шепнешком, отговори:

— Мисля, че е Макгуайър.

— Тони Макгуайър?! — слиса се Престън. — Не, не се връзва! Тони не е най-изтънченият ми клиент, но не мога да повярвам, че е забъркан в подобно нещо!

— Да, давам си сметка как ти звучи всичко това, Престън, но мога да го докажа! Той краде държавни субсидии, при това го прави от доста време. Мисля, че Натали го е разбрала по някакъв начин и точно затова е била убита. А сега той се опитва да натопи мен за нейното убийство!

Престън се изправи и започна да се разхожда из стаята.

— Казваш, че можеш да го докажеш, така ли?

— Мога да докажа, че краде, но засега не разполагам с доказателства за убийството на Натали. Въпреки че нещата се връзват.

Холанд се замисли още малко и накрая попита:

— Какви са доказателствата ти за неговата кражба?

Сега беше ред на Фин да прояви колебание.

— Престън, не искам да те забърквам в тази работа! И без това вече направи прекалено много за мен, затова не желая да излагам живота ти на ненужен риск! Просто се налага да ми повярваш. Ако ме измъкнеш оттук, ще докажа и на теб, и на полицията, че съм прав!

Холанд си погледна ръчния часовник:

— Проблемът е, че сега е десет часа сутринта и е събота. Иначе надали ще имаме проблеми да убедим който и да е съдия, че обискът в апартамента ти е бил незаконен, в резултат на което трябва да бъдеш освободен. Единственият проблем е, че до понеделник съдилищата са затворени!

— Не мога да чакам толкова дълго! — простена Фин. — Макгуайър се опитва да прехвърли цялата вина върху мен. И както забелязваш, до момента се справя перфектно. Няма съмнение, че той разполага с огромна власт. И като гледам какви са методите му на действие, убеден съм, че ако се върна в затвора, веднага ще изпрати някой, който да ме убие, така че никога да не стигна пред съдията!

Престън Холанд разтърка слепоочията си и изрече:

— Е, може би има един начин. Имам няколко приятели, които са съдии във Върховния съд. Ако някой от тях обяви извънредно заседание — още днес, и то само за нашия случай, ще бъдат принудени да приведат в действие заповедта му за твоето освобождение незабавно!

— Смяташ ли, че някой ще го направи?

— Да, смяtam. Двама от тях ми дължат услуги. Може би ще е най-добре да се свържа с Харви Уайтхед. Навремето изиграх огромна роля за назначаването му на съдийската скамейка.

48

Към четири следобед Фин беше освободен!

Въпросът обаче бе къде точно да отиде.

Първо се налагаше да се сбогува с Престън.

Убийството на Бостик му показва, че се намира в сериозна опасност, която грози и хората около него. Нямаше право да излага шефа си на подобен риск, особено след всичко, което той стори за него.

Холанд изобщо не искаше да го слуша. Предложи да го откара до офиса и въобще да му помогне с всичко, което му е по силите. Но Фин отказа, като го увери, че сам ще се погрижи за себе си. Поиска му само още една услуга.

— Не съм много сигурен, че този уикенд ще успея да се заема със споразумението по делото „Танъри“ — изрече засрамено той.

— О, я не се тревожи! — махна с ръка Престън. — Има достатъчно хора, които могат да го свършат.

Взеха си довиждане и Престън замина с колата си.

* * *

Губернатор Кларк стоеше край гигантския прозорец на огромния си офис и наблюдаваше залеза на слънцето.

— Пак ли е на свобода? — попита.

— Пак — отговори Уендил.

— Притеснявам се какво ли е казал на Флеърти.

— Съмнявам се, че тя ще му повярва, освен ако не разполага с категорични доказателства.

Кларк се обрна и изгледа началника на канцеларията си. Въздъхна, давайки си сметка, че е крайно време да сложат точка на този проблем.

— Ами ако все пак се сдобие с тях и се докопа до Флеърти?

— Няма как да стане — поклати глава Уендил. — Само да мръдне и нашите приятели ще го пипнат!

— Тази работа не ми харесва! — подчертава губернаторът.

— На мен също — съгласи се Уендил. — Но се налага да разберем какво е открил и на кого е казал. Няма друг начин!

Губернаторът му обърна гръб и се загледа през прозореца. Запита се какво ли е отново да се превърнеш в обикновен гражданин. Изобщо не можеше да си го представи. И в този момент разбра, че в никакъв случай не може да позволи да се стигне дотам.

— Окей, прави каквото знаеш! — отсече той, без да се обръща.

49

Въпреки че беше събота Рич Лоринг не си беше у дома. Флеърти и Козловски се запътиха към федералния съд, където се намираше офисът му. Появата им никак не го зарадва.

— Лейтенант! — изгледа я студено той. — Съжалявам, но днес съм зает, а и не обичам да ме притесняват, особено през уикендите!

— Вероятно си го заслужавам — съгласи се Флеърти.

— Напълно сте права. А сега, ако ме извините? — И посочи учтиво вратата.

— Вижте какво, наистина съжалявам за последната ни среща! Но сега се налага...

— Извинението ви се приема, но ще дойдете друг път, в официално работно време.

И той отново посочи вратата, вече по-настойчиво, подсказвайки на полицайите, че е крайно време да му се махат от главата. Флеърти погледна към Козловски.

— Хайде, лейтенант! — отсече той, като не откъсваше очи от Лоринг. — Казах ти, че той няма да прояви интерес към нашите теории за Макгуайър!

— Какво казахте? — налага веднага въдицата прокурорът.

— Антонио Макгуайър — повтори Козловски. — Същият тип, когото от години се опитвате да хванете. Вярваме, че той е замесен в убийството на Натали Колдуел, но вероятно копелето ще се измъкне и този път. Но както казахте, ще си запишем среща с вас за следващата седмица, когато ще обсъдим на спокойствие как пак сме се провалили.

— Чакайте! — извика Лоринг. Вече бе излязъл от удобния си стол и стоеше прав пред бюрото си. — Как точно е замесен във всичко това Макгуайър?

— На този етап това е само една наша теория — отговори Флеърти, — но знаем, че точно преди да бъде убита, Натали Колдуел е работила като защитник на „Хюрън Сикюрити“. Може би е била убита,

зашото случайно е попаднала на информация, която не е трябвало да научава.

— И какво ви кара да мислите така?

— Засега нямаме право да ви предоставяме тази информация — поклати глава Флеърти.

Лоринг се загледа в нея, преценявайки възможностите си. Накрая отсече:

— Жалко! За момент си помислих, че сме от един отбор! Трябва да потърсите помощ от някой друг, който познава Макгуайър така добре, както го познавам аз!

Двамата детективи се спогледаха. Лоринг не им бе останал дължен и сега всички се намираха в задънена улица. Полицайтите наистина не желаеха да споделят подробности около разследването, но ако държаха да се ориентират за ролята на Макгуайър в убийството на Натали Колдуел, се нуждаеха от помощта на Лоринг. След още няколко секунди двамата кимнаха едновременно и Флеърти изрече:

— Така твърди Скот Фин.

— Аха, Фин — кимна замислено Лоринг. — Това е същият онзи адвокат, който пое делото „Хюрън“ след смъртта на Натали, нали? — Беше повече от очевидно, че той знае много повече, отколкото детективите биха допуснали.

Флеърти продължи:

— На този етап обаче той е и нашият основен заподозрян. Откъде знаете толкова много за него?

— От известно време го държим под око заради връзките му с „Хюрън“ и Тони Макгуайър. Освен това напоследък името му твърде често се споменава от определени индивиди с доказани връзки в организираната престъпност.

— Замисли се и добави: — Но от друга страна, щом е вашият главен заподозрян, нищо чудно така да се опитва да отклони вниманието от себе си!

— Точно това ни притеснява най-много — призна и Флеърти. — Каква е връзката на Фин с организираната престъпност?

— И ние се опитваме да разберем — отговори прокурорът.

— Единственото, което засега ни е известно, е, че определени хора задават твърде много въпроси за него. Господин Фин подсказал ли

ви е какво е онова, което Натали е открила и което може би е довело до ненавременната ѝ смърт?

— По този въпрос не беше особено изчерпателен — отговори лейтенантът. — Каза само, че „Хюрън“ краде от държавата, при това отдавна.

— Така ли? — повдигна вежди прокурорът. — Разполага ли с доказателства?

— Каза, че имал документи. Когато му заявих, че някой трябва да потвърди думите му, той ме насочи към един частен детектив. За съжаление обаче снощи той е бил убит. Когато съобщих това на Фин, ми се стори искрено шокиран. А името на детектива е Бостик — наш бивш колега.

Тук Лоринг вече не успя да скрие вълнението си.

— Имате ли представа кой е убил господин Бостик? — попита той.

— Говорих с детектива, който отговаря за разследването. Засега нямали нищо конкретно. И затова са решили да го третират като случаен обир, завършил с убийство.

— Забележително съвпадение, не мислите ли?

— Така е. И не е единственото. Но засега не разполагаме с друга информация, която да промени насоката на разследването.

След тези думи Флеърти погледна към Козловски, който до този момент бе запазил пълно мълчание. Запита се дали не каза твърде много. В стаята настъпи мълчание. Лоринг крачеше напред-назад зад бюрото си, обмисляше нещо и изобщо не обръщаше внимание на двамата полицаи. Накрая лейтенантът не издържа:

— Вижте, запознахме ви с всичко, което знаем, така че е крайно време и вие да ни дадете нещо! Какво знаете за Макгуайър? Кой е той? И наистина ли е замесен във всичко това?

Лоринг се закова на място, обърна се към нея и отговори:

— О, да! Много е възможно! Даже бих казал, че е твърде вероятно!

— И кое ви кара да мислите така?

— Този човек е изключително лош.

— И преди сме си имали работа с лоши хора — обади се най-сетне Козловски, очевидно вбесен от покровителствения тон на Лоринг.

— С цялото ми уважение, детектив, но ви гарантирам, че с човек като Макгуайър никога не сте си имали работа!

— И кое го прави толкова различен?

— Няколко неща. Първо, той има брилянтен ум. Повечето членове на организираната престъпност не са нищо повече от обикновени улични мошеници, зад чито гърбове стоят неколцина юначаги. При Макгуайър нещата не стоят така. Плановете му винаги са изключително добре обмислени. Толкова добре, че досега не сме успели да го пипнем за нищичко! За съжаление обаче има и няколко сериозни недостатъка на характера.

— Какви например?

— Любов към насилието и тотална липса на съвест. Израснал е в общинските жилища в Самървил, а баща му се е радвал на доста висока позиция в бандата „Уинтър Хил“. Бил е истински садист и е работел като бияч. Нашите данни сочат, че човекът е обичал много своята работа — и че я е пренасял и вкъщи.

— Малтретирал е децата си? — обади се Флеърти.

— Меко казано. Разполагаме с медицинските картони от началото на шестдесетте, когато Антонио Макгуайър е бил хлапе. Отбивал се е в спешното почти всяка седмица. Счупени кости, разкъсни рани, изгаряния, които твърде често носели формата на угарки от цигари, белези от бой с колан... Бащата очевидно е искал да го направи по-корав. Справил се е между другото. Когато навърши шестнадесет, Макгуайър се изнася от къщата на баща си. Само седмица по-късно полицията открива стария, обесен на перилата на стълбата.

— Май не става въпрос за самоубийство, нали?

— Малко вероятно. Повече от двадесет счупени кости в различни части по тялото му, при това — преди да умре. В устата му е бил натикан парцал, за да се задуши. Ходилата му са били горени с факла, а ръцете му въобще не приличали на човешки.

— И намерили ли са извършителя?

— Имало слухове за отмъщение на клон на Коза Ностра от Северния квартал, но някак си не се връзвало. Било повече от очевидно, че деянието е извършено от изключително разгневен човек и че раните са лични. Постепенно започнало да се говори, че Антонио най-сетне е отмъстил на своя старец. Веднага след това той се издига

изключително бързо в йерархията на бандата „Уинтър Хил“, а по-късно става и капитан под ръководството на Уайти Бългър. Накрая игрите на дребно му писват и се заема с по-големи — с източване на правителствени субсидии и бизнес измами... От петнадесет години се опитвам да заловя това копеле, но е доста хълзгаво и вечно ми се измъква!

— Значи е напълно възможно Фин да говори истината, така ли?

— Ако господин Фин наистина притежава документи срещу Макгуайър, то те могат да се превърнат в най-големия ми пробив за делото, което вече шест години се опитвам да повдигна и все не успявам. Едно е сигурно, ако у Макгуайър се зароди дори и най-дребното съмнение, че Фин притежава уличаващи го доказателства и държи да ги сподели с нас, бъдете сигурни, че вашият човек няма да изкара и ден на улицата!

Флеърти и Козловски се спогледаха и тя отсече:

— Трябва да го намерим! Веднага!

50

Фин затвори тихо чекмеджето на бюрото си и прибра сгънатите листи във вътрешния си джоб. Лесно влезе в офиса. Засега никой от фирмата — с изключение на Престън — не знаеше за ареста му, а и в събота вечер кабинетите обикновено бяха празни.

Освен това бе убеден, че обиколният му маршрут го е спасил от всякакви опашки. Преди да пристигне в сградата, бе помолил таксиметровия шофьор да го остави на няколко преки оттук. Всичко беше чисто.

Тази вечер Бостън се къпеше в пищно великолепие. Лятото неохотно отстъпваше владенията си на есента. С настъпването на септември слънцето вече не изгаряше така безмилостно жителите на града и обичайните тълпи туристи по Куинси Маркет.

Фин се приближи до прозореца и се загледа към пристанището. Обичаше тази гледка. Но вече не беше особено сигурен, че утре отново ще може да се радва на панорамата. Знаеше, че ако клиентът им се окаже въвлечен в корупционна схема за източване на пари от държавата, фирмата им ще пострада изключително сериозно от скандала — особено ако доказателствата, свидетелстващи за вината му, се осигурят от един от адвокатите, защитаващи „Хюрън“. Няма начин съдружниците да не потърсят изкупителна жертва, а при създалите се обстоятелства най-вероятно ще бъде точно той.

* * *

Щом излезе на улицата, Фин се запъти право към полицейския участък, който се намираше само на пет преки от фирмата. Ако Флеърти не е там, ще я изчака. Не можеше да се прибере у дома си, защото се страхуваше, че ще го открият. По същата причина не желаеше да се задържа на улицата по-дълго, отколкото е необходимо.

Докато вървеше, обмисляше какво точно ще й каже. Сигурно тя ще се отнесе скептично към версията му, но Фин бе уверен, че ще успее да я убеди. Защото разполагаше с необходимите доказателства.

Когато дочу зад себе си спирачките на микробуса, вече бе прекалено късно. Двама мъже се нахвърлиха върху него, без да му оставят никаква възможност за реакция. Единият от тях държеше в ръката си черна палка със стоманени зъбци в единия край. Фин забеляза проблясващата електрическа искра между тези зъбци само секунда, преди палката да потъне в плътта му.

— Неее! — опита се да изкрещи, ала електрическият поток ограби защитните сили на тялото му.

И докато електричеството пълзеше по ръцете и раменете му, Фин имаше чувството, че някой го е завил като крушка във фасунгата и е забравил да го изключи. Подбели очи, а последното, което съзнанието му регистрира, бе миризмата на изгоряла плът. Тялото му се отпусна безжизнено в ръцете на двамата нападатели, които го хвърлиха светкавично в микробуса, затвориха вратата и отпрашиха.

Никой на улицата не забеляза нищо. А дори и да бе забелязал, не му пукаше. Туристите обикаляха и се усмихваха, наслаждаваха се на цветовете на есента и се дивяха на красотата на Нова Англия.

51

— Никой не отговаря на мобилния му — каза Флеърти.

— А на служебния и домашния? — попита Лоринг. Тримата се намираха все още в офиса му. — Звънях и на трите, даже помолих колегите от патрулката да минат покрай апартамента му в Чарлстаун и да проверят дали не е там. Нищо.

— Има ли някакви близки? — попита прокурорът.

— Няма — поклати глава лейтенантът. — Той е сирак. Няма нито братя, нито сестри.

— А приятелка?

— Не — отговори Флеърти, но този път една идея по-бързо от обичайното.

— Добре де, добре! — Лоринг вдигна ръце. — Само питам. Не мога току-така да се свързвам с моите хора, преди да се уверя, че сме пробвали всички възможности! За да го открия обаче, ще се наложи да компрометирам един от най-добрите ми информатори — всъщност, един от най-добрите в историята на ФБР!

— По-добър и от Уайти Бългър? — обади се саркастично сержантът.

— Бългър беше грешка — свъси се прокурорът. — Знаех, че на него не може да се разчита, но вината си е само моя — просто не бях обърнал достатъчно внимание какво точно става. Много хора загинаха заради тази моя грешка и ви гарантирам, че никак не е лесно да се живее с подобна вина!

— И сега нямаш нищо против да я повториш, така ли? — погледна го изпитателно Флеърти.

— В случая нещата стоят съвсем различно. Този човек е на висота — занимава се само с приемане на облози, за да стои в близост до лошите. Аз съм единствената му връзка със закона и ви уверявам, че досега не е извършвал никакво престъпление!

— И откъде си толкова сигурен? — попита лейтенантът.

— През първата година на работата му за нас му бях поставил опашка. Оттогава насам му изпращам изневиделица по някой агент, за да се уверя, че не прави опити за връщане назад. И затова съм сигурен, че такива няма. Освен това този човек сам изяви желание да се измъкне от тинята — не е като да сме го заловили ние и той да не е имал друг избор! Просто дойде при нас и ни помогна да се измъкнем — и ние му съдействахме. Не можете да си представите колко арести на важни клечки от организираната престъпност през последните години се дължат на неговото сътрудничество!

— На фона на всички минали грешки на бостънския клон на ФБР този ход продължава да ми изглежда доста опасен! — обади се Козловски.

— О, я стига, детектив! Много добре знаеш, че както ние, така и полицията не може без информатори, за да си върши работата! Само не ми казвай, че щяхте да бъдете толкова ефективни без тях!

— Така си е — призна с неохота Козловски.

— Иначе рискове винаги съществуват. Най-доброто, което можем да направим, е да ги сведем до минимум! Човекът, за когото става въпрос, е напълно чист. Или поне толкова чист, колкото и всеки информатор, който е в състояние да ни помогне. Когато се появи при нас, вече бе успял да си утвърди страховита репутация на улицата, та изобщо не му се налагаше да влиза в конфликт с когото и да било. Появрайте ми, изобщо не ми се иска да развалям прикритието му! Той е най-неизчерпаемият източник на важна информация, който някога сме имали! И което е още по-важно, неведнъж е излагал живота си на риск заради нас! А сега ще се наложи да го помолим да излезе от прикритието си и да се превърне в мишена!

— И от къде на къде този човек ще се съгласи да се излага на подобен риск? — полюбопитства Козловски.

— В случая работата е вече лична!

— Добре тогава, обади му се! — кимна Флеърти.

* * *

Тай Макклуън седеше зад щанда на магазина за алкохол в Чарлстаун и разглеждаше спорните страници на „Бостън хералд“.

— „Ред Сокс“ май пак загубиха, господин Макклън? — обади се Били Ший, докато подреждаше бутилките на съседните рафтове.

— Така си е, синко! — усмихна се Тай.

— В такъв случай сигурно днес сте много доволен, нали, сър?

— Били, трябва да разбереш, че никак не е хубаво да се радваш на чуждото нещастие! А в нашия бизнес не можем да си позволим да отсъждаме кой трябва да победи и кой — да загуби. Това си е просто бизнес и нищо друго. Единственото, което можем да направим като събирачи на залозите, е да балансираме загубите и да си отчетем печалбите!

Били кимна почтително. Днес търговията много не вървеше — не че това бе особено необичайно. Бизнесът с алкохол си беше такъв — печалбите от него бяха стабилни, но не особено високи. Истинското перо в бюджета тук беше нещо друго, което се въртеше под щанда. Само от залози Тай събираще на ден толкова, колкото цялата му месечна печалба от пиячка. За нея се грижеше предимно Били — хилаво улично хлапе с вид на пребито кученце. А Тай, официално мениджър на магазина, използваше мястото като офис, откъдето ръководеше по-важните си операции — хазартните. Ден подир ден той си седеше тихо и кратко зад щанда и се изправяше само тогава, когато трябваше да влезе в склада и да извърши някои трансакции, за които бе необходима по-голяма конфиденциалност.

— И все пак — не се отказваше Били, — не може да не сте доволен от днешния ден, нали така?

Тай се усмихна и отбеляза:

— Е, феновете на градския отбор по принцип са много лоялни. Залагат със сърцата си, което предоставя доста предимства на всеки, който залага за обратното!

В този момент влезе клиент и Тай мълкна. Клиентът огледа рафтовете с намалените марки, разположени в предната част на магазина: „Лудо куче“, „Гръмотевица“, „Дърта гарга“. Това бяха най-бързо продаваните уискита на тази улица, от чиято отсрещна страна се бяха разпрострели общинските жилища. Иначе Тай винаги държеше на склад и по няколко кашончета с шардоне за по-богатите си клиенти от Монюмънт Скуеър, но истинските печалби на магазина идваха тъкмо от тези, по-евтини марки.

Да, като цяло животът му не беше лош. А опасностите и приключенията от старото време изобщо не му липсваха — въобще не си умираше от желание отново да се превръща в част от биячите на бандата „Уинтър Хил“. Размерите му, както и издръжливостта му на болка, го бяха превърнали в истинска легенда. Репутацията му бе толкова неоспорима, че и до ден-днешен никой не смееше да го предизвика. Лично той обаче предпочиташе новия си живот — дори напуканият линолеум и бледите лампи на магазина му бяха по-приятни от безкрайните битки в неговото минало.

Мобилният телефон прекъсна мислите му. Вдигна капачето и изрече с характерния си сърдит тон:

— Ало!

— Трябва да поговорим.

— Сега ли?

— Веднага!

Тай огледа обстановката около себе си. Били се бе облегнал на щанда и прелистваше едно от особено колоритните порнографски списания, които магазинът също предлагаше, макар и тайнничко. Както самият Тай бе изтъквал неведнъж, задоволяваше всички човешки пороци. При него хората можеха да си купят и пиячката, и залозите, и цигарите, и лотарийните билети, и порното.

Изправи се, насочи се към склада, но преди това се обърна към момчето и избоботи:

— Били, ако някой ме търси, кажи, че съм отзад. Да ме изчакат! Ясно ли е?

— Ясно, господин Макклън!

Когато затвори вратата на склада зад себе си, той отново заговори в телефона:

— Не забравяй само, че линията не е обезопасена!

— Имаме проблеми с твоя приятел!

— Мамка му! Сериозни ли?

— По-сериозни от това не могат и да бъдат! Та ще ни трябва и твоята помощ! — Пауза. — И... Тай?

— Да бе!

— Играта може и да позагрубее, ако ме разбиращ какво имам предвид!

Тай въздъхна. Да, понякога човек наистина не можеше да избяга от своето минало.

— След тридесет минути можеш да ме вземеш от обичайното място! — отсече той и бързо затвори, без да остави на другия възможност за отговор.

Още от самото начало знаеше, че все някога ще се стигне и дотук. Колкото и да се ужасяваше от този момент обаче, той си даваше сметка, че не може да бяга от задълженията, които е поел. Изправи се бавно и се запъти към предната част на магазина. Отвори и огледа всичко, за да запамети всяка подробност. Нещо му подсказваше, че никога повече няма да се върне тук.

52

Фин отвори очи. Беше тъмно и студено. Измина доста време, докато си спомни къде се намира. Всяко мускулче по тялото му го болеше, сякаш беше пробягал маратон.

Едва сега си спомни за двамата мъже, които го бяха нападнали на улицата, и електрическата искра, с която бяха обездвижили тялото му. Раздвижи врата си, за да провери дали болката там продължава. Но когато се опита да разтрие тила си, усети, че не може да вдигне ръката си. Оказа се, че е вързан здраво за някакъв стол.

Помести се напред-назад, за да провери колко силно е стегната лентата на ръцете му, и тогава разбра, че краката му също са вързани. При това толкова силно, че когато се опита да ги дръпне, лентата се впи в плътта му. Прецени, че няма смисъл да продължава, и се концентрира върху задачата да накара очите си да привикнат към тъмнината.

Наоколо нямаше нищо, което да му подскаже къде се намира. Доколкото успя да прецени, помещението беше огромно. Някъде в далечината капеше вода. От стените, като че ли каменни, се носеше миризма на мухъл.

Тъкмо установи, че вече се е адаптиран към мрака, когато някой светна лампа точно в очите му. Фин имаше чувството, че ослепява. Изкрештя от болка и инстинктивно затвори очи.

Точно тогава чу смеха — нисък, басов и зловещ.

— Кой е там? — прошепна Фин.

Единственият отговор, който получи, беше още по-сilen смях.

— Кой е там? — изрева повторно той и в гърдите му се надигна паника.

Опита се да се успокои, но напразно. Нещата май бяха доста зле. А той не бе в състояние да си помогне с нищо. С нищичко. Пак пробва да се отърве от лентата, с която беше вързан. Знаеше, че е безсмислено, но все пак дръпна толкова силно, че усети как от глазените и китките му потича кръв. Не че му пукаше.

Движението поне му създаваше илюзията за контрол над ситуацията — дори и да срежеше някоя артерия, поне щеше да умре от собствената си ръка, а не от ръката на скрития зад светлината мъчител.

— Успокой се, адвокате! Искам само да поговоря с теб! Фин замръзна. Веднага позна този глас. Позна и сарказма в него.

— Господи! — прошепна тихо.

— Аз също се радвам да те видя! — засмя се гласът.

53

Преметнал сак през рамо, Тай Макклън крачеше бавно по тротоара. Около час го делеше от полунощ. Прихванато от фаровете по улицата, великанското му тяло хвърляше дълги сенки, които се уголемяваха, за да се стопят с отминаването на поредната кола.

Вървеше по магистрала „О'Брайън“, която отвеждаше от Чарлстаун към Кеймбридж, и неотлично оглеждаше всички подробности на квартала, опитвайки се да запомни града, който от двадесет години насам бе негов дом — още от мига, в който бе слязъл от кораба. Знаеше, че може би го вижда за последен път.

На излизане от Чарлстаун мина покрай кръчмата на Съливан. Именно там се събираха да празнуват, обикновено в малката задна стаичка. Бяха около дузина и вдигаха тостове за своята жестокост и хитроумни престъпления.

За първи път пристъпи в кръчмата, когато беше на осемнадесет. Беше в самото начало, веднага след назначаването му за бияч, след разпускането на „Редниците от улица Челси“ и след смъртта на Джоуи. Фин беше все още на улицата, но вече бе започнал да се отдалечава от него, а Тай като никога досега се чувстваше ужасно самoten.

Като току-що пристъпил в елитния свят на организираната престъпност, Тай седеше в дъното на масата, оглеждаше хората и се питаше дали това ще е новото му семейство. Ветераните разказваха спомени от доброто старо време на гангстерските войни и не пропускаха да се изперчат пред зайците.

След няколко часа към него се насочи самият Уайти Бългър, приседна и се представи, сякаш никой наоколо нямаше представа кой е той.

— Май не говориш много, а, хлапе? — отбеляза той след няколко неуспешни опита да го разприказва.

— Така си е — сви рамене Тай. Все още изпитваше известен срам заради акцента си.

— Това е много хубаво! — похвали го Бългър. — Колкото по-малко говориш, толкова по-добре. Ако искаш да оцелееш в тази игра, най-добре ще е да държиш устата си затворена!

Тай само кимна, но пак не каза нищо.

— Браво! — усмихна се Бългър. После протегна ръка и отсече:
— Добре дошъл на борда! Ако имаш някакви проблеми, вратата ми винаги е отворена за теб!

Тай пое здраво ръката му и изрече само:

— Благодаря, господин Бългър.

След това големият шеф стана и се насочи към другия край на масата. Тогава Тай не знаеше нищо. Трябаше да минат цели петнадесет години, докато разбере, че в замяна на обещание за защита Бългър вече е пеел пред ФБР за враговете си.

След още десет години той направи същото. Но когато се реши на този ход, то не беше нито заради лична изгода, нито за да си осигури безопасността. Беше заради гнева.

През по-голямата част на 90-те години заедно с Фреди Милър участваха в схема за изнудване и ракет. Фреди беше един от любимците на бандата „Уинтър Хил“ и всички го спрягаха като наследник на шефа в Чарлстаун. Беше безмилостен. На този свят имаше само щепа хора, които изнервяха Тай, а Милър беше главният от тях. Той обожаваше да причинява болка на хората и беше достатъчно луд, за да пламне и при най-дребната провокация.

Единственият му плюс беше неговата приятелка — Ники Реймънд. Тай така и не разбра защо тя се е захванала с човек като Фреди. Момичето беше умно, кораво и красиво. Двамата станаха приятели, и то такива, че понякога Тай се питаше как ли щяха да се развият нещата между тях, ако не беше Фреди. Ала и двамата отлично си даваха сметка, че Милър ще убие всеки, който се приближи до нея. Тай го правеше само тогава, когато беше длъжен да я пази — и това като че ли му бе достатъчно.

И после един ден Ники внезапно изчезна. Когато Тай попита Милър какво става, той отговори неопределено:

— Скъсахме!

Тай го познаваше достатъчно добре, за да знае, че не трябва да задава повече въпроси. По-късно през същия ден той се измъкна незабележимо и отиде да види Ники в дома ѝ.

Когато отвори вратата, майка ѝ бе обляна в сълзи.

— Махай се оттук, копеле гадно! — извика тя. — Не ти ли стига това, което направи?!

Въпреки протестите ѝ обаче, Тай я избута, влезе в къщата и се насочи към стаите отзад. Откри Ники, свита в леглото.

Едва я позна. Носът ѝ беше счупен, а челюстта ѝ — пристегната здраво. Очите ѝ представляваха подплашени дребни точки в средата на подпухнала, пурпурна плът. Раните по лицето ѝ все още сълзяха. Косата над челото ѝ беше обръсната до мясо — огромният прорез беше зашият с дебел хирургичен конец.

Когато зърна Тай, тя се дръпна назад и изпища.

— Много съжалявам — бе единственото, което успя да пророни той, преди да се изпари от стаята ѝ.

Само два дена по-късно се срещна с едно ченге, което познаваше още от детството си, и му предостави доказателства, уличаващи Фреди Милър. Така започна кариерата му като полицейски информатор.

Кариера, която щеше да свърши днес. Защото след тази вечер връщането му в квартала щеше да стане абсолютно невъзможно.

* * *

— Кой е човекът, когото отиваме да вземем? — попита Флеърти, докато колата им се движеше през Чарлстаун.

— Някога е бил бияч за бандата „Уинтър Хил“ — отговори Рич Лоринг, който шофираше. — Сега се занимава със залагания под прикритието на магазин за алкохол в квартала. Връзките му се простират на много високо ниво. От десет години ни предоставя информация — и винаги абсолютно достоверна. Вярвам му!

Флеърти седеше до него, а на задната седалка се бе свил детектив Козловски.

— Наистина ли смяташ, че знае къде е Фин?

— Би трябвало. Помолих го да държи Фин под око. Някога са били големи приятели.

— Ти си един долен манипулатор, Лоринг! — обади се сержантът от задната седалка.

— Благодаря за комплиманта! — не му остана длъжен прокурорът.

— Как изглежда този твой човек? — попита Флеърти.

— Можеш да видиш и сама! Ето го там, на ъгъла!

* * *

Тъмносиният форд „Боксер“ намали и спря до тротоара пред него. „Защо ли не вземат направо да си сложат една табелка: Внимание, ченгета!“ — помисли си кисело Тай. Не че вече имаше някакво значение. От тази вечер нататък прикритието му отиваше на кино.

Отвори задната врата и влезе.

— Здрави, Лоринг! — поздрави той. — Май пропусна да ми споменеш, че ще си имаме и компания!

— Тай Макклън, запознай се с лейтенант Флеърти! Лейтенант Флеърти, приятно ми е да ти представя Тай Макклън!

Двамата си кимнаха.

— Като че ли съм ви виждал по новините! — отбеляза Тай. — Нали вие заловихте Малкия Джак?

Флеърти не пропусна да регистрира изхилването на Лоринг, но предпочете да не се занимава с него и отговори:

— По-скоро партньорът ми и един друг колега.

— Обаче тя обра овациите! — вметна небрежно прокурорът.

— Тогава какво общо имате точно вие с всичко това? — изненада се Тай.

— Много е възможно настоящата каша да се окаже свързана с едно от убийствата, които приписахме на Малкия Джак — обясни Флеърти.

— Ясно — кимна Тай. После се обърна към Лоринг: — Въпреки това съм длъжен да отбележа, че не ми харесва да работя с непознати!

— На нас пък не ни харесва да работим с доносници! — сряза го Козловски.

— Вие двамата като че ли не бяхте представени — отбеляза лейтенантът, като се извърна назад. — Запознайте се, това е партньорът ми Том Козловски. Водим си го с нас, защото е експерт по

човешко общуване. Моля ви да извините маниерите му — понякога си е такъв!

— Хей, момиче, няма смисъл да го извиняваш пред мен! Никой не обича доносниците!

— Тогава защо го правиш? — изгледа го любопитно Козловски.

— Всеки от нас си има някаква роля в живота, нали така?! Понякога обаче ролята избира актьора, а не обратното.

— Успя ли да откриеш къде е Фин? — намеси се Лоринг, връщайки ги към основната причина, заради която се бяха събрали.

— Засега нямах време, но си нося проследяващото устройство. Ето го тук. — Тай дръпна ципа на сака си и извади оттам нещо, което много приличаше на компютърен лаптоп.

— Какво е това? — извърна се изненадано Флеърти.

— Преносима GPS система — отговори Тай. После се обърна към Козловски и поясни: — За по-слабо образованите, това ще рече система за глобално проследяване.

— Ха! — изсмя се сержантът. — Да не би да се опасяваш, че ще се изгубиш в кенефа?

— Откъде го имаш? — намеси се Флеърти, опитвайки се да предотврати очертаващия се скандал между двамата мъже отзад.

— Аз му го дадох — отговори вместо него Лоринг. — Така господин Макклуън успява много по-лесно да проследи известни хора, от които се интересуваме.

— Един от многото ми таланти — намигна Тай на Флеърти.

— А къде е излъчвателят?

— Сложих го в една запалка, която преди няколко дена подарих на Фин.

— И откъде знаеш, че още я носи? — изгледа го предизвикателно Козловски.

Тай го изгледа така, както човек гледа куче, току-що облекчило червата си пред гостите.

— Като те гледам, не си израснал на улицата, нали? — Не дочака отговора. — Затова можеш да ми вярваш, че ако Фин е още жив, тази запалка ще бъде непременно у него!

Екранът на компютъра проблесна и само след миг на него изплува карта. Тай се зае с клавиатурата, за да препозиционира координатите. Накрая, точно в средата, се появи яркочервен сигнал.

— Исусе, Марийо и Йосифе! — прошепна ужасено той.

— Какво става? — обади се Лоринг. — Откри ли го?

— Да, открих го. Намира се в Замъка! — отговори Тай и двамата с Лоринг си размениха многозначителни погледи в огледалото за задно виждане.

— Да разбирам ли, че това е лошо? — не се стърпя лейтенантът.

— По-лошо от това няма накъде, момиче! — въздъхна Тай.

54

Гласът идваше от мрака зад ярката светлина, която напълно заслепяваше очите на Фин. Сега вече разбираше защо някои ченгета все още обичат да използват насочени към очите лампи, когато провеждат разпитите си. Ефектът на дезориентация беше стопроцентов.

Чувстваше се напълно безпомощен, докато се опитваше да надзърне отвъд, в сенките, които непрекъснато се носеха в обсега на периферното му зрение. Доколкото можеше да прецени, в стаята имаше още двама или може би трима, но те приличаха на безлични фантоми. Все пак гласът му беше познат.

— Макгуайър — изрече на глас.

Фин забеляза как сенките зад светлината се раздвижват и от тях се материализира самият Макгуайър. Придърпа към себе си един стъваем стол и се настани до него.

— Е, как вървят нещата, Фин? — запита с равен глас той.

Фин сведе поглед към ръцете и краката си:

— Не съм много сигурен. Ти как мислиш?

Макгуайър наклони глава и отбеляза все така безизразно:

— Смятам, че точно това е и причината за това наше приятелско събиране. — Приведе се напред и добави: — Честно да ти кажа, трябваше да се вслушаш в предупрежденията ни! За адвокат си много свестен човек. И точно затова ме е яд, че трябваше да се стигне дотук!

По тялото на Фин преминаха тръпки.

— Твоите хора ли ме нападнаха? В Чарлстаун?

— Точно затова щеше да бъде по-добре, ако ги беше послушал!

Фин отново наведе глава и раздвижи леко ръцете и краката си, за да провери дали лентите все още държат. Да, държаха. Остана така, замислен, в продължение на няколко секунди, докато Макгуайър го наблюдаваше безизразно. Запита се какво ли следва сега. Мълчанието продължаваше. Накрая той не издържа и попита:

— Какво искаш? — Прецени, че в дадения случай най-добрата отбрана е нападението.

— Какво искам аз ли? — замисли се Макгуайър. — Искам да има мир по целия свят. Искам да сложа край на глада в Африка. Искам и „Ред Сокс“ отново да започнат да печелят. Но най-много искам да знам какво, по дяволите, си решил да правиш с това?!

Бръкна в джоба си и извади няколко листа. Изминаха секунди, докато Фин си даде сметка, че Макгуайър всъщност държи листите с имената на служителите-фантоми. Загледа се в тях и след като не успя да измисли нищо, попита:

— Как разбра?

— О, Фин! Значи всъщност не си чак толкова умен, за колкото те мислех! Моята работа е да знам всичко, за което си плащам на съответните хора!

Фин се вторачи неразбиращо в него.

— Кой? — попита със slab глас. Но още в същия миг разбра отговора. Почувства, че му прилошава. Умът му се втурна през събитията от последните дни и постепенно осъзна, че е бил предаден. „Не може да бъде!“ — помисли си отчаяно той, но знаеше, че е точно така.

Истината се оказа много по-жестока, отколкото можеше да понесе.

Вдигна глава към Макгуайър, който нито за миг не бе откъсвал очи от него. Президентът на „Хюрън Сикюрити“ се засмя:

— Знаеш ли, Фин, ти се оказа едно наивно нищожество!

В този момент Фин бе напълно готов да се съгласи с него.

55

Форт „Независимост“ се извисяваше гордо и величествено на брега на океана — каменен пентагон на полуостров, представляващ естествено продължение на Южен Бостън и охраняващ зорко подстъпите към Бостънското пристанище.

Първата цитадела, издигала се на това стратегическо място, е била построена през 1634 година. Но по време на войната за независимост англичаните я опожарили. След това крепостта е била издигана и разрушавана още няколко пъти. Настоящето ѝ превъплъщение беше от времето на президента Андрю Джаксън — през 1834 година. Петоъгълната постройка, обхващаща деветте акра земя на остров Замък, отдавна беше получила прозвището „Замъка“,увековечен за поколенията в произведенията на Едгар Алан По. Сега беше туристическа атракция под егидата на областния съвет на щата Масачузетс.

Беше 11:45 през нощта, когато Флеърти, Козловски, Лоринг и Макклуън паркираха на булевард „Дей“, на около осемстотин метра от гигантската каменна крепост.

— Перфектно място за подобен род неща — отбеляза Тай. — Тъй като е полуостров, подходът към Замъка е само един, провлакът е тесен и осигурява отлична видимост за охраната. Дори и птичка не може да прехвръкне незабелязана. От другата страна има дървен вълнолом, където винаги стои завързана една яхта, така че да могат да се измъкнат лесно, ако се наложи. Освен това мястото е достатъчно отдалечено от града, за да не се чуват писъците.

— И как, за бога, успяват да влязат тук? — изуми се прокурорът.

— Общината оставя тук нощна охрана, но работата е на доброволни начала и общинските съветници винаги получават насоки кого точно да назначат. Доколкото ми е известно, днес е ред на Левака Съливан.

— Синът на Хауи Съливан?

— Същият. Та следователно няма нищо чудно той да не се противи на присъствието на аверчетата на баща си зад тези стени. Освен това получава добро заплащане, за да служи като охрана, макар че обикновено оставят и по някой бабаит заедно с него, просто за всеки случай.

— В такъв случай как ще се промъкнем вътре? — учуди се Флеърти.

— Аз мога да вляза по нормалния начин — отговори Тай. — Мен ме познават, а и Левака го е страх от мен. Не вярвам да има проблеми.

— И смяташ, че това ще бъде достатъчно, за да те пуснат? — изгледа го скептично Козловски.

— Ще видим — сви рамене Тай. — Ще ги залъжа, че разполагам с важна информация за человека, когото са вкарали вътре.

— Хубаво де, но ние как ще влезем? Обзалагам се, че Макгуайър не е сам там, така че ще трябват подкрепления!

— От другата страна на крепостта, близо до брега и вляво от вълнолома, има врата, която води към един тунел. Тунелът излиза до вратичка в пода на стария склад, точно в центъра на Замъка. Навремето е служил за снабдяване на гарнизона с провизии в случай на обсада. Това е единственият друг вход към Замъка, с изключение на официалния.

— А няма ли да ни забележат? — притесни се Лоринг.

Макклуън посочи високата дървена ограда, която вървеше от едната страна на провлака, и обясни:

— Оградата е поставена, за да скрива пътя от погледа на обикновените хора. От другата ѝ страна има търговска марина. Оградата продължава чак до края на Замъка. Ще ви дам предимство от десет минути, след което ще тръгна към централния вход. А вие трябва да влезете сами в склада. Стайчката се намира на двадесетина метра от мястото, където обикновено вкарват хора за разпит. Когато излезете от склада, свивате надясно, покривате се и чакате моя сигнал.

— Какъв ще бъде той? — полюбопитства Флеърти.

— Още не знам — призна Тай. — Но ви гарантирам, че ще го чуете.

* * *

Откровението буквально смазваше Фин. Едва успяваше да запази самообладание.

Престън.

Претърси съзнанието си, опитвайки се да подреди парченцата от пъзела. Как можа да не забележи?! И да се окаже такъв глупак?! Натали му съобщи, че спи с някой, доста по-стар от нея — някой, който може да й помогне в кариерата.

Престън.

Заштото, освен Линда, само още един човек знаеше, че Фин подозира Макгуайър и „Хюрън“ в схема за източване на държавни субсидии.

Престън!

Само един човек знаеше, че Фин ще ходи в офиса си, за да вземе доказателствата, които ще потвърдят подозренията му пред полицията.

Картината вече се изясняваше. Никога до този момент не му беше хрумвало, че Престън може да е забъркан във всичко това — смяташе го за далеч над подобни машинации. За него шефът му беше идеал за всичко, към което самият той се стремеше. И което беше още по-важното, бе един от малцината, които си бяха направили труда да му дадат нов житетски шанс. Престън беше негов покровител и приятел и точно затова мисълта, че точно той го е предал, пронизваше като нож сърцето му.

Но пък всичко се връзваше. Престън отговаряше за цялата юридическа документация на „Хюрън“, а охранителната компания беше един от най-големите и доходносни клиенти на „Хауъри, Блек и Лонгбодъм“. Освен това Престън имаше необходимите връзки за осигуряване на политически чадър над „Хюрън“.

Осъзнавайки всичко това, Фин усети, че целият му живот се превръща във водовъртеж, който го повлича безмилостно надолу. Когато Престън се бе появил в полицейското управление, за да го измъкне, Фин бе почерпил сили от непоклатимата вяра на повъзрастния адвокат. А сега проумя, че шефът му го е освободил, за да го остави да отведе него и Макгуайър към доказателствата. Появра му, когато го уверяваше, че има бъдеще във фирмата им. А сега си даде сметка, че покровителят му само си е играел с него — точно така, както правеха повечето хора в живота му.

До този момент Престън бе единственият човек, когото Фин считаше за достоен за подражание.

Сега, когато и този образ избледня, като че ли не остана нищо друго. Нито надежда, нито причина, заради която да живее. Щом като именно Престън помагаше на Макгуайър, Фин щеше просто да изчезне безследно, а убийството на Натали ще бъде приписано на него. И на никого няма да му пuka така ли е или не.

— Дай да поговорим сега за този списък — обади се Макгуайър, прекъсвайки мислите му.

56

— Знаеш ли как се борави с пистолет? — обърна се Козловски към Лоринг.

— Да — кимна прокурорът. — Докато бях във ФБР, редовно ходех да стрелям.

Козловски бръкна в кобура на глезена си и извади оттам малък 38-калибров пистолет.

Тримата стояха в подножието на дървената ограда, която отделяше пътя към форт „Независимост“ от товарните докове. Оградата беше висока, но в никакъв случай непревземаема. В горната ѝ част не се виждаше бодлива тел, а и надали надвишаваше три метра.

— Да действаме! — подкани ги Козловски, коленичи с единия си крак и сключи гигантските си пръсти, за да помогне на Лоринг да се качи. — Ще те подхвърля нагоре, а после ти ще ми помогнеш да повдигнем и лейтенанта. Накрая двамата заедно ще протегнете ръце и ще издърпате и мен!

Макар да знаеше, че сержантът наистина е силен, прокурорът все пак не бе очаквал да бъде подхвърлен с такава лекота — при това с такъв замах, че едва не се прехвърли директно от другата страна. Успя да се задържи за ръба и обрачи оградата за опора. После сграбчи ръката на лейтенанта и я повдигна нагоре.

А сега идваше трудната част. Едва балансирачи на върха на оградата, Лоринг и Флеърти протегнаха едновременно ръце и сграбчиха сержанта. Той беше много по-тежък от двамата и за момент им се стори, че няма да успеят да го прехвърлят. Накрая, след много усилия, го измъкнаха и тримата заедно скочиха от другата страна.

Насочиха се към брега. Когато го приближиха, зърнаха вълнолома, който се простираше на около три метра във водите на пристанището. Козловски припълзя върху него и надникна от другата страна на оградата.

— Виждам вратата към тунела! — прошепна, когато се върна при тях. — За съжаление, виждам също така и яхта, привързана точно

до нея, а типът, когото зърнах на борда ѝ, никак не ми прилича на рибар!

- Пазач ли? — обади се Флеърти.
- По-скоро бияч, ако питаш мен.
- И какво ще правим сега?
- Ще го отстраним от пътя си! — отсече без всякакво колебание Козловски.

* * *

Тай изчака десетина минути, след което се насочи по пътя, отвеждащ към остров Замък. Не можеше да вземе колата на Лоринг, защото тя просто крещеше, че е полицейска. На Левака може и да му се стори странно, че го вижда без кола, но все пак рискът си струваше.

Докато крачеше към крепостта, обмисляше варианти за действие. Първата му и най-важна задача бе да проникне вътре и да се увери, че Фин е жив. Оттам нататък ще импровизира.

Пътят към Замъка беше тесен. От лявата му страна се издигаше дървената ограда, отделяща го от доковете, а от дясната — вълнолом, простиращ се по цялата дължина на залива. Някъде към върха на провлака пътят са разширяваше, образувайки естествен паркинг за колите на туристите. Докато го пресичаше, Тай вдигна очи към огромната каменна постройка, кацнала на хълма в края на пътя. Цялата ѝ история беше пълна с насилие и жестокост.

В другия край на паркинга имаше бордюр, от който следваше тревиста могила, отвеждаща към портите на крепостта. На склона ѝ се виждаше барака, която през деня предоставяше на посетителите закуски и напитки. Докато Тай минаваше покрай нея, вляво от себе си забеляза лъч от фенерче, който се насочи право към очите му.

- Изключи това нещо! — изръмжа той.
- Паркингът е затворен, сър — достигна до него гласът на Левака Съливан.
- Не съм дошъл да разглеждам забележителностите, Левак! А сега изключи проклетото нещо, иначе ще ти го завра в задника!
- Хиляди дяволи! Тай, ти ли си?!

Не изключи фенерчето, но все пак свали лъча към гърдите му. А после се измъкна от сенките край барачката.

Дори и нощния сумрак не бе в състояние да скрие гротескния му вид. Като малък Левака се бе разболял от изключително рядък вид детски паралич, който бе лишил от сила цялата дясна половина на тялото му и бе забавил нормалното му развитие. Постепенно парализата бе отшумяла и той бе възвърнал силата на ръцете си, но увреждането на общото му състояние се оказа перманентно — както подсказваше и прякорът му.

Беше висок не повече от метър и петдесет и пет, като поголямата част от тези сантиметри се заемаше от горната половина на тялото му. В младостта си се бе вманиачил по вдигане на тежести — с надеждата да превъзмогне чувството си за малоценност, в резултат на което гърдите, раменете и ръцете му бяха смешно несъразмерни на фона на тялото му.

Беше облечен с униформената риза на общинската охрана и с камуфлажни панталони, пристегнати здраво на кръста от широк военен колан, от който висяха 45-калибрсов автоматичен пистолет, бинокъл за нощно виждане, белезници и огромна бухалка. Служителите на общинската охрана обикновено не носеха огнестрелно оръжие, обаче влиятелният баща на Левака, Хауи, беше внушил на определени свои приятели от високите етажи на градската управа необходимостта на сина му да се защитава, така че специално за него бе издаден специален указ.

— Какво правиш тук, Тай? — Левака положи ръка върху ръкохватката на автоматичния пистолет.

— Трябва да говоря с Макгуайър — отговори спокойно Тай.

— И защо мислиш, че е тук?

— И двамата знаем, че е тук, Левак, така че защо не прескочим целия този цирк? Просто трябва да поговоря с него, това е!

— Много съжалявам, Тай, но не мога да те пусна! — отсече Левака и отново вдигна лъча на фенерчето към очите му.

Намираше се точно пред него, само на крачка-две. Тай протегна гигантската си лапа, замахна и фенерчето политна към съседните храсти.

— Виж какво ще ти кажа, малко лайно, такова! Въобще не ми пушка кой е баща ти! Трябва да говоря с Макгуайър и влизам да говоря с

него, ясен ли съм?! Работя в тази организация, още откакто ти беше ей толкоз запъртьк! — Смъкна ръката си само на няколко сантиметра от главата на Левака, за да няма никакви съмнения, че това е обида. — И щом казвам, че трябва да направя нещо, ти ще постъпиш най-разумно, ако ме слушаш и се отдръпнеш от пътя ми!

— А аз пък казвам, че не можеш да влезеш!

Въпреки иначе смелите думи, Тайолови потреперването на гласа му.

— Грешиш! Мога да го направя и ще го направя!

Знаеше, че е спечелил и Левака няма да посмее да му стори нищо. Забеляза как ръката му около пистолета се отпуска. Тръгна да минава покрай него, когато зад себе си чу друг глас, който излизаше от сенките край затворената барака.

— Не, Тай! Ти си този, който греши!

Тай се извърна леко и видя Джони Мълинс. Веднага му просветна, че Левака е само първата линия на отбрана. Макгуайър очевидно е преценил, че за по-тежки случаи момчето се нуждае от допълнителна помощ.

Джони Мълинс беше на двадесет и пет, но вече си бе извоювал репутацията на особено ефективен, брутален бияч. Със своите близо два метра той се извисяваше дори и над Тай, но иначе беше далеч по-хилав от него. Очите му още изльчваха онзи настървен младежки поглед, който Тай вече бе позабравил. Голяма част от славата на Джони се дължеше на слуховете, че точно той е отговорен за едно особено зверско убийство — на Манито Санчес, главната пушка на един южноамерикански синдикат, който бе започнал да си проправя път в бизнеса с наркотици в Самървил и Ривиър. Мълинс бе получил задачата да му изпрати необходимото послание и да разреши конфликта веднъж завинаги. Ала за да бъде сигурен, че в бъдеще няма да има недоразумения, Джони очевидно бе кастррирал Санчес, преди да го убие, а после бе изпратил трофея на един от съдружниците му заедно с предупреждението, че за него ще е най-добре, ако се върне в родината си. Оттогава насам Южен Бостън нямаше проблеми с този конкретен синдикат, а случката бе превърнала Джони Мълинс в легенда.

Тай се загледа как Мълинс се приближава към него и Левака, палейки цигара.

— Джони! — възклика той. — Не мислиш ли, че времето ти за лягане мина отдавна?

Мълинс се изсмя, протегна ръка и отбеляза:

— Радвам се да те видя, Тай Макклън! Отдавна не сме се виждали!

Тай пое ръката му и двамата приковаха погледи един в друг.

— Така си е — кимна усмихнат Тай. — Последния път, когато те видях, ти все още преджобваше децата по плажа за петачета. Като гледам, нещата май са се променили, а?

— Аха — кимна Мълинс. — А последния път, когато аз те видях, ти беше най-страховитият мъж в цял Бостън! Та... прав си — нещата наистина са се променили!

— Е, може би не чак толкова, колкото си мислиш — отбеляза Тай и направи крачка към крепостта.

Мълинс веднага се изпреди пред него:

— Не мога да те пусна, Тай! Тони беше категоричен!

Тай го огледа с присвирти очи и отбеляза:

— Виж какво, глупако, имам важна информация за Макгуайър, която може би ще предотврати залавянето на всички ни! Това означава, че в случая става въпрос не само за моята глава, но за всички останали! Затова сега отивам там, за да поговоря с него. И не си и въобразявай, че ще бъда спрян от някакъв си хлапак с проблеми в хормоните!

При тези думи Тай направи крачка встрани от Мълинс и тръгна нагоре.

Джони се поколеба за момент, но после протегна ръка, за да го спре. И точно там му беше грешката. Ако беше извадил пистолет, Тай може би щеше да поразмисли, но като протегна ръката си, срина цялата си защита.

Тай го сграбчи за китката и със светкавично движение я приведе в контакт с лакътя му. Ускорението на удара, комбинирани със силата на Тай, автоматично запратиха лакътната става на Джони в обратна посока и я счутиха. Ръката му увисна безпомощно. Веднага след това Тай го сграбчи за яката и му нанесе силен член удар право в лицето. От носа на младежа бликна кръв, а дясната му буза сякаш хлътна. После го пусна и Джони се свлече на земята като празен брашнен чувал.

Извърна се към Левака, който, пребледнял като платно, отстъпваше плахо.

— Хей, Левак, имаш ли кола?

— Ама разбира се, Тай! — смотолеви той.

— Тогава веднага я докарай тук, натовари този боклук и го отведи в болницата!

— Ама нали трябва да охранявам!

— Тази нощ надали някой се готови да напада Замъка, а единствената друга алтернатива е да извикаш линейка. Смяташ ли, че Макгуайър ще се зарадва, ако се наложи да обяснява пред Бърза помощ какво правим всички ние тук, а?

— Окей, нямаш проблеми! Веднага ще се погрижа! — кимна послушно Левака.

— Хубаво. Аз пък ще отида до Замъка, за да си поговоря с Макгуайър. — Направи крачка напред, но после се обърна и добави: — Стига да нямаш нищо против, разбира се.

— Ама разбира се, че нямам, Тай! — кимна ентузиазирано Левака, след което отпраши да си търси колата.

* * *

Козловски се прокрадваше покрай скалите край брега, приближавайки все повече вълнолома, като внимаваше да остане незабележим. Вълноломът беше дълъг не повече от двадесет метра, но в мрака изглеждаше безкраен.

Различи силуета на някакъв доста едричък тип, разположил се в капитанския стол на яхтата и вдигнал крака върху конзолата за управление. От време на време човекът вдигаше глава, за да проследи самолетите, излитящи и кацащи на близкото летище „Лоугън“.

Нямаше съмнение, че изненадващото нападение е невъзможно. Реши, че бълфирането е най-добрата тактика в случая.

Вдигна глава и изчака приближаването на поредния самолет. Възползвайки се от рева на двигателите му, той се втурна напред и стигна другия край на пътеката. После се обърна така, сякаш идваше от самия Замък.

Беше стигнал почти до средата на пътеката, когато мъжът в яхтата го забеляза:

— Кой е там?

Козловски продължи да крачи небрежно по посока на яхтата. Давайки си сметка за риска, който поема, той изрече:

— Макгуайър ме праща да ти кажа, че му трябващ вънре.

Рискът се състоеше по-скоро в това, че въобще не бяха сигурни дали Макгуайър е в Замъка или не. Ако се окажеше второто, в следващия миг щеше да последва стрелба. Надяваше се все пак да се окаже първото.

— Че за какво? — попита мъжът, а Козловски въздъхна с облекчение.

— Откъде да знам? Каза ми да те заместя на яхтата.

Мъжът измърмори нещо, надигна туловището си и слезе от капитанския стол.

— Окей. Нали знаеш какво да правиш, ако се появят ченгетата?

— Да бе — отговори Козловски, който вече бе застанал точно до перилата на яхтата. Протегна ръка, за да помогне на человека да излезе.

— Хей, май не те познавам! — отбеляза той, докато прекрачваше перилата. — Да не би да си от хората на Джони в Самървил?

Докато го изтегляше с лявата си ръка, с дясната Козловски насочи дулото на пистолета под брадичката му и буквально го закова за перилата.

— Не позна! Аз съм от хората на полицейското управление! А ти си арестуван! Бих ти прочел правата, ама точно сега малко бързам.

— Мамицата ти мръсна! — просъска мъжът, махна с ръка пред лицето си и неволно причини изстрела на пистолета на Козловски. В момента на изстрела Козловски усети как по бузите на пазача се стича нещо доста топло, което веднага разпозна като кръв.

Слиса се. Този идиот наистина ли успя да се застреля по такъв глупашки начин? Масивното тяло пред него се катурна назад и Козловски го пусна, за да изтрие пръските кръв по собственото си лице.

Когато отвори очи, с периферното си зрение зърна как едрата ръка на мъжа се насочва яростно към него и той се сниши, за да избегне удара.

Когато отново го погледна, констатира, че мъжът не само не е мъртъв, а е и много ядосан. Силата на ръката му се бе оказала напълно достатъчна, за да отклони дулото от брадичката му, преди пистолетът да се задейства автоматично. Така, вместо да пробие долната част на челюстта му и да се забие право в мозъка му, куршумът бе отнесъл само бузата и ухото му, оголовайки костта му.

Мъжът продължаваше да размахва гневно юмрук и Козловски беше принуден да го обездвижи. Докато ръката на пазача минаваше над главата му, той се сниши и заби глава право в слънчевия му сплит. И когато онзи се преви на две от болка, Козловски отново замахна с глава и го цапардоса челно в брадичката.

Пазачът се свлече в безсъзнание.

Детективът потърка зачервеното си от ударите чело и прескочи перилата, за да провери дали човекът все ощедиша. Дишаше. „Слава на бога и за малките чудеса!“ — каза си той. Въобще не му се мислеше за бумащината, с която щяха да го залеят. Извади белезниците и тъкмо окованаше ръцете на пазача към перилата, когато по дървената пътека към него притичаха Флеърти и Лоринг.

— Какво стана?! — извика лейтенантът.

— Благодаря за загрижеността, лейтенант! Добре съм! — ухилий се сержантът.

— Господи! — изпищя тя и се загледа в пръските кръв по лицето на партньора си.

— Няма проблеми. Кръвта е негова.

— Като че ли не трябваше да те оставям сам!

— О, я стига! — махна с ръка Козловски.

— Детективи! — прекъсна ги прокурорът. — Предлагам ви да си довършите спора по-късно!

— Прав е — рече Козловски. — Нищо чудно да са чули и изстрела!

Тримата хукнаха по вълнолома и стигнаха до тясната брегова ивица в задния край на форт „Независимост“. Вървейки покрай стената, накрая достигнаха до ръждясала желязна врата.

— Това трябва да е — рече тихо Флеърти.

Козловски плъзна ръка по ръбовете ѝ:

— Доколкото виждам, не е заключена. — После подпъхна пръсти под стоманената ключалка и дръпна. Вратата се помръдна лекичко, но

почти веднага след това ключалката се върна на място и едва не отнесе пръстите на сержанта. — Мамка му, тежичка е! — отбеляза той. — Май трябва да го направим всички заедно!

Тримата дръпнаха задружно.

Масивната желязна порта изскърца и се отвори достатъчно, за да разкрие зад себе си тунел, който се оказа далеч по-тесен, отколкото предполагаха размерите на вратата.

— Как се добра до тези имена, Фин?

Макгуайър продължаваше да седи, приведен към него. Фин се запита дали и Престън не е в стаята. Не че вече имаше някакво значение.

Замисли се, опитвайки се да се концентрира върху въпроса на своя мъчител. Сякаш беше преди цяла вечност, когато двамата с Бостик съставиха този списък. Мъглата в мозъка му затрудняваше всички опити да си спомни как въобще бе започнало всичко това. Накрая изфъфли:

— Бяха при бележките по делото. Или поне три от тях. Реших, че ще бъдат добри свидетели.

— Добри свидетели ли?! — не го разбра Макгуайър. — За какво говориш, по дяволите? В чии бележки са били тези имена?

Главата на Фин се килна леко встрани, сякаш беше пиян. Всъщност, точно така се чувстваше.

— В бележките на Натали. — Самото споменаване на името ѝ беше достатъчно, за да го върне в реалността. Вдигна поглед към Макгуайър. Апатията му бе заменена от отявлена враждебност. — Защо?

Макгуайър явно се стресна от рязката промяна в поведението му. Отдръпна се леко назад, предоставяйки му известно свободно пространство, и попита:

— Какво защо?

— Защо трябваше да убиваш Натали?

Омразата, която лъхаше от този въпрос, беше толкова силна, че хвана Макгуайър напълно неподготвен.

— Не съм я убивал аз.

Без да свежда очите си от него, Фин просъска:

— Тогава кой? Престън ли?

Присви очи и изчака да види реакцията на Макгуайър. Той дори не примигна. Но в сенките зад гърба му се забеляза някакво

раздвижване. След няколко секунди Макгуайър се усмихна — с тънка, злобна усмивка, изльчваща недвусмислено чувство на превъзходство, което Фин изобщо не беше долавял до този момент. Стана ясно, че го е подценявал, при това много.

— Фин, нямам представа за какво говориш — изрече той. — Освен това смяtam, че се отклоняваме от основната тема. Тук аз задавам въпросите, а ти трябва да отговаряш! При това бързичко! Ако се наложи, ще прибягна и до малко мотивация, но честно да ти кажа, съветвам те да не се стига дотам! — Направи пауза, погледна отново списъка и допълни: — Доколкото успях да схвата, някои от имената си открил в бележките на Натали Колдуел. Ами останалите? И каква е ролята на Бостик във всичко това?

— Бостик — повтори унило Фин, изпитвайки огромно чувство на вина, че е причинил смъртта му. Трябаше да се вслуша повнимателно в думите на бившето ченге. — Още един човек, когото ти уби без никаква причина! И заслужаваше ли си? За няколко стотина хиляди? Или дори за миллион? Толкова си жалък!

Гневът бе обсебил Фин тъй силно, а Макгуайър се оказа прекалено бърз, че пленникът дори не забеляза приближаването на удара. Сякаш изневиделица, огромният юмрук на Макгуайър се стовари върху носа му и Фин чу счупването на хрущяла. Миг по-късно лицето му се обагри с кръв.

Докато Фин разбере какво става, Макгуайър вече бе седнал самодоволно на стола и го наблюдаваше. После разгледа кокалчетата на ръката си и въздъхна:

— Виж какво, Фин, никак не ми е приятно да ти причинявам болка! Изглеждаш ми свестен, така че, моля те, не ме карай пак да го правя! Не може да си чак толкова глупав, та да си въобразяваш, че става въпрос само за някакъв си милион, пък ако ще и за няколко милиона! Освен това не забравяй, че не аз въвлякох Бостик в тази работа! Ти сам го направи. Що се отнася до Натали, пак ти повтарям, че нямам нищо общо със смъртта ѝ!

— Не ти вярвам!

— Въобще не ми пуха дали ми вярваш! Единственото, за което ми пуха, е онова, което можеш да ми кажеш. Дай сега да се върнем към онзи списък! — Потупа листите в ската си. — Кой знае още за тях?

— Мамицата ти мръсна! — изрече предизвикателно Фин.

— Грешен отговор! — отбеляза спокойно Макгуайър.

После, със същата безстрастност, протегна ръка, докопа кутрето на лявата му ръка и брутално го обърна назад.

Фин чу счупването на костта, а веднага след това през цялото му тяло премина влудяваща болка.

— Никой! Никой друг не знае!

— Никой ли? — приведе се отново Макгуайър, готов да скочи. Сакото му се разтвори леко и Фин забеляза пистолета в кобура под мишницата му. И внезапно осъзна, че може би вече е подписал собствената си смъртна присъда.

— Засега абсолютно никой. Но направих копия и ги оставил в един сейф! Ако умра, все някой накрая ще ги открие!

— Къде са? — изръмжа Макгуайър.

— Мога да отида и да ти ги донеса. От банката изискват фотографска идентификация, разполагат със снимката ми, за да удостоверят, че съм аз. Дори и сега да ти дам ключа, пак няма да можеш да влезеш, а те веднага ще викнат ченгетата!

— Ясно! Значи си имаме проблем — отбеляза Макгуайър, замисли се и допълни: — Ето какво ти предлагам! Защо не вземеш да ми кажеш името на банката, а аз ще поръчам на някого да провери?

Болката, причинявана от счупеното му кутре, бе жестока, ала мозъкът му като че ли вече отказваше да я регистрира. Беше достигнал точката отвъд нея, когато единственото, върху което съзнанието му държеше да се фокусира, бе собственото му оцеляване. Огледа внимателно човека срещу себе си и разбра, че си има работа с напълно безскрупulen тип. Налагаше се да открие човек, с когото да се спазари — някой, който ще помисли добре, преди да изпрати курсум в главата му.

Огледа се и се постара да фокусира погледа си върху сенките, които кръжаха зад Макгуайър.

— Ще ти кажа името на банката, но първо искам да разговарям с Престън. Къде е той? Тук ли е?

— И какво те кара да мислиш, че Холанд има пръст във всичко това?

Фин събра кураж и изрече високомерно:

— О, я стига! Всички знаем, че Престън е твой адвокат! Освен това е имал любовна връзка с Натали! Той единствен знаеше, че ще

ходя в офиса, за да взема списъка. Къде е сега? Зад теб ли е?

Макгуайър се почеса по главата, сякаш обмисляше какво да направи. После се приведе напред и рече:

— Хиляди извинения, но сгафи за втори път!

Сграбчи безименния му пръст и го скърши като тънко клонче.

Фин се разпищя от болка. Писъкът му изпълни цялото помещение и отекна в стените. В отговор Макгуайър изрева точно пред очите му.

— Ето, виждаш ли? Никой няма да те чуе! — После сви юмрук и го цапардоса в устата, но толкова силно, че едва не го събори от стола.

— Пораздвижи малко този мозък, Фин! Оттук нататък може да става само по-зле!

Фин усети струйката кръв, стичаща се от устата му към брадичката. Металният вкус го изпълни с още по-голям ужас. Наложи си да впрегне цялата си воля, за да не се пречупи. Ако изобщо имаше шанс да оцелее, трябваше да държи на своето. И на всяка цена да накара Престън да се покаже! Очите му се насълзиха, но той прегълътна страхата и попита дрезгаво:

— Той тук ли е? Няма ли смелостта поне да застане срещу мен?

— Кажи ми онова, което искам да знам, Фин, а после можем спокойно да сложим край на тази жалка пиеса, която се опитваш да ни играеш! — заяви Тони Макгуайър, макар погледът му да подсказваше, че по-скоро би предпочел играта да продължи.

— Мамка ти, Макгуайър! — изплю Фин.

— О, не, Фин! За твоето добро е повече да не се опитваш да ме вбесяваш!

— Не и докато не говоря с Престън! — извика Фин. — Искам да видя проклетите му очи, докато ми разказва как е убил Натали!

— Това няма да стане, Фин! Ще стане само това, че ще продължим да се въртим в затворен кръг, а аз ще продължавам да ти причинявам болка, докато ти не ми кажеш онова, което искам да знам!

— Е, в такъв случай прави онова, което си решил да направиш! — извика Фин с последните му останали сили. — Защото аз няма да проговоря, докато Престън не излезе от сенките там! — Продължаваше да си самовнушава, че ако успее да въвлече Престън в разпита, все ще измисли как да се измъкне от това положение.

— Както желаеш! — сви рамене Макгуайър и пак протегна ръка. Този път докопа средния пръст на лявата му ръка, обърна го назад и спря, точно преди момента на счупването. Ухили се, сведе поглед и отсече: — Последна възможност!

— Мамка ти! — едва не се задави с думите Фин, опитвайки се да събере последни сили, за да изтърпи онова, което следваше.

Макгуайър натисна пръста назад и той се пречупи, а Фин отново се разпищя. Вече започваше да се пита още колко ще може да издържи.

— Престън! Излез, копеле мръсно! Дай да ти видя лицето!

— Откажи се, Фин! — рече Макгуайър. — Толкова ли държиш да рискуваш с четвърти пръст?

— Престън!

Писъците на пленника започнаха да се преливат с разтърсващите тялото му хлипания на болка и изтощение. За части от секундата единственият звук, който се чуваше в стаята, бе опитът му да си поеме дъх.

И после, точно когато Фин вече се питаше дали не е най-добре да се предаде, един от силуетите зад гърба на Макгуайър заговори:

— Не Престън уби Натали, Фин! Аз я убих!

Фин веднага позна гласа, но в първия момент си помисли, че халюцинира.

58

В тунела беше тясно, влажно и студено. Водеше Козловски, приведен на две, придвижващ бавно яките си крака, осветявайки с фенерчето си всяко ъгълче от каменните стени.

Тунелът се оказа доста по-дълъг, отколкото бяха очаквали. Флеърти пълзеше зад Козловски и не виждаше почти нищо. На определени интервали протягаше ръка, за да докосне сакото на партньора си, за да се увери, че не се е изгубила. Забеляза, че ръката на Лоринг се отърваше периодично в бедрата ѝ или някъде около кръста. Това я накара да си спомни за Джанет Рийд — младата жена с тенис ракетата, която бе зърнала в кабинета на Лоринг, и се запита дали прокурорът не прекалява малко в опита си да се ориентира в мрака. Но реши, че в този момент не си струва да мисли за подобни неща — имаше далеч по-важни грижи.

Не можеше да спре да мисли за Фин, а от представата за онова, което може би той преживяваше в момента, я втрисаше. Трябваше да се вслуша в думите му! Трябваше да му повярва! Толкова се притесняваше да не би личните ѝ чувства да я направят пристрастна към Фин, че накрая се поддаде на предубеждението си срещу него. „Моля те, господи, запази го жив!“ — замоли се мислено тя.

Внезапно Козловски се закова на място и прошепна:

— Стигнахме!

Флеърти вдигна глава. На тавана, точно пред очите на сержантта, в гранита бе изрязан квадрат от стомана и дърво, подобно на люк в стар кораб.

Сержантът премести лъча на фенерчето към лицата на двамата си колеги.

— Готови ли сме?

— По-готови от това накъде! — обади се прокурорът.

Козловски го погледна. Лоринг му се стори мъничко пребледнял, но поне държеше в готовност пистолета си.

— Добре — обади се лейтенантът. — Ти, Коз, повдигни вратичката, а аз съм веднага след теб с пистолета — в случай че някой вече ни очаква!

Козловски приклекна под люка. Височината на тунела беше не повече от метър и тридесет, така че единственото, което той трябваше да стори, бе да напъне крака и да издигне вратата върху плещите си. Така на Линда щеше да ѝ остане достатъчно място за маневриране. Сержантът подпра ръце върху ръждясалите стоманени връзки на вратичката, които я придържаха, пое си дълбоко дъх и изстреля нагоре цялата тежест на тялото си.

Веднага щом вратичката се повдигна, Флеърти надникна в отвора, а дулото на заредения ѝ пистолет проследи пътя на лъча на фенерчето.

— Чисто е! — прошепна тя.

Изнизаха се един след друг, за да се озоват в малка и тъмна стая. До стените около тях се издигаха камари със стари метални шкафчета и бюра. Очевидно стаята наистина служеше за склад и бе пълна с боклуци, които надали щяха да зърнат повече светлината на деня.

— Тай каза, че стаята, където провеждат разпитите, се намира на петдесет крачки вдясно от тази — напомни им прокурорът.

— Да тръгваме! — кимна Флеърти.

— Но Тай ни предупреди да изчакаме сигнала му! — спря я Лоринг.

— Ти с всичкия ли си? — просъска Линда. — Нищо чудно точно в момента да убиват Фин! Дори не можем да бъдем сигурни, че Макклувън е проникнал в Замъка! Не можем да си позволим да чакаме!

— Виж какво, ако сега се втурнем там, без да имаме ни най-малка представа срещу кого сме изправени, рискуваме да бъдем избити като мухи! Включително и господин Фин! — не се предаваше Лоринг.
— Появрай ми, най-добре е да изчакаме сигнала на Макклувън!

— Абе, ти луд ли си?! Вече сме тук, но ще си седим и няма да предприемем нищо, така ли?! Коз, кажи на този задник, че трябва да нахлуем веднага!

— Нищо подобно, лейтенант. Смятам, че прокурорът е напълно прав! Най-разумното за момента е да изчакаме Макклувън да си свърши своята част от работата!

— И какво? Ще седим и ще чакаме?!

— Да, ще изчакаме. Но само още пет минути!

* * *

Тежките метални порти на форт „Независимост“ бяха почти затворени. Само тясната пролука между тях подсказваше, че не са заключени. Тай вдигна глава към върха — над него се извисяваха шестметрови каменни стени, зловещо сливащи се с нощния мрак.

Вътре беше тъмно като в рог — или поне така изглеждаше на пръв поглед. Единствените прозорци в Замъка бяха тесните амбразури към морето, предназначени да помогнат на войниците вътре да стрелят по всеки вражески морски съд, осмелил се да навлезе в Бостънското пристанище. Близо до портите нямаше никакви отворя, така че измина доста време, докато очите на Тай се адаптират към мрака. А дори и след това се оказа толкова тъмно, че едва успя да различи очертанията на широкия коридор във вътрешността на форта.

Не че посоките не му бяха известни — до болка бе запознат с тях. Срамуваше се колко пъти преди бе идвал в Замъка. Срамуваше се заради болката и срама, които бе предизвиквал в този каменен лабиринт. Картините от миналото му напомняха, че тогава не бе разполагал с кой знае колко възможности за избор в живота си. Освен това повечето, ако не и всички от хората, които бе измъчвал, се бяха присъединили към играта напълно доброволно. И тъй като обикновените граждани, хванати по някаква случайност в мрежата на организираната престъпност, по принцип се поддаваха на заплахите много преди пътешествието до Замъка, това конкретно място се пазеше преди всичко за членове на конкурентни банди или за онези от своите, по една или друга причина заподозрени в предателство.

Тръгна тихо по дългия коридор, без да отлепва гръб от каменните стени. Зави два пъти. Когато стигна до третия ъгъл, забеляза тънка светлинка, процеждаща се през тесния процеп под вратата вляво. Веднага след това дочу и нечии гласове.

Пристигъл безшумно до вратата и се заслуша.

Най-сетне долови и гласа на Фин. Въздъхна облекчено. Приятелят му все още беше жив. Сега най-главното бе да измисли как да го измъкне оттам.

59

Ник Уилямс излезе от сенките и застана пред Фин.

— Да, Фин. Аз съм.

— Не разбирам — изфъфли Фин. — Ами Престън?

— Престън няма нищо общо! — махна с ръка Ник и се усмихна.

— Всъщност, той си е точно такъв праведен, надут пуйк, за какъвто се представя!

— Тогава ти как разбра да...

— Да те намеря ли? Не беше чак толкова трудно. Казал си на Престън, че няма да можеш да подготвиш споразумението, така че той ми се обади на мен, за да ми прехвърли товара. А когато го попитах какво ти се случило, той заяви, че си имал някаква лична работа, за която трябва да се погрижиш, и ако случайно те засека в офиса, по-добре да не те закачам!

Фин въздъхна. Значи Престън все пак не го беше предал. Или най-малкото — не нарочно.

— Представяш ли си само?! — изхили се Уилямс. — Тревожеше се да не те притесня! Доста иронично предвид обстоятелствата!

Фин погледна към Макгуайър и установи, че мафиотът внимателно наблюдава размяната на реплики между двамата адвокати. После се обърна пак към Уилямс и попита:

— Е, и сега какво?

— Всичко зависи от теб самия, Фин. Изборът е изцяло твой!

— Така ли? Не знаех! И би ли ме осведомил с какви алтернативи разполагам?

Ник Уилямс потупа Тони Макгуайър по рамото и двамата се дръпнаха обратно в сенките. Макар да не бе в състояние да различи думите им, Фин доволи, че нещо се карат. Когато приключиха, Ник се върна при него, придърпа един стол и се настани до Фин.

— Окей. Виж сега какво! Нека изложим наличните алтернативи, както сам каза! Първата от тях е да продължиш да се правиш на голям инат, в този случай съм сигурен, че Тони ще положи максимални

усилия да те лиши напълно от способността някога да свириш на пиано!

— А каква е втората?

— Тя гласи, че можеш да се присъединиш към нас!

Ако не го болеше толкова, Скот Фин със сигурност щеше да се изсмее. Сега обаче само успя да възклике:

— Да се присъединя към вас ли?!

Уилямс кимна.

— Виж какво, Фин, знам за теб много повече, отколкото си мислиш! Гарантирам ти, няма да повярваш колко общи неща имаме двамата с теб!

Фин се опита да диша равномерно, за да парира поне малко болката. После се обади:

— Слушам те!

— Аз израснах в Самървил, при това в гадната му част! Баща ми беше пияница, който караше камион и зареждаше магазините, а между две смени съдираше от бой и майка ми, и мен! Още на девет години разбрах, че съм имал истински късмет, когато той прегази едно хлапе и го тикнаха до живот зад решетките. Двамата с мама минахме на социални помощи, така че не след дълго се озовах в местните улични групировки, започнах да продавам наркотици и да се мотая с аверите от бандата „Уинтър Хил“. — Тук направи драматична пауза, погледна го дяволито и попита: — Познато ли ти звуци?

— Направо носталгично! — кимна Фин и стисна зъби, за да не се разпиши от болка. — Какво искаш да кажеш с всичко това?

— Искам да кажа, че когато навърших петнадесет, беше пределно ясно, че скоро щях да завърша или в затвора, или в моргата — точно като теб! Но точно тогава съдбата ми се усмихна — запознах се с Тони Макгуайър!

Тони ми каза, че си губя времето. Че съм много по-умен от всички останали, с които се мотая по улиците, и че ако държа един ден да стана важна клечка в организацията, трябва да използвам главата си! Оказа се, че е бил напълно прав! Тогава той ме накара да сключа с него една сделка. Каза ми, че ако нямам нищо против здравото учене, той ще плати обучението ми в градския колеж!

Фин вдигна очи към Макгуайър и отбеляза делово:

— Не си те представях в ролята на Дядо Коледа!

Ник Уилямс поклати глава и поясни:

— Не си ме разбрали. Тони не ми правеше услуга! Той правеше услуга на самия себе си! Ако щеш, вярвай, но той е абсолютен гений! Защото винаги разсъждава в големи мащаби и мисли с много крачки напред! Още много отдавна той си даде сметка, че единственият плюс на бостънските банди са мускулите, което не е никак зле, когато става въпрос за търговия с наркотици или ракет на магазините за алкохол. Но паралелно с това знаеше, че големите пари са в големия бизнес. А точно тази крава уличните бандити никога не се бяха сетили да доят! Единственият проблем бе достъпът до високите етажи. За да си го осигури, Тони се нуждаеше от огромна армия от нов тип, армия на интелекта — нуждаеше се от магистри, бакалаври, доктори на науките и... адвокати!

Уилямс направи кратка пауза, огледа внимателно Фин и продължи:

— Когато завърших колежа, Тони реши да плати и висшето ми образование. А после ми осигури работа в „Хауъри, Блек и Лонгбодъм“. Оттогава насам аз използвам информацията, която имам на свое разположение, за да го включвам в едни от най-големите бизнес сделки в Бостън. Имай предвид обаче, че аз не съм единственият — такива като мен има още десетина, разпръснати из различните клонове на търговията и индустрията! И точно затова в случая не става въпрос за някакви си милиони долари — става въпрос за милиарди! Тони има дялово участие във всеки мащабен строителен обект на града, контролира всички компании за автомобилни и корабни превози по Източното крайбрежие, както и охранителния бизнес! А ние, десетимата му верни служители, получаваме прилични дялове. Затова ти казвам, Фин, че Тони е най-гениалният човек, когото някога си срещал!

Фин сведе поглед към изпочупените си пръсти и отбеляза:

— Позволи ми да не се присъединя към неговия фен клуб!

— Е, вярно е, че дълбоко в душата си все още не е успял да забрави много от старите методи на работа, но пък главата му е в бъдещето — в бизнеса на бъдещето! И затова много скоро ние ще станем толкова мощнни, че ще се изравним с първата тройка от прословутия списък „Форчън 500“!

— Добре де, но щом нещата ви вървят толкова гладко, тогава защо съм ви притрябал аз?!

— Ти не си ни притрябал — просто ние те искаме при нас! Помолих едно от приятелчетата на Тони да ми изпрати полицейското ти досие — трябва да призная, че е впечатляващо! А после си поговорихме с неколцина познати от Чарлстаун, които само потвърдиха блескавата ти репутация на наш човек!

— Това беше много отдавна!

— Стига, Фин! Вълци като нас никога не си менят кожата! С влизането в юридическата кантора ожесточеността ти в никакъв случай не е изчезнала — забелязвал съм я десетки пъти: в начина, по който разкъсваш свидетелите, в подхода ти към управление на делата на съдружниците. Ти си от онзи тип бойци, които никога не вземат заложници! Да, светът в който се движим сега, е по-изискан от стария, но инстинктите ни са още живи! Освен това си умен и притежаваш превъзходни умения в съдебната зала! Човек като теб ще бъде ценна придобивка за нас!

Фин го изгледа с присвити очи и изрече тихо:

— Ти наистина ли си вярваш, че ще стана твой авер, след като си убил Натали?!

Уилямс вдигна ръце и отсече:

— Хайде, стига по този въпрос! Отлично знаеш, че Натали в никакъв случай не може да се определи като светица! Знаеш ли каква беше първата й мисъл, когато откри измамата с фиктивните служители на „Хюрън“? Можеш ли въобще да се сетиш? Единствената й мисъл бе как да използва тази информация по-ползотворно, за да си извоюва предсрочно повишение като съдружник!

Фин го погледна слисано. Ник Уилямс продължи:

— Точно като теб, и тя предположи, че основният замесен е Престън. И си постави за цел да измисли някакъв начин да го изнуди. Тогава разбрах, че ако продължава, ще провали целия ни бизнес, затова се наложи да я спра! — Изсмя се. — Представяш ли си?! Дойде при мен и ме попита дали мога да й помогна в изнудването на Престън!

— И защо е дошла точно при теб? — попита Фин, макар да не изгаряше от нетърпение да чува истината.

— Защото вече месеци наред беше моя любовница! И добре, че се случих аз! Защото в противен случай сигурно щеше да отиде право

при Престън, а след това щяха да последват ред сериозни проблеми! Както и да е. После на Тони му хрумна великата идея да я превърнем в поредната жертва на Малкия Джак. Сети се, че в платежната си ведомост има името на един, който бил особено добър с ножа!

— С ножа, който оставихте в моя апартамент — допълни Фин.

— Нямахме друг избор! Ти не се отказваше, а трябваше да приемем нещо! И без това ченгетата вече те считаха за основен заподозрян, така че решихме да убием с един куршум два заека. Смятах да се обадя анонимно на полицията, но точно тогава онази Флеърти ни улесни, като го откри сама, така че свърши част от работата ми. По този повод искам да ти кажа, че ако се съгласиш да работиш за нас, гарантирам ти, че обвиненията срещу теб ще изчезнат вдън земя!

— Както изчезна и делото „Танъри“, нали?

— Така си е — кимна Уилямс. — В края на краищата госпожа Танъри реши, че животът на дъщеря й е далеч по-важен от смъртта на мъжа й. А и ние нямахме съмнения, че това е най-разумното решение за всеки любящ родител. — Поклати глава и допълни: — Честно да ти кажа, прекарах седмици наред в преглеждане на папките на Натали, за да разбера как се е добрала до информацията за нашата малка игра! И нищо!

— Имената бяха в документите, които останаха при мен — поясни Фин.

— И аз така предполагах. Точно затова ти предложих да ти помогна с част от работата, но пак не успях да открия нищо.

— Ти взема само онези, които все още не бях преглеждал. А въпросните имена се намираха в други папки, които вече бях отхвърлил и сам.

Ник Уилямс кимна съчувствено:

— Е, очевидно и двамата извадихме лош късмет в случая. Но станалото, станало! Какво ще кажеш сега? Ставаме ли съдружници?

— Ти си боклук, Ник!

— Господи, Фин, недей да отхвърляш с лека ръка единствения си шанс да се измъкнеш оттук! Не си заслужава! Нито заради паметта на една никаквица като Натали Колдуел, нито заради криворазбрано съчувствие към една вдовица, която и без това скоро ще стане милионерка! Не съзнаваш ли колко голям е залогът?! Ако се

присъединиш към нас, ще се изкачиш до върхове, за които дори и не си мечтал! Ще бъдеш част от нещо действително грандиозно!

— И единственото, което ще трябва да направя, е да заиграя по вашите правила, така ли?

Уилямс се извърна назад и двамата с Макгуайър си размениха многозначителни погледи. След това адвокатът погледна обратно Фин и отсече:

— Точно така!

Фин прикова поглед в своя колега.

— Ти сам си измислил всичко, до последния детайл, нали? Първо убиваш Натали. После поръчваш убийството на Бостик. Накрая изнудваш Ейми Танъри чрез дъщеря й, за да оттегли жалбата си срещу „Хюрън“. И накрая ми предлагаш целия свят на тепсия!

Уилямс не отговори нищо. Фин продължи:

— Обаче си пропуснал едно нещо. Да, прав си, че някога бях като теб. И това би трявало да ти подскаже, че отлично знам как работи мозъкът ти. Всички тези твои приказки ми звучат повече от обещаващи, вярно си е. Но освен това съм наясно, че ако аз съм на твоето място, никога не бих пуснал на свобода човек, който разполага с толкова много и толкова важна информация! Следователно единственият начин да се подсигурите, че плановете ви никога няма да станат обществено достояние, е да не ме оставите да си тръгна жив!

— Наистина ли държиш да се стигне дотам, Фин?

— Нека ти го кажа тогава така: да ти го научукам! Да му го научукам и на предложението ти! Само не забравяй после да поглеждаш често през рамо!

— Не е възможно да мислиш това, което казваш, Фин! — изкреша Ник Уилямс.

В този момент от сенките изплува отново Макгуайър:

— Оставяй го! Аз ще му го научукам!

— Не, Тони! Изчакай! Все още не сме разбрали дали наистина е направил копия на списъка!

— Глупости! Бъльфира! — Макгуайър измъкна от вътрешния си кобур своя 9-милиметров револвер. — Няма никакви копия! Виждам го в очите му! — Обърна се към адвоката и отсече: — Ти направи, каквото можа, Ник! А сега ни остави да си свършим работата!

Уилямс се загледа в своя шеф и промърмори:

— Да. Идиотът не се хвана. — Обърна се към Фин, ухили се зловещо и отбеляза: — Както изглежда, Тони вече е взел решението си, така че с теб ще трябва да се сбогуваме! Но преди да си заминеш, искам да знаеш едно нещо. За Натали!

— Какво? — просъска Фин.

— Тя си беше евтина проститутка! Не че не ти е известно, но все пак държах да ти го напомня! Оставих я с убеждението, че ще й помогна да стане съдружник, и гледай после как се развиши, курвата му с курва! Точно такава си беше, да! И въобще не ми пушкаше какво си мисли, стига да продължава да се върти под и над мен, и да се труди неуморно с уста! — Впи очи във Фин и добави: — Предполагам, че и това ти е известно!

Въпреки обхваналата го ярост, Фин не успя да сдържи изчерьвяването си.

— Аха, значи си спомняш! — кимна Уилямс. Приведе се до ухото му и прошепна: — Дори и след като си дадох сметка, че ще се наложи да я убия, пак не устоях на изкушението да не я изчукам за последен път! И да знаеш, че изразът на лицето й, когато я завързах и тя разбра какво се каня да й направя, беше най-великият оргазъм, който някога бях получавал!

Уилямс изпитваше такава наслада дори от спомена как е убил Натали, че Фин се погнуси. После колегата му се надигна и заяви:

— Окей, Тони! Твой ред е! Аз приключих с това нищожество!

Макгуайър изтегли барабана на револвера, зареди и след секунда до ушите на Фин достигна онова така познато прещракване, което сигнализираше края на неговия живот. След това насочи цевта към главата му. Фин затвори очи и пое последната си глътка въздух.

* * *

— Макгуайър!

Гласът на Тай изгърмя в студената каменна стая, отекна в стените и накара всички присъстващи да подскочат.

Тай, застанал на прага, веднага разбра, че е пристигнал точно навреме. Скот Фин беше завързан за стол в средата на стаята, а в очите му беше насочен лъчът на мощн прожектор. Приятелят му приличаше

на гротескна творба на умопобъркан художник. Бялата му оксфордска риза се бе сдобила с ръждивочервено петно, по врата му се стичаше кръв, лявата му ръка висеше безжизнена. В цялата тази картина Тай автоматично разпозна характерния почерк на Макгуайър.

Подобно на тълпа зяпачи, събрана на сцената на катастрофа, около Фин се бяха подредили Тони Макгуайър, бодигардът му Хенри Шмид и някакъв приличен на вид човек със скъп костюм, когото не познаваше. Всички се бяха вторачили в него.

— Тай? — проговори най-сетне Макгуайър. — Какво правиш тук?

— Трябва да говоря с теб — отсече Тай и изпъна рамене, за да му прати негласното послание, че не възнамерява да помръдне, докато не бъде изслушан. Както се виждаше, той бе най-едрият мъж в тази стая и присъствието му някак си я смали. Тай много отдавна бе научил как да използва ръста си, за да постига целите си.

Макгуайър махна с револвера, като че ли искаше да каже: „Не виждаш ли, че в момента имаме работа?“. А на глас изрече:

— Ще трябва да почака. Пък и Джони изобщо не е трябало да те пуска.

— Не обвинявай Джони. Той направи, каквото можа — отбеляза Тай, влагайки в думите си достатъчно сарказъм, за да бъде сигурен, че е разбран правилно. Макгуайър се смръщи, очите му потъмняха, а Тай добави: — Просто нямах никакъв друг избор. Работата е важна! И се отнася за него! — кимна по посока на Фин.

Макгуайър изгледа последователно Фин и Тай, сякаш се опитваше да вземе решение.

— Извинете, че се намесвам — обади се Ник Уилямс с нарастваща тревога в гласа, — но кой е този човек?

Въпросът накара Тай да пренасочи вниманието си от Макгуайър върху адвоката. Силата на погледа му беше толкова голяма, че Уилямс неволно потрепери.

— Това е Тай Макклън — отговори му Макгуайър. — Ръководи някои от нашите операции в Чарлстаун. — Уилямс изсумтя. — Тай, запознай се с Ник Уилямс. Той е един от нашите адвокати.

Уилямс се смръщи, навири нос и се обърна към Тай с типично адвокатско високомерие:

— По какъв въпрос сте тук, господин Макклън?

Тай продължи да го гледа така, сякаш е прозрачен, и отговори:

— Въпросът, по който идвам, касае Тони! И както вече казах, държа да разговарям с него на четири очи!

— Точно сега нямаме време за подобни глупости, Тай! — извика, леко изнервен, Макгуайър.

— Работата е важна, Тони! Иначе нямаше да бъда тук! А Джони нямаше да лежи в болница!

Макгуайър прехвърли погледа си от Уилямс към Тай, а после го сведе и към Фин, който все още чакаше смъртта си в светлината на прожектора. Накрая свали револвера си, приближи се до Тай и рече:

— Хубаво! Но гледай да не ме бавиш и дано новините да са добри!

Тай се приведе до ухото му, без да откъсва очи от Шмид, който пристъпяше нервно от крак на крак. После прошепна:

— Познавам този човек още от Чарлстаун! И затова трябва да знаеш нещо за него!

Макгуайър го изгледа притеснено, сякаш бе пропуснал някаква съществена информация за Фин — нещо, което може да се обърне срещу него.

— Е, и? Какво е то?

Тай направи пауза, наблюдавайки реакцията на останалите, присъстващи в стаята, като преценяваше степента на опасност, която представляваше всеки от тях. После се приведе отново и прошепна:

— Той е мой приятел!

Макгуайър го погледна объркано. Очевидно очакваше още нещо.

— И? — обади се след малко.

— И е много добър мой приятел! — добави Тай, като наблегна на думите.

Обяснението на Тай обаче така и не успя да изтрие обърканото изражение от лицето на Макгуайър.

— Какво се опитваш да ми кажеш с всичко това? — повиши раздразнено глас той.

— Опитвам се да ти кажа, че не можеш да убиеш този човек! Намира се под моя защита!

Тони отстъпи крачка-две назад и го огледа. Накрая се засмя тихичко и рече:

— Ти си голям въздухар, знаеш ли? — Пак се засмя, този път по-силно, и поклати отвратено глава. — Но признавам, че макар и за момент успя да ме вържеш!

Реакцията на Тай бе светкавична. Той сключи огромната си ръка около врата му, измъкна пистолет и го опря в слепоочието му.

— Мамка му! — изкреша Макгуайър. — Да не си си изгубил аκъла?

Тай не отговори, изви тялото му пред себе си, за да си осигури прикритие срещу Хенри Шмид, който вече бе извадил своя пистолет и се целеше в него.

— Хвърли го! — изкреша Тай. Шмид погледна объркано своя шеф. — Хвърли го! — повтори Тай. После заговори на Макгуайър: — Тони, кажи му да хвърли ютията, иначе, кълна се във всички светии, ще ти пръсна мозъка!

Макгуайър го познаваше достатъчно, за да е наясно, че великанът никога не отправя фалшиви заплахи. Направи знак на бодигарда си да хвърли оръжието. Шмид свали ръка, но продължи да го държи.

— Ти също, Тони! Хвърли патлака към стената!

Макгуайър направи така, както му беше казано. После заговори:

— А сега предлагам всички да се успокоим! Тай ще прекрати тази глупава сцена, а после всички отново ще си бъдем приятели, ставали ли?

Надникна през рамо към него, но Тай натисна още по-силно слепоочието му с пистолета си, погледна към Шмид и заповяда:

— Развържи го!

Бодигардът извади от джоба си автоматичен нож и само с четири отработени движения сряза лентите, с които бе овързан Фин. Той се опита да се надигне, но не успя да се задържи на крака.

— Току-що си подписа смъртната присъда, Тай! — изрева Макгуайър, без да обръща внимание на опряния в слепоочието му пистолет. — Отлично знаеш, че няма да се измъкнеш оттук, нали?

— Може би — избоботи Тай, като се стараеше да държи тялото на Макгуайър между себе си и бодигарда, който все още не бе захвърлил оръжието.

Извевиделица чу друг глас:

— Пуснете веднага Тони!

Говореше Ник Уилямс. Тай се обърна и видя, че към главата му, само на четири стъпки от него, е насочен магнум 357. Веднага разбра, че не е успял да оцени правилно ситуацията. Беше фокусирал вниманието си върху Макгуайър и Шмид и въобще не му бе хрумнало, че един адвокат може да носи оръжие! И точно заради това негово недоглеждане Уилямс бе успял да заобиколи и да заеме удобна позиция за стрелба.

— Както желаете! — извика той, пусна Макгуайър, хвърли се на пода и започна да стреля.

Даже не си направи труда да се цели по нещо конкретно. Знаеше, че не може да убие едновременно и Уилямс, и Шмид, затова прецени, че е най-добре да изстреля колкото се може повече патрони, за да предизвика колкото е възможно по-голяма шумотевица.

Доколкото успя да прецени, бе успял да стреля най-малко четири пъти, когато усети първия куршум в гърдите си.

60

Когато чу стрелбата, Флеърти хукна, без да се замисля. Сърцето и биеше лудо.

— Лейтенант! Чакай! — изрева Козловски и също се затича.

След тях се носеше и Лоринг, но далеч не толкова ентузиазирано.

Флеърти се насочи към ярката светлина. Добре знаеше, че първо трябва да направи оценка на ситуацията и едва тогава да се впуска в действие, но точно сега не можеше да си го позволи — нямаше време. Защото, ако Фин наистина се окажеше невинен, значи точно тя го е изложила на тази опасност — и никога нямаше да си го прости, ако с него се случеше нещо.

Премина през прага и изкрешя:

— Полиция! Всички да залегнат!

* * *

Козловски влече в стаята веднага след нея. Забеляза, че Флеърти е залегнала вляво от вратата. „Господи! Ударена е!“ — помисли си той. Веднага след това обаче проумя, че тя просто се е хвърлила на земята, за да избегне дъжда от куршуми, сипещ се върху нея.

Точно тогава усети, че стената зад главата му експлодира. Разхвърчаха се парчета камък и хоросан. Слава богу, размина му се! Той се сниши вдясно, така че двамата с Флеърти оградиха изхода.

После повдигна леко глава и постепенно всичко му дойде на фокус. В средата на стаята зърна огромен прожектор, паднал на една страна и осветяващ отсрещната стена с призрачната си светлина. Вляво от него, близо до Флеърти, лежеше някаква гигантска фигура с тъмна коса — предположи, че е Тай Макклуън. В центъра пък лежеше Скот Фин. Освен тях наоколо се виждаха още трима души. Най-малко двама от тях бяха въоръжени.

В другия край на стаята забеляза едър, оплещивящ мъж, към средата на четиридесетте. Стоеше спокойно и произвеждаше изстрел след изстрел. Козловски веднага го разпозна като професионалист. Поведението му бе прекалено добре овладяно, за да бъде нещо друго, освен професионален убиец — следователно най-голямата заплаха идваща от него.

Сержантът се претърколи, застана на колене и усети как мускулите в предната част на ръцете му се напрягат. Дръпна спусъка и стреля два пъти. Мъжът падна при втория изстрел, уцелен право в гърдите.

Козловски автоматично се извъртя, за да потърси следващата цел. Забеляза как Макгуайър пълзи в другия край на стаята и се опитва да стигне до револвера си. Сержантът отново засега позиция за стрелба — този път реши да се цели в средата на тялото. Вече беше взел на мушка Макгуайър и мускулите на ръцете му отново се стегнаха, за да дръпнат спусъка, но точно преди да стреля, вдясно от себе си чу мощн изстрел и видя как десният му лакът се раздробява на парчета, а върху ризата му бликва порой от кръв. Пистолетът му падна на пода.

Изминаха няколко секунди, докато се ориентира какво става. Когато се обърна надясно, забеляза как някакъв мъж в тузарски костюм се цели право в главата му. Козловски се хвърли на пода и се претърколи вляво, за да избегне куршума. Срещата между разтрошената му дяснa ръка и каменния под не бе от най-приятните, ала въпреки непоносимата болка той продължи да се търкаля.

* * *

Флеърти също бе намерила прикритието на пода. Когато влетя в стаята, веднага я заля дъждът от куршуми, изпращани от едрия мъж в другия край на стаята. В средата забеляза Фин. Движеше се, но от мястото, където се намираше, не можеше да прецени добре степента на пораженията на тялото му. Пък и знаеше, че докато продължава да лежи прикована на пода, не е в състояние да стори нищо. Успя да се присъедини към стрелбата, едва след като Козловски видя сметката на професионалния убиец.

Когато вдигна глава, видя как Ник Уилямс стреля по Козловски и в гърдите ѝ се надигна ярост. Адвокатът отново се прицели в партньора ѝ, който се търкаляше по пода, колкото сили имаше, за да избегне куршумите. Веднага се извъртя, взе на мушка Уилямс и без колебание стреля. Куршумът узeli рамото му, но той се задържа на крака, стиснал пистолета си.

— Хвърли оръжието! — изрева Флеърти.

Уилямс я изгледа със смесица от присмех и гняв и продължи да стои пред нея със странна усмивка на уста. Безжизнената му ръка продължаваше да стиска пистолета. После тя забеляза как той прави някакво леко движение и стреля два пъти, без да се замисля.

За първи път през живота си убиващ човек. Вкамени се.

— Лейтенант! Внимавай!

Предупреждението дойде от Козловски и я накара веднага да се извърти наляво. Макгуайър бе успял да докопа револвера си и сега дулото му сочеше право към нейните очи, при това само от шест крачки.

* * *

„Какво, за бога, правя аз тук?“ — най-малко за десети път се питаше Лоринг.

Стоеше във влажния коридор пред стаята и слушаше размяната на изстрели. По лицето му се стичаха реки от пот. „Та аз съм адвокат, а не ченге!“ Години наред бе ходил на служебното стрелбище на ФБР и бе упражнявал стрелбата си, беше се хвалил наляво и надясно, че е подгответен за всякакви ситуации. Но напереността му беше само камуфлаж. Като изключим факта, че бе овладял техниката на стрелба, той никога не бе обучаван за реални бойни действия.

Не беше сигурен от кое го втриса повече — от вероятността, че ще бъде убит, или от вероятността да убие някого. Сам знаеше, че ако веднага не направи нещо, докато е жив, няма да си го прости. В кратките интервали между отделните изстрели до ушите му достигаха виковете на Козловски. И тогава Лоринг разбра, че няма право да предаде колегите си.

Показа се на вратата с насочен напред пистолет. Пред очите му се разкри грозна сцена. На земята лежаха Тай и Козловски, както и още трима мъже, които не познаваше. Само Флеърти и Макгуайър все още стояха прави, а точно в този момент Макгуайър се целеше право в лицето на лейтенанта. Даде си сметка, че е прекалено късно и няма да успее да стреля толкова точно, че да предотврати смъртта на Флеърти. Заля го ужасно чувство за вина, когато проумя, че колебанието му вероятно ще коства живота й.

Опитващ се да вземе Макгуайър на мушка, когато с периферното си зрение забеляза как един от мъжете на земята се спуска към Макгуайър. Човекът се задейства изключително бързо — хвърли се, изви се като змия, ритна здраво и коленете на престъпника се подкосиха. Револверът изгърмя, но куршумът избегна Флеърти и отскочи от отсрещната стена.

Сега вече Лоринг разполагаше с някакъв шанс за успех. Без никакво предупреждение натисна спусъка. В началото Макгуайър изглеждаше изненадан и прокурорът не бе наясно дали го е уцелил или само го е стреснал. Тъкмо се канеше отново да стреля, когато забеляза, че от устата на престъпника се процежда струйка кръв, ръката му се отпусна, Макгуайър се залюля и се свлече на земята.

В стаята се възцари тишина.

61

Скот Фин се опита да седне. Всичко по тялото му го болеше. Болката бе тъй непоносима, че сякаш се пропиваше в душата му и го задушаваше.

В краката му лежеше безжизненото тяло на Антонио Макгуайър — точно на мястото, където Фин се бе хвърлил върху мафиотския бос и така бе спасил живота на Линда.

Огледа стаята.

Като че ли внезапно беше нахлула цяла армия. Подът бе покрит с мъртви и ранени. Близо до вратата, почти замръзнал на място, продължаваше да стои един човек, когото Фин разпозна от работата си в съда — Рич Лоринг, главният щатски прокурор. В ръката му димеше пистолет.

Той се насочи към Козловски, който тъкмо се канеше да се изправи, и го попита:

— Добре ли си?

— Бил съм и по-добре — отговори с крива усмивка детективът. Смъкна ръкава на ризата си и под него се показа раната. Като че ли едната от костите му беше счупена. Кръвта му продължаваше да капе по пода. Козловски разкъса ръкава, направи си от него импровизирана превръзка и стегна ръката над раната. — Виждаш ли? Направо като нов съм!

Флеърти приклекна над безжизненото тяло на Ник Уилямс и се загледа в него със странна смесица от задоволство и ужас. След няколко секунди извади полицейската си радиостанция, включи я и заговори:

Обажда се лейтенант Флеърти! Имаме ранен полицай и няколко пострадали във форт „Независимост“! Искам подкрепления и линейки! — После се обърна към сержанта: — Не ми се прави на голям мачо, Коз, а кажи как се чувствуваши наистина?!

Козловски погледна ръката си и отговори:

— Мисля, че няма засегнати артерии, но все пак ужасно боли, мамицата ѝ! — Пое си дълбоко дъх и издиша през нос. — Не ме разбирай погрешно, ама няма да ти се разсърдя, ако помолиш онези от Бърза помощ поне веднъж да си поразмърдат задниците!

Флеърти кимна, а после се извърна към Фин и приклекна до него.

— А ти? Какси?

Фин отвори уста да каже нещо, но не излезе нищо. Мозъкът му все още не бе успял да обработи информацията от последните няколко часа. Схвана, че се намира в шок. Времето като че ли забави ход, а из главата му се зароиха всевъзможни неясни образи.

— Бил е Уилямс — изрече той, но много тихо, като кимна по посока на мъртвия адвокат.

— Какво казваш?

— Ник Уилямс — повтори Фин. — Беше съдружник в моята фирма. Той е убил Натали!

— А аз си мислех, че Макгуайър! — възклика объркано Флеърти.

— Аз също си мислех така — прошепна Фин. — Но съм грешал. Бил е Уилямс! Той и Натали са били... — Не успя да довърши. Но на Флеърти ѝ просветна и тя кимна. — Работел е за Макгуайър и я е убил, защото тя е открила как двамата крадат парите на държавата! Макгуайър е бил...

— Фин, не знам какво да кажа...

Този път тя не успя да си довърши изречението, защото в другия край на стаята Козловски се разкрештя в собствената си радиостанция:

— Трябва ни линейка, веднага!

Точно тогава Флеърти и Фин извърнаха едновременно глави към отсрешната стена и забелязаха приведения над Тай Макклуън главен прокурор. Беше поставил ръка върху гърдите на огромния мъж и се опитваше да спре кръвта му.

— Господи! Тай! — прошепна Фин, повдигна се първо на колене, после на крака, насочи се нестабилно към приятеля си и приседна до главата му. Когато погледна гърдите му, видя, че под великанското тяло се е събрала огромна локва кръв.

— Дръж се, Тай! Скоро ще те измъкнем оттук! — прошепна Фин.

Тай се усмихна болезнено и отвърна:
— Няма да стане.

Фин постави ръка право върху огромната дупка в гърдите на приятеля си и отсече:

— Я се дръж, човече! Даже при едно бърснене пускаш повече кръв!

Тай се засмя, закашля се и от устата му се проточи червена струйка. Накрая каза:

— За да не си пускам кръв, си пуснах брадичка.

— А аз си мислех, че прикриваш грозната си муцуна!

Тай потупа леко ръката на Фин, притвори очи, пак ги отвори, преглътна и прошепна:

— Е, не е чак толкова зле! Извадих голям късмет! Успях да поживея достатъчно, че да оправя поне някои неща! Не всички от нашите приятели получиха подобен шанс!

— Ти направи много повече от това, Тай! — рече Фин. — Ти ми спаси живота!

— Чудя се дали Свети Петър ще го вземе предвид — отбеляза Тай и намигна. В гърдите му се надигна някакво злокобно гъргорене. Дишането му ставаше все по-трудно. — Ама като се има предвид миналото ми, дебатът по моя случай май ще се проточи повечко!

— Винаги си бил в състояние да се измъкнеш с приказки, голям и тъпумен ирландецо! Но сега вече мълквай и се пострай да не ни напускаш! А Свети Петър може да почака!

Тай сви рамене. Пак затвори очи и дишането му стана по-повърхностно. После рече тихо:

— Помниш ли оня път, когато ходихме на плажа в Нюпорт?

— Преди да убият Джоуи, нали?

— Аха! — Тай вече говореше толкова тихо, че за да го чува, Фин трябваше да се приведе точно над устата му. — Отпратихме със старите си окъсани панталони и мръсните тениски...

— А онзи тип се опита да ни изгони — продължи Фин.

— А ние го заплашихме, че ако не ни се махне от очите, ще го удавим и ще заровим трупа му в пясъка!

— Никога през живота си не бях виждал човек да бяга толкова бързо! — засмя се Фин.

— Велик ден си беше, няма спор! Седяхме си на онзи плаж, съзерцавахме водата, мечтаехме си какво ще направим, когато пораснем... Сега, когато мечтая, мечтая не за бъдещето, а за миналото... Мисля, че точно тогава човек разбира, че е изчерпил дните си... когато най-щастливите му мисли са спомените от миналото...

Финолови сирените отвън и рече:

— Дръж се, Тай! Линейките пристигат!

Ала Тай вече почти не дишаше. Единственото, останало от гласа му, бе немощен шепот.

— Ти се измъкна, Фин! Затова остави зад себе си всичкия боклук на миналото и си живей живота!

Тялото на Тай се разтресе и Финолови как белите му дробове поемат по-скоро течности, отколкото въздух. Помисли си, че приятелят му си е заминал. Но точно тогава Тай отвори очи и надари Фин с усмивка, побрада целия живот, който му беше останал. За момент пред очите на Фин изплува младият образ на неговия приятел. Лицето му сякаш стана по-слабо, в очите му заиграха старите добродушни пламъчета.

Скот си спомни как двамата си деляха всичко, как се подкрепяха, за да оцелеят, и разбра, че колкото и да го беше наранил с оттеглянето си от техните кръгове, приятелят в него винаги се бе радвал заради успехите му.

— Къде, по дяволите, са докторите?! — изрева Фин.

— Тук са, Фин — обади се тихо Флеърти. — Тъкмо се опитват да ни открият.

Финолови примирението в гласа ѝ. Ядоса ѝ се. Но не конкретно на нея, а защото знаеше, че тя е права и че вече никой не може да помогне на приятеля му.

— Дръж се още мъничко, Тай! Всеки момент ще бъдат тук!

Тай прошава с пръсти и направи знак на Фин да се приближи, за да го чуе.

— Фин, обещай ми, че каквото и да става, никога няма да забравиш едно нещо!

— Само кажи кое е то, Тай!

Тай го дари с последната си дяволита усмивка и прошепна:

— Никой не се ебава с „Редниците от улица Челси!“

* * *

Докато медиците успеят да открият мрачната каменна стая в сърцето на крепостта, Тай си бе отишъл. Фин не откъсваше очи от тях, докато те го натискаха и обдишваха, опитвайки се да изтрягнат никакви признания на живот от огромното му тяло. Напразно.

И докато част от тях пренасяха Тай на носилката и покриваха лицето му с белия чаршаф, друг лекар поставяше шини на пръстите му. Когато изнесоха Тай, Фин се изправи да си върви.

— Трябва да прегледам и останалите ви рани, сър! А след това трябва да отидете в болница!

Фин се извърна и го изгледа кръвнишки. Посланието бе предостатъчно. Човекът поклати примирено глава, сякаш казваше: „Въобще не възнамерявам да пилея ценното си време за теб, задник такъв!“. Не че на Фин му пушкаше. Просто изпитваше нужда веднага да се махне оттук. Да излезе. Да остане сам.

Когато напусна стаята, видя, че коридорът е пълен с полицаи и лекари. Флеърти също беше сред тях и го чакаше. Приближи се до него и постави ръка на гърдите му. Жестът му се стори невероятно интимен. Тя го изгледа тъжно и прошепна:

— Фин, аз...

Той не я оставил да довърши. Свали бавно ръката ѝ и я върна донейното тяло.

— Фин, аз...

— Не! — отсече той.

После тръгна сред морето от униформени и цивилни представители на силите на реда, което автоматично се раздели, за да го пропусне. Всички го наблюдаваха с мълчаливо съчувствие.

— Фин, трябва да поговорим! — подвикна му Флеърти. — Ако не сега, то после!

Фин не се обърна назад. Продължи да върви.

Преди да отговори на нечии други въпроси, първо трябваше да се справи със себе си.

Освен това — помисли си с горчивина, — никой не се ебава с „Редниците от улица Челси!“.

ЕПИЛОГ

Фин седеше на масичка пред едно от крайбрежните ресторантчета в Северния квартал на Бостън. Съзерцаваше хоризонта, наслаждаваше се на лекия бриз и отпиваше от своя „Будвайзер“.

Обожаваше това време на годината. Винаги го бе обожавал. Часът бе едва четири и половина следобед, но октомврийското слънце вече наближаваше своя зенит и къпеше града в оранжевото си великолепие. Фин си пое дълбоко дъх и вдиша уханието на есенните листа, примесено със соления морски въздух. Природата се събуджаше за нов живот.

Не я чу кога е пристигнала. Настани се на стола до него и го зачака да заговори. Когато сервитьорката се появи, двамата все още мълчаха.

— Какво желаете? — обърна се тя към Флеърти.

— Чаша шардоне, моля!

Сервитьорката се насочи към вътрешността на бистрото и ги остави сами. Линда първа наруши тягостното мълчание.

— Мина повече от месец. Защо не отговаряш на обажданията ми?

— Дадох показанията си пред полицията още на следващия ден!

— отвърна настръхнало Фин. — Не те видях наоколо. Реших, че ако толкова държиш да разговаряш с мен относно разследването, ще изпратиш да ме приберат!

— Не съм те търсила заради разследването...

— Знам.

На масата им отново се въззари тягостно мълчание. Във водите на залива се носеше лек едномачтов платноход, сякаш през последните триста години нищо в града не се бе променило.

— Съжалявам — обади се накрая Фин. — Преди да отговоря на нечии други въпроси, първо трябваше да се справя със своите!

— Е, успя ли?

— Трудно е да се каже — сви рамене той. — Останаха още няколко неща, които трябва да обмисля. — Направи пауза, сякаш се опитваше да реши как точно да продължи. — Положих огромни усилия да се измъкна от общинските бордеи. Мислех си, че щом се озова в истинския свят, никога повече няма да ми се налага да се сблъсквам със страстите, които се вихрят там: с жестокостта, гнева и порочността. Okаза се обаче, че съм грешал. Не съм избягал от нищо. Защото осъзнах, че всички тези страсти не са подминали дори и някои от хората, в които бях повярвал!

— Например Натали?

— Тя е само повърхността на айсберга — призна той.

Флеърти го остави да дойде на себе си и едва тогава му зададе следващия въпрос:

— Ти май наистина си я обичал, нали?

— Така е — отговори след кратка пауза Скот Фин. — Но не съвсем... Не знам как да го обясня, дори и пред себе си. За мен тя беше някаква фантазия, по-скоро идеал. Беше всичко, което съм искал за себе си, но никога нямаше да имам. Беше умна, красива, преуспяваща и забавна. Сигурно съм вярвал, че по някакъв странен начин тя ще ме направи по-добър човек и ще ме дари с щастие.

— Струва ми се, че никой на този свят не е в състояние да запълни нашите празноти. В най-добрия случай хората около нас могат да ни помогнат да превивеем трудностите, които ни обкръжават.

— Съгласен съм. Но на мен ми се наложи да го разбера по трудния начин — кимна Скот и се загледа в далечината пред себе си, към късчето земя, което се вклиняваше в морето и върху което, подобно на вечен страж, се издигаше форт „Независимост“.

Флеърти като че лиолови мислите му:

— Много съжалявам за Тай!

— Да, аз също. Когато някога двамата с него обикаляхме улиците на Чарлстаун, той беше най-страховитото копеле в цялата махала. Виждал съм го да прави какви ли не ужасни неща на хората — брутални неща. Но дори и тогава съзнавах, че една част от него се бунтува срещу това, което върши. И според мен точно тя му помогна да разбере защо толкова искам да се измъкна оттам. А накрая и точно той ни спаси!

— Нищо не е такова, каквото изглежда на пръв поглед — цитира Линда думите на сержант Козловски. Погледна го и допълни: — И на мен ми се наложи да науча нещо по трудния начин. Съжалявам, че не ти повярвах!

— Та как би могла да се досетиш за истината?! Макгуайър дърпаща конците толкова умело, че успя да заблуди всички!

— Много мило от твоя страна, че гледаш на нещата по този начин, но това в никакъв случай не ми помага да не се чувствам виновна!

— Не се главоболи с чувство за вина! — махна с ръка Фин. — Чиста загуба на време и енергия!

— Звучи като бившия ми партньор — усмихна се Флеърти.

— Като стана въпрос за него, как е това полско чудо на природата?

— Същото противно чудо си е — засмя се на глас тя. — Заради ръката си е принуден да се пенсионира и непрекъснато заплашва, че ще съди полицията! Шефовете, като че ли нямат нищо против да се стигне и до съд само и само да го държат далече от себе си!

— И какво ще прави оттук нататък?

— Какво правят бившите ченгета от типа на Козловски? Сигурно ще си изкара разрешително за частен детектив и ще продължи да ни вбесява, но този път по-сериозно!

— Звучи доста страховито! — засмя се и Фин. — Направо не мога да си представя колко опасен ще стане, щом се почувства свободен да следва собствените си правила! Доколкото разбрах обаче, той е изключително горд с теб! Директор на Щатския департамент за вътрешна безопасност! Наистина впечатляващо!

— Е — сви рамене Флеърти, — според мен новият губернатор просто искаше да се дистанцира от старата администрация!

— Не можеш да го виниш, след като Кларк е бил затънал до гуша в мръсотията на Макгуайър.

— Може би не чак до гуша, но до глезните — със сигурност. И всичко е започнало оттам, че по време на предизборната си кампания е приел пари от мафията. Точно това им е проблемът на политиците — никога не могат да бъдат малко омърсени.

— Все едно да кажеш, че си малко бременна! — съгласи се Фин.

— Какви са ти плановете оттук нататък?

— От фирмата ми предложиха да стана съдружник, но отказах.

— И защо? — изгледа го с нов интерес тя.

— Не мога да го обясня точно — отговори той. — Престън ми беше огромна подкрепа в цялото това изпитание. Приятелството му е може би единственото положително нещо, което спечелих от цялата битка. Но не съм сигурен, че ще мога да се върна там. Имам чувството, че през последните осем години съм вършил работата на други хора — занимавал съм се с дела на други адвокати. И това ми напомня за времето, когато като малък обикалях улиците на Чарлстаун и вършех мръсната работа на големите. Писна ми да бъда пионка!

— Тогава накъде? — не се предаваше Линда.

Скот си пое дълбоко дъх и отговори бавно:

— Мисля да основа своя собствена адвокатска кантора. Ще наема някой по-евтин офис в Чарлстаун, пък оттам нататък каквото сабя покаже!

— Рисковано е, не мислиш ли?

— Така си е — съгласи се Скот. — Но вече ми писна да залагам на сигурно! Престън накара съдружниците да ми отпуснат значително обезщетение, което ще ми бъде напълно достатъчно като начало. Освен това обеща, че докато си стъпя на краката, ще ми препраща някои от своите клиенти!

Линда се загледа в Скот Фин и реши, че онова, което вижда, ѝ харесва. Още от мига на запознанството им бе харесала силата, интелекта и чувството му за хумор. А ето че сега вече забелязваше и още нещо. Нещо, което досега само бе проблясвало, но бе изчезвало твърде бързо — никаква страст, която той като че ли бе потискал и заглушавал.

— Значи остава да решим какво ще правим с нас — изрече накрая тя.

Той пак отпи от бирата си, загледа се в бостънския залив и отбеляза с неопределен тон:

— Може би.

— Смяташ ли, че все още имаме някакъв шанс? — попита тя и затаи дъх.

Най-сетне той се обърна и я погледна. Тъмната ѝ коса проблясваше под лъчите на залязващото слънце. Беше много красива. Скот повдигна вежди и се усмихна.

— Предвид случилото се досега, не смяташ ли, че е твърде рисковано?

Тя се загледа в очите му, после протегна ръка и я постави върху неговата.

Усети силата на пръстите му.

И усещането ѝ хареса — вдъхващо ѝ необичайна увереност и спокойствие. Без да отдръпва ръката си от неговата, Линда се извърна към пристанището, притвори очи, наслаждавайки се на последните топли дни на есента, и прошепна:

— На мен също ми писна да залагам на сигурно!

Издание:

Автор: Дейвид Хосп

Заглавие: Бандата от Чарлстаун

Преводач: Антоанета Дончева-Стаматова

Година на превод: 2007

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо (не е указано)

Издател: НСМ Медиа

Година на издаване: 2007

Тип: роман

Националност: американска (не е указано)

Печатница: ЕКСПЕРТПРИНТ ЕООД

Художник: Николай Цачев

ISBN: 978-954-8477-09-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9658>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.